

Максим Тутунаров

**НАЙ-КРАСИВАТА
ЖЕНА,
КОЯТО УБИХ**

Издателство •ПРОПЕЛЕР•
София, 2016

- © Максим Тутунаров, автор, 2016
© Издателство „Пропелер“, София, 2016
ISBN 978-954-392-397-7

Подземният гараж беше най-обикновен, с фасаден бетон и приглушено осветление, с две думи – гараж като гараж. Нямах много коли, та имах голям избор за паркиране. Това беше нормално за района на града, в който отивах, носеше му се слава на опасен и престъпен квартал, особено вечер. Там бяха станали не малко обири и дори няколко убийства. Това с обирите го вярвах, но за убийствата си мислех, че са разчистване на сметки между мафиотски босове. Всъщност и аз си задавах въпроса какво правя там и не мога ли да свърша тази работа утре, но вече бях стигнал и все за десет минути нямаше какво пък толкова да ми се случи.

Паркирах колата горе-долу близо до вратата на гаража, която водеше към улицата, заключих я и с бавна целенасочена стъпка се отпавих към нея. Вратата беше алуминиева, със стъкло в горната си част, което не беше мито, откак-то беше завършен строежът, а аз имах подозрения, че не е било мито и преди това. С две думи имаше стъкло, през което едва се процеждаше светлина. Въпросната врата се състоеше от две крила, които се отваряха в двете посоки – нещо като врата на каубойски бар. След нея имаше малък коридор, дълъг около пет-шест метра, и втора подобна врата, а след това се излизаше под една козирка и улицата беше на шест-седем метра.

В момента, в който отворих вратата и тръгнах по въпросния петметров коридор, от другата врата влезе един цветнокож. Беше с раздърпани широки дрехи и смъкнати дънки,

широко яке, което му стигаше до коленете. Беше му поне два номера по-голямо – явно се изживяваше като рапър. Направи ми впечатление, че подскачаше нервно, като си тананикаше някаква песен, за да не бие на очи и да прикрива нервността си.

Когато бяхме на около метър един от друг и тъкмо да се разминем, тарикатът извади из под широкото си яке ловджийска пушка с рязана цев и рязан приклад. Аха... ето защо якето му е било широко – да си крие пушката под него – един вид военна тактика. Той тикна пушката в носата ми и с леко треперещ глас ми каза:

– Дай кинтите, брато...

Аз го погледнах невъзмутимо, леко озадачен, и не помръднах. Дори ми стана малко смешно.

– Давай кинтите, костюмар...

Опита се да ме ядоса цветнокожият и две вади пот се стекоса по обръснатата му глава. Усмихнах се. Ал Капоне бе казал: „С усмивка можеш да стигнеш далече, а с усмивка и пистолет можеш да стигнеш още по-далече“ – това ми напомни, че коланът ми бе опънат от една 16-зарядна 9-милиметрова „Берета“. В този момент, за мой късмет се чу изскърцване на вратата, която беше зад моя пишман нападател. Погледах с ужасяващ поглед натам, но нямаше нищо. Най-вероятно, някакъв лек повей на вятъра я беше мръднал. Нападателят ми, инстинктивно обърна поглед към случващото се и това беше моят шанс – с неотработено, но ловко и бързо движение на лявата ръка избих пушката от ръцете му и с дясната извадих „Беретата“, като му я допрях между очите.

– Опирали ли са ти мекия спусък на главата, умнико? – попитах аз.

Нови две вади пот се спуснаха по челото на псевдорапъра и той започна да гледа уплашено, чакайки Батман, Робин и Супермен да влетят заедно и да го спасят от тъпото положение, в което се беше докарал. Бутнах го с пистолета назад, наведох се и взех скапаната му пушка. Извадих двата патрона, които се оказаха халосни, хванах пушката за цевта и го

шляпнах – той отстъпи назад, а аз пак го шляпнах, и така няколко пъти докато излязохме през вратата.

Отвън обаче, хмм, имаше около десет негови събратя, облечени по същия клошарски начин като него. За мое учудване, вместо да ме атакуват, започнаха да се превиват от смях и да сочат моят нападател с пръст, докато аз продължавах да го удрям, я по задника, я по краката с „личното му оръжие“. Отвсякъде се чуваха присмехулни викове от рода на:

– Смешник, един бял не можеш да обереш, палячооо ха-ха-ха, аматор хо-хо-хо... – и т.н.

По този безумен начин преминах кордона от цветнокожи. Спрях да удрям моя нападател, хвърлих му пушката и си прибрах пистолета. Излязох на улицата и се отправих да свърша тази всъщност никому ненужна работа, за която се бях запътил.

След два дни седях с моите приятелки Нина, Силвия, Криси и жената на мечтите ми – Лиза, в едно кафене и им разказвах тази леко филмова история. Възгласи от „Аууу, колко си смел, Алекс“, до „Ееее, чудо голямо. Що не му даде некви кинти, може да са му трябвали“ се чуваха през смеха, който се носеше на нашата маса.

Всички ние работехме разнообразни високодоходни професии и това, че носех пистолет във въпросната вечер, не ме правеше престъпник. Просто като ходя по такива места и крайни квартали си взимам пистолета, ей така за всеки случай, и в този случай ми потрябва. Свърши чудна или не до там толкова чудна работа.

Няма да изпадам в подробности кой какво работи.

Ето например Нина – тя беше висока около метър и осемдесет, с дълга права кестенява коса, много енергична и никога не отказваше парти и купон, дори в повечето случаи беше инициаторка на партитата. Работата на Нина беше свързана с много пътувания и липса на началник над главата ѝ и това определено я правеше доста щастлива, защото никой не можеше да ѝ държи сметка къде е и какво прави.

Силвия беше най-лежерната от цялата компания. От нея единствено се изискваше сутрин да е точно навреме на работа и след това си даваше вид, че работи – кога наистина, кога редеше пасианс, но всичко беше спокойно и лежерно. Силвия беше с права черна коса, висока около 165 см, а усмивката не слизаше от лицето ѝ. Силвия имаше бегла връзка (както казваше тя) с един младеж, въпреки че той беше по-голям от нея. Та въпросната връзка се състоеше в това, чат-пат да излизат на кино или вечеря, или просто да правят секс. Виж, Криси си изкарваше парите с много емоция и много работа – десетчасов работен ден си беше нещо нормално при нея, а пререканията ѝ с шефката ѝ бяха като за „добър ден“. Работеше с клиенти от цял свят и часовите разлики просто ѝ убиваха цялото работно време, но за сметка на това тя вземаше и най-голяма заплата от всички ни.

А Лиза, хмм... тя (както каза един приятел) „Си е най-добре“. Беше съчетала приятното с полезното – работеше за доста пари, хем работата ѝ беше от най-любимите, като се има предвид, че беше любител (или по-скоро професионалист) на алкохола, работеше в една фирма за алкохол. Та така... бяхме доста весела компания. Събирахме се поне два пъти седмично на „по питиенце“ и един вид да си клюкарим, а петък или събота вечер овършавахме всички заведения – събуждахме се с адски махмурлук, който обаче не ни пречеше, другия уикенд да повторим същото изпълнение. Животът си вървеше безметежно и всичко си беше на пръв поглед окей.

Лиза, да, Лиза, това беше жената с главно Ж за мен. Бяхме се запознали в една такава безметежна петъчна вечер преди повече от две години. Видях я да стои на бара и да си пийва, а аз в не много трезво състояние се лепнах за нея. Опитвах се да остроумнича, както обикновено правех с жените, но тя се оказа по-остроумна и духовита от мен и аз така се лепнах, че от „свалка за една вечер“ още сме заедно.

Лиза беше висока около 175 см, с права черна коса, като на Нефертити, с матова кожа като кадифе, а тенът ѝ след три дни престой на морето ставаше като на мулатка. Тялото

й беше като скулптура на Донатело, а лицето ѝ бе божествено – имаше най-прекрасната усмивка на света. Влюбих се в нея още от мига, в който я зърнах – тя в мен може би със седмица закъснение. Та, както казах, всичко вървеше безметежно, прекрасно и подредено като в ниско бюджетните романтични американски филми. Направо не можех да повярвам, че най-накрая всичко в живота ми е наред – имах прекрасна жена, апартамент и прилична работа. Е, не се бяхме оженили официално, но нещата логично отиваха към грандиозна и изпълнена с много пиене и танци сватба или поне така си мислех.

А аз ли, аз се казвам Алекс и съм брокер на недвижими, а на моменти и на движими имоти. Всъщност всеки който искаше да продаде или купи нещо от доста широкия ми приятелски кръг, звънеше на мен. Всичко се осъществяваше в рамките на една седмица, от което аз взимах комисионна. Офисът ми се състоеше от мен и телефоните, които носех, както и един лаптоп, който перманентно седеше отворен на масата в хола.

Няколко дни след въпросната случка с цветнокожия, за която вече бях забравил, или поне не седеше вече на дневен ред, излязох от дома си около 22 ч. Беше валило дъжд и фаровете на колите и уличното осветление се отразяваха в асфалта. Отраженията на колите, смесвайки се с цветните реклами от витрините на магазините, създаваха интересни шарени петна по мократа настилка. Вървах забързан и замислен към заведението, където имахме среща – не тръгнах с колата, защото възнамерявах да пийна повече от едно и не исках да имам проблеми с полицията.

По тротоара нямаше много хора, да не кажа почти никой, с две думи най-обикновен и скучен четвъртък. Имах вътрешното усещане, че точно този четвъртък е от тези, в които излизаш на по бири или едно малко и следващият ти кадър е в 5 часа сутринта – как поръчваш поредните шотове.

Когато отминах поредния безистен, а по тази улица имаше доста, чух стъпки зад мен – някой ходеше в безистена и съз-

даваше едно специфично безистенно ехо. Нищо необичайно просто някой се прибира от работа или излиза като мен на заведение, явно не съм единственият на улицата по това време.

Отворих очи от слънце, промъкващо се през облаци. Лежах на нещо меко което определено не беше легло. Нямах никакъв спомен какво се е случило и къде съм и какво правя под небето. Главата ме болеше – аха... пак бях прекалил с водката и шотовете. Явно се оказах прав за четвъртъчното парти. Лошото беше, че нямах абсолютно никакви спомени от вечерта. Ще трябва да се обадя на Лиза да ми припомни някои детайли, но това щеше да стане по-късно. Опитах се да стана, но всичко ме болеше, особено гърба, опсссс... да не съм се бил с някого или по-скоро да съм паднал от някой бар-стол (това с бар стола ми се видя по-вероятно)!? Реших, че съм твърде изморен и махмурлия и тези тежки въпроси ще ги решавам друг път и заспах отново.

Когато се събудих повторно, картинката не се беше променила много, с изключение на това, че не ме болеше главата, нито гърбът и се чувствах отпочинал. Опитах да се надигна и за мое учудване ми се получи – целият бях в пясък и се чуваше прибойът на морето. Уаууу, така ли съм се напил, че не си спомням кога съм стигнал до морето – басы... не очаквах такъв подвиг?! Изправих се да се ориентирам на кой плаж се бях дотърлил, но уви, всичко беше доста непознато. Имаше хора, които се мотаеха безцелно, облечени странно за ходене на плаж, сякаш всички се бяха напили дружно и който както си е бил облечен е дошъл да изтрезнява. Хмм... Опитах се да върна лентата и да си спомня нещо, но уви... последният ми реален спомен бе от това, как излизам от вкъщи и тръгвам към едно квартално заведение тип барче, в което имах среща с Лиза и компанията. Реших да поогледам и да звънна по телефона на някой познат. Бръкнах си в джоба и о, чудо! – нямах телефон – ммм... да... бая ще съм се напил. След като установих, че нямам и портмоне, нито ключове от вкъщи, реших, че съм играл на покер и съм загубил всич-

ко. По дяволите, аз не знам да играя на покер!... Къде са ми изчезнали нещата?! – но не преставах да си повтарям наум: „Спокойноо, спокойноо, всичко е под контрол!“

Помогах се малко насам-натам по плажа и реших, че трябва да си ходя. Съзрях една жена на около 50 години, слаба с леко посивяла коса, която седеше и съзерцаваше морето.

– Добър ден! – казах аз. – Извинете, къде се намирам, че нещо май злоупотребих с водката?

Тя ме погледна с най-жалкия поглед, усмихна се тъжно и каза:

– Наистина ли не знаеш къде си?

– Колкото и странно да звучи, никога не съм идвал на този плаж, а ми изглежда доста посещавано място.

– Да, моето момче, доста е посещаван – и пак се усмихна тъжно.

По дяволите, какво става тук?.. Оффф, имах една работа, от която щях да взема тлъста комисионна, а тази жена ме гледа тъжно и не ми казва как да се прибера.

– Това, че е посещаван доста, е донякъде добре – подхванах аз разговора и седнах до нея. – Значи, транспортът е добре уреден, така че бихте ли ми казала откъде да си хвана рейс, метро, такси или нещо подобно да се прибера.

– От никъде, тук е последната спирка на всички превозни средства.

– Това е чудно, че е последна спирка – възхитих се аз. – Значи ще мога дори да си намеря място и да седна – опитах се да се шегувам.

– А, с какво ще си купиш билет, моето момче? Предполагам, че нямаш пукната пара в себе си, както и документи, ключове, телефон?... – каза жената и се усмихна.

– Откъде знаете, че нямам?!

– Е, имаш ли?

– Миии, всъщност нямам... но това не е проблем. Ще си хвана едно такси и ще стигна до някой приятел, а той ще ми даде пари, после ще му ги върна. Правил съм го неведнъж – заявих гордо аз.

Всъщност доста често след поредната обиколка на заведенията съм си изпивал всичките налични пари, но поне телефон и ключове от нас съм имал, а когато съм имал пари в картата (в която обикновено нямаше, защото не обичах да имам вземане-даване с банките), теглех от банкомат и се прибирах. А в най-крайния вариант се замъквах с такси до някой приятел (обикновено това беше Калоян), и в редките случаи, когато не съм с него по заведенията, взимах назаем и после му ги връщах, но както и да е. Калоян е най-добрият ми приятел – човек на изкуството, артист. И като всеки уважаващ себе си човек на изкуството, беше голям купонджия и веселяк, нямаше начин с него да ти е скучно. Когато и двамата бяхме свободни, обикаляхме дискотеките и разцепвахме дансинга от танци. Аз не бях най-изкусният танцьор, но Калоян беше смесица от Майкъл Джексън, МС Хамър и Тазманийския дявол, краката му почти не докосваха земята. Той е човек, с който сме си плакали на рамото след поредната раздяла и споделяме всичко.

– Добре, но тоя път няма да ти се получи – продължи тя.

– Защо да не ми се получи? Вие откъде знаете, че нямам пари, документи и телефон? Да не би да сте някоя крадла или поне да сте видели, че някой ме обира? – повиших леко глас.

– Не, моето момче, не съм – продължи жената. Това с „моето момче“ ме дразнеше, но го преглътнах и продължих да слушам. – Тук никой няма документи, пари и телефони. Да виждаш някой да говори по телефон? – каза жената и усмивка изгря на лицето ѝ.

Огледах се трескаво, плажът беше дълъг около три километра и завършваше в двата края със скали, много еднакви, като в Холивудски декор. И наистина никой, ама никой не говореше по телефон. Това ме озадачи доста и погледнах въпросително жената.

– Ти наистина ли не си спомняш нищо? И не помниш какво си правил за последно? Ще е по-възпитано да се представиш – аз се казвам Мария.

– Честно, не си спомням, но поне си спомням как се казвам – Алекс, или по точно Александър.

– Успокой се, Алекс, помисли какво ти се е случило последно и ще ти се изяснят много неща, особено тези с хващането на такси – каза Мария и се усмихна тъжно, като продължи да гледа морето.

По дяволите, какво толкова бях направил, че да стоя на тоя плаж?! Не, че е лошо човек да стои на плаж, ама тази неизвестност ме побъркваше.

– Отпусни се и помисли – каза Мария без дори да се обръща към мен.

Започнах да мисля усърдно, но нищо не се сещах – възможни сценарии ми се въртяха в главата, дори и това, че съм играл комар, загубил съм, отвлекли са ме и са ме захвърлили на тоя плаж, но определено този вариант ми се стори мега тъп и реших да се поразходя.

Плажът беше наистина странен, широк около петдесет-шейсет метра, дълъг, както споменах, около три километра, завършвайки със скали, а назад имаше нещо като гора. Аз тръгнах към гората. Когато стигнах на десетина метра от нея, видях, че между дърветата има хрусталаци, отначало леко рехави, но след метър-два ставаха гъсти и непроходими. Опитях на няколко места да премина, но не се получи. „Какво, по дяволите, става тук?“, помислих аз и тръгнах да се връщам обратно към Мария, която продължаваше да съзерцава морето. Реших, че трябва да стигна морето и да се ориентирам по някакъв начин, но най-странното бе, че нито бях гладен, нито жаден. Дори не ми се пиеше и бира, а това наистина вече беше много, ама много странно.

Когато стигнах до прибойа, видях разни хора, които се забавляват, като строяха замъци от пясък, един-двама бяха с дрехите в морето, но нищо ориентиращо освен един цветнокож, който си беше направил расти по главата и ходеше с развлечени дрехи...

„Цветнокож с развлечени дрехи, цветнокож с развлечени дрехи“... изведнъж се заби като игла в мозъка ми. Повторих

си го наум още десетина пъти, но нищо. Подминах хората със замъка, в която растърът се изживяваше като дизайнер, инженер и архитект на строежа.

– Ей, брато, скивай к’ва яка кула ше напраа...

„По дяволите“, избухна в главата ми със страшна сила. Сетих се какво бе станало. Започнах да връщам лентата. Сетих се за опита за обир. Като на филм от времето на Чарли Чаплин се въртяха образи в главата ми – подземния паркинг, цветнокож с раздърпани дрехи, „палячо – ха-ха-ха, аматьор – хо-хо-хо“ ехтяха в главата ми. Сетих се, че вървах по тротоара, а стъпки на човек, който върви в безистен се чуваха зад мен. Въобще не обърнах внимание, докато изведнъж стъпките не излязоха на тротоара и цопнаха в една локва. Инстинктивно се обърнах или по-точно тръгнах да се обръщам, когато чух изстрел от 45-калиброво оръжие. Почти мигновено със звука от изстрела усетих, че нещо много силно ме блъсна в гърба и аз политнах напред. С периферното си зрение, докато летях напред, видях причинителят на този изстрел. Беше моят пишман нападател, на който се бяха подигравали събратята му. Повече от явно беше, че е дошъл да си отмъсти за срама, който понесе от мен във въпросната вечер.

Направих един пирует и се строполих на земята по гръб. Усетих ужасна болка, свързана с това, че не мога да дишам, всичко започна да се върти около мен и започнах да виждам размазано. Вече като на сън усетих, че някой ми рови из джобовете и след това всичко утихна. След известно време пак започнах да чувам някакви звуци, като гласове на хора, сирени на линейки и патрулки – някой се опитваше да ме премести. След това ми стана студено... помислих си: „Естествено, че ще ми е студено, лежа на мокрия тротоар“, а след това заспах.

Ясно, бил съм тежко ранен и сега съм в санаториум за възстановяване. Леко странно ми се видя, че бях облечен в същите дрехи, като във въпросната нощ – широки дънки, подобни на въпросният рапър обирджия – бяха доста модерни

по това време – виненочервени кожени кецове, черен широк суитчър – с две думи и аз не бях много по-различно облечен от моя пишман нападател, само че значително по-спретнат и с леко шушляково яке, което да ме пази от евентуален дъжд.

Започнах да търся Мария с очи и я намерих на около петдесет-шейсет метра от мен. Всъщност там, където я бях оставил преди около половин час. Тръгнах с бърза крачка към нея и широка усмивка. Като стигнах, се плъснах до нея на пясъка и самодоволно и заявих:

– Сетих се, спомних си защо съм тук.

– Аха, така ли? И? – каза тя с ирония в гласа.

– Като оздравея напълно, а според мен съм почти здрав, ще се прибера вкъщи.

– Интересно решение, и как стигна до него, и по-точно какво се сети?

– Сетих се, че вървах по тротоара и един цветнокож ме простреля в гърба, и сега явно съм в санаториум, за да се възстановя – казах аз самодоволно.

– Чудно, и с какво те простреля, с воден пистолет ли?

– Не, с някаква ловджийска пушка от около десет метра.

– Аха, страхотна логика извади моето момче, с ловджийска пушка, която убива глиган, браво.

– Емиии, да, окей съм си. Виж говоря си с теб, ето чертая в пясъка, мога да скоча в морето и да се намокря – жив и здрав отвсякъде... – заявих аз гордо, но някак кухо ми прозвучаха тия думи и на самият мен.

– Не съм жив, всъщност съм умрял, нали? – попитах аз, продължавайки монолога си, и очите ми се напълниха със сълзи.

– Да, моето момче, умрял си отдавна. Поне преди седмица. Аз преди два дни те забелязах да спиш на плажа, но трябва сам да стигнеш да този извод. Има хора от години стоят тук и обикалят и не могат да се сетят защо са тук.

– Но... – не знаех какво да питам.

– Трябва сам да се сетиш, че си умрял, тук всички са умрели.

– Целият плаж ли?

– Да, целият.

– А зад скалите какво има?

– Още един плаж и след него още един, и още един, и така до безкрай.

– Това еее един вид, тъй... задгробен живот, рай, ад, райски ад или адски рай?

– Не, това не е нито рай нито ад, а ти си по средата, нито е хубаво като в рая, нито лошо като в ада, или поне от това, което аз знам.

– А какво правя тук?! Защо не съм например в ада?! Аз съм съгрешавал достатъчно, всъщност никога на съм водил целомъдрен живот – алкохол, наркотици, жени, е такива дреболии – споделих аз и всъщност, като се замислих, си беше точно така.

– Тук не е чистилище или нещо подобно, тук има само хора, умрели от насилствена смърт, хора, които не са изживели живота си докрай, както му е отредено.

– Аха, всъщност...

– Всъщност всички тук са умрели от катастрофа, злополука и нещо непредвидено, или като теб са били убити.

В този момент чух някаква глъчка на около петдесет метра от мен. Загледах се и видях един взвод войници, които бяха с униформите и се забавляваха с нещо.

– Ааа, войниците ли гледаш? – десантчици, скочили вкупом да направят някаква фигура във въздуха, знаеш ги – като цвете или нещо подобно, ама преди това старшината им дал парашутите на проверка и никой не се сетил да погледне.

– Доста добро, направо виц.

– За теб виц, ама сигурно родителите им тъжат за тях.

– А, аз като съм тук и съм умрял, тъй... живите живи ли са си? – не знаех как да формулирам въпроса. – Тоест моите приятели знаят ли, че съм умрял, или?

– Ти как мислиш? Дали ако те прострелят с ловна пушка, си мислят че си жив?

– Исках да питам сега дали... хмм... тъпо ми е да го кажа.
– Слушам...
– Коя година е на Земята – 2014 ли е? Моите приятели в момента живи ли са?

– Да, 2014 година е и твоите приятели са си живи в момента. Като минат шест месеца още доста неща ще ти се изяснят. Запомни – не можеш да казваш на никого, че е умрял, всеки сам трябва да се сети! Сега почивай, да се възстановиш от раната в гърба.

Да, наистина се бях уморил. Излегнах са на пясъка и неусетно заспах, или поне на това приличаше състоянието, в което изпаднах.

Когато пак отворих очи, картинката беше леко променена – нямаше ги облаците, грееше слънце, което изглеждаше много странно на хоризонта, все едно съм в Норвегия. Беше по-малко от нашето, това, което сме свикнали да виждаме, не беше топло, но в никакъв случай на беше и студено – някъде около 25–26 градуса или поне на мен така ми се струваше. Мария я нямаше и станах. Реших, че трябва да се запозная с някого, явно ще прекарам доста време тук или поне, докато минат шест месеца, така поне спомена Мария.

Шест месеца от една гледна точка не са чак толкова много. Преди време си бях счупил крака и ходех шест месеца с патерици и го преживях някак си, така че ще ми се наложи втори път.

Тръгнах безцелно по плажа, можеше пък да видя някой познат, малко черен хумор се въртеше из главата ми. Вървах около час без посока и почти стигнах до скалите. Не видях никого, с който да ми идва да се запrikaзвам, всеки си беше намерил някакво занимание и всичко имаше доста зловещ вид – малко като в лудница, съвсем малко хора обикаляха като мен, всеки се беше заел с нещо, от копаене на дупка в пясъка и строене на замъци, до безцелно съзерцаване на морето. Реших, че като така и така съм сигнал до скалите, що пък да не се покатеря да видя какво има там.

Всъщност изглеждаха по-високи, отколкото си ги представях, или поне така ми изглеждаха от далече. Пристигнах до тях и започнах да оглеждам къде ще ми е най-удобно за катерене. В този момент видях едно момиче, което май се опитваше да направи същото като мен. Беше на видима възраст около 30-годишна, спортно облечена като за тичане в парк – маратонки, къс колхозен клин, фланелка и вързана руса коса на опашка.

– Как се озова тук? – попитах аз и като, че ли леко я стреснах.

– Защо питаш? От нашите ли си?

– Кои са вашите?! – попитах аз.

– Знаеш ли защо си тук?

– Знаем, гръмнаха ме – отговорих аз объркано, не знаех дали да ѝ казвам, или не.

– Щом знаеш, че си умрял, значи си от нашите.

– А, ти защо си тук?

– Опитаха се да ме обертат в парка – отвърна тя без дори да ме поглежда.

– Щом си тук явно са успели.

– Забих му два ритника на копелето, ама той извади нож, и за това съм тук – продължи без дори да се обърне.

– Ще се катериш ли? – продължих да разпитвам.

– Да, а ти какво ще правиш освен да задаваш тъпи въпроси? – леко ми се сопна тя, продължавайки да разглежда откъде ще е най-удобно да се катери.

– И аз мисля да се покатеря, и между другото се казвам Алекс – побързах да се представя. С голямо отегчение и с видима досада тя се обърна, разгледа ме от горе до долу няколко пъти и с равномерна крачка дойде при мен и ми подаде ръка:

– Мия, приятно ми е да се запознаем – каза тя с равен монотонен глас. – Катерил ли си се някога?

– Като малък...

– Зарежи тия истории като малък, всички сме правила всичко като малки – като голям питам, във форма ли си?

– Миии, да ти кажа честно, май не съм, но не ми изглежда трудно.

– Май от скоро си тук? – заинтересува се тя.

– Май от два месеца, или нещо такова – опитах се да я иронизирам.

– Не са минали шестте ти месеца?

– Явно не са, всъщност не знам по какво да позная, че са минали.

– Е, щом не знаеш и не си разбрал, значи не са – констатира Мия.

– Ти катерила ли си се по тия скали? – побързах да попитам аз, а тя ме изгледа с насмешка, обърна се към скалите и каза:

– Това е дванадесетият плаж, по който минавам.

– Защо го правиш, да поддържаш форма ли?

– Не, търся гаджето си – сподели тя с лека нотка на тъга в гласа ѝ.

– Сигурна ли си, че е тук?

– Няма къде да е другаде, той не би ме изоставил.

– Искаш да кажеш, че и той е умрял заради теб?

– Не, ако се самоубиееш, не идваш тук. Самоубийството е грях и си директно в ада.

– Емиии... тогава как разбра, че е тук?

– Като минат шест месеца, ще разбереш, а сега ще се катерим ли, или ще философстваш? – попита троснато тя.

– Давай да се катерим, явно ти си по-опитна, казвай откъде и да тръгваме нагоре.

Мия поогледа още малко скалите и тръгна да се катери. Аз тръгнах след нея с малко по-бавно темпо, все пак бях по дънки и кецове, пък и не бях в спорта форма (по заведенията не се тренира скално катерене). На средата на дистанцията Мия се обърна да види как се гърча като глист на буца и подвикна:

– Ей, мъжки, няма цяла вечност да те чакам.

– Идвам, идвам – едвам процедих през зъби.

Катеренето не беше кой знае колко трудно и не искаше

специални умения, просто трябва да се катериш и да не спираш, защото нямаше къде да си починеш. „Можеше да сложат един стол някъде да си почива човек все пак“, си помислих с насмешка.

След около двацет минути бяхме изкачили скалите и пред мен се откри гледката на следващия плаж. Беше малко по-дълъг от моя, или този, дето наричах мой, но и малко по-тесен. Гората си беше същата. Накъдето и да погледнех към сушата, имаше гора до безкрай, която леко преминаваше в планина, която също беше покрита с гора – идилия от всякъде. На едната страна имаше море, а на другата – гора, напред и назад – плаж, прекъсван от скали, и всичко това, докъдето ти виждат очите. Мия седна на един удобен камък, който гледаше към морето, и с поглед ме прикани да седна.

– Ти какво направи, или по-точно какво ти направиха, че си тук? – за първи път прояви интерес към моята особа. Седнах до нея с лице към морето и отвърнах:

– Нищо кой знае колко героично, просто един ме гръмна с ловна пушка.

– Ей така, нямал си е по кого да стреля и решил по теб?!

– Не точно, преди време се опита да ме обере, ама не му се получи – и ѝ разказах цялата история с опита за грабеж и това, как след няколко дни ме е причакал и ме е гръмнал.

– Сега май като се замислиш, е било по-добре да му дадеш някакви пари, а? – каза Мия.

– А ти защо не му даде на твоя нападател? – отвърнах леко заядливо аз.

– Моля?! – сопна се Мия. – Как ще му дам, пък и не носех в мен, нали ти казах, че бях в парка да спортувам.

– Да, близко до акъла, че не носиш пари, като си облечена в този вид, този твой бандит е бил доста смотан – констатирах аз, – май не е искал да те обира.

– Какво искаш да кажеш? – озадачи се тя.

– Емиии... – започнах леко да заеквам и да си формулирам мислите – изглеждаш добре, сама си в парка повече от явно е било, че не носиш пари, как разбра, че те обира?

– Искаш да кажеш, че е бил някой маниак?
– Ти спомняш ли си лицето му и какво точно стана?
– Всъщност не – започна с замислен глас Мия, – напад-
на ме отзад, явно е бил в някакви храсти скрит, а аз дока-
то тичам, си слушам музика от айпода, усетих че някой ме
сграбчва, ритнах го но той ми изви ръката, след това усетих
някаква остра парализираща болка от към гърба – каза тя и
замълча.

– Е, как разбра, че те обира? – хм, парализираща... но-
жовете не парализират, да не би да си усетила нещо като
сковаване на мускулите?

– Да, нещо подобно беше, но не мога да го опиша на
нещо познато, сякаш изтръпнах и източникът на това дойде
откъм гърба ми.

– Може да е бил с електрошокова палка, и май не е искал
да те обира – констатирах аз.

– Достатъчно, не ме интересува какво мислиш, Холмс,
остави сили за разследването на твоя псевдорапър – каза
Мия с нервен глас, но много ясно ѝ стана какво е направил
нейният нападател, или поне какво е искал да направи, само
че защо беше тук, ако наистина я бяха нападнали с електро-
шокова палка.

– Не видя ли лицето му или поне колко е висок? – про-
дължих с разследването си аз.

– Казах ти, не видях – сонна се тя за пореден път. – Беше
с дълга черна права коса, която покриваше голяма част от
лицето му, висок колкото мен и много гладко избръснат,
или поне това, което мернах. Също така не беше от най-сил-
ните, ако не беше тая палка или каквото и да е било, щеше
сериозен пердах да отнесе от мен.

– Хайде да слизаме – каза Мия и скокна като ужилена, –
слизането е по-трудно от катеренето.

– Хайде, не ми се виси цял ден на тия скали. Кой тръгва
първи? – подех възторжено аз.

– Цял ден, ха-ха-ха... как го измисли? – този път наистина
я развеселих, но не знаех защо. Тръгнах първи да слизам.

Бавно и сигурно от тази страна скалите бяха полегати и слизането не беше чак толкова трудно.

– Какво му е смешното на „цял ден“? – попитах, след като бях слязъл около десетина метра.

– Ха-ха-ха... да си виждал слънцето да залязва? – отвърна Мия, която беше на около метър над мен.

– Всъщност не, ама на мен много често ми се доспива и просто заспивам без да го чакам да залезе.

– Няма как да го дочакаш, то никога не залязва. Винаги си стои там, където е в момента, само някакви облаци от време на време го закриват за час-два и става малко сумрак...

– Внимавай! – изкрещях аз, защото видях как Мия стъпи на една скала, която беше доста нестабилна. Единият ѝ крак леко се подхлъзна, но тя много ловко стъпи настрани.

– Споко, бе мъжки, казах ти, че това е дванадесетият плаж, дето обикалям. Изпадала съм и в по-критични ситуации, не се изживявай като герой спасител – с леко подигравателен тон каза тя.

След няма и петнайсет минути вече бяхме стъпили на плажа. Тук имаше повече хора от предния плаж.

– Има нови попълнения – каза Мия.

– Нови попълнения, какво искаш да кажеш?

– Нови попълнения, на теб как ти звучи?!

– Нови умрели, така ми звучи и не ми е смешно.

– Не се прави на моралист, ясно е, че хората умират, тъпо е като има много нови на някой плаж, защото не знаят правилата.

– Опсссс... има и правила?! А ако не ги спазваш к'во ще те осъдят на смърт ли?

– Не, господин Алекс, и забравих как ти беше фамилията Остроумников или Отворков?

– Правилата, които са създадени от хората тук, сега ще видиш едно от тях – каза Мия и се запъти към първата група хора, състояща се от едно четиричленно семейство.

– Добър ден! – поздрави ги тя.

– Добър ден! – отвърна мъжът.

- От нашите?
- От нашите, три години, автомобилна катастрофа.
- Аз съм от четири години, опит за грабеж – представи се Мия, – търся Марио Ковачев.
- Сигурна ли си, че е тук?
- Би трябвало, от два месеца трудова злополука.
- Напоследък пратките се бавят. Един приятел дойде след шест месеца, нещо го мотали в реанимацията сума ти време, ама тея от клиниката по изгарянния много са се взели насериозно напоследък.
- Марио работеше на строеж, технически ръководител, да прегледа едно скеле и... от осмия етаж.
- Е, щом е така, сега ще пусна запитване – каза мъжът и се провикна до най-близкия човек: – Мариииооо Коовааачееев... Човекът, който седеше без никакво изражение на лицето си, просто се обърна и се провикна:
- Мариииооо Коовааачееев...
- Следващият чул направи същото и за около 20 секунди вече не се чуваше някой да вика Марио Ковачев. Затихна, а името му вървеше от уста на уста към другия край на плажа като мексиканска вълна. След около две минути се чу като лавина как пристига отговор „Не, Не, Не...“
- Мъжът от катастрофата погледна тъжно към нас:
- Явно го няма на този плаж. Сега докараха една катастрофа с ТИР и автобус и този плаж е пренаселен, успех в търсенето! Ние се търсихме осем месеца – каза мъжът и погледна доволно семейството си, – но вече сме заедно. Ако чуя нещо, ще кажа, че го търсят.
- Тръгнахме и Мия се обърна към мен:
- Видя ли за какви правила говорех, като се представяш, питаш дали е от нашите, ако е такъв, казваш приблизително колко време си тук и от какво си умрял.
- Аха, нещо, което не направих, като се запознах с теб.
- Да, и като чуеш някой да вика име на човек, го викаш и ти така, че да го чуят наоколо, явно някой го търси, негов роднина, приятел, гадже...

– Това е добро, след като забелязах, че тук няма телефони...

– И друго – продължи Мия, – не е лошо, ако възнамеряваш да спиш, да си кажеш името на някой да теб, ако случайно и теб те търсят.

– Амии... аз досега не знам колко пъти съм заспивал и не съм си казвал името, може вече да са ме търсили.

– Не са, ти си умрял от скоро, млад си, явно нямаш много умрели преди теб приятели.

– Всъщност нямам, май аз съм първият, пионерът на компанията един вид. – пореден опит за шега, който не ми се получи.

Мия ме изгледа с недоумение и в погледа и се четеше „не се шегувай, не ти се получава“. Тя се обърна и тръгна по плажа, а аз се повъртях десет секунди и тръгнах след нея. Въобще не ми се говореше с Мия, защото беше доста сопната и дръпната – какво толкова щеше да ѝ стане, ако е малко по-усмихната, но явно си е такава. Опитах се да размишлявам какво ли щеше да стане, като минат шестте ми месеца.

Вървахме безмълвни по плажа, насочени към поредните скали, а те бяха доста далече, както споменах, около четири километра беше дължината на плажа.

Мия за разлика от мен беше в доста добра спортна форма и вървеше стегнато и целенасочено, колкото можеш да вървиш стегнато по пясък, а аз се влачех като корабокрушенец след нея. Бяхме преполовили плажа, когато изведнъж чух:

– Алекс, ей, Алекс! – някой се провикна откъм гората.

Мия спря и ме погледна въпросително, а аз започнах да гледам по посока на викация моето име. На около петнайсет-двайсет метра от мен се изправи едно момче с кожени дрехи и ботуши и започна да ми маха.

– Май те познават – каза с ирония Мия.

– Аз съм известен – отвърнах самодоволно аз, – само че не се сещам откъде го познавам, да отидем да видим кой е.

Без да чака втора покана, Мия тръгна към момчето, а аз,

крачейки натам, се опитвах да се сетя кой е той. Като стигнах на пет метра от него, видях, че това е Митко Кашона, не му знаех фамилията и всички в мото-средите така му викаха. Митко беше катастрофирал преди три години с мотора и това обясняваше кожения му екип и ботуши.

– Еийй, откога не съм те виждал! – зарадва ми се той.

– Бая време мина, вярно – опитах се да бъда любезен.

– Не си с мотора – полюбопитства той, – с колата ли си?

– Не, пеша съм, запознай се, това е Мия.

– Още ли караш ямахата, много яка машина, еййй... – констатира Митко.

– Да, и май няма да я сменям скоро, ха-ха-ха, нали – казах с ирония аз.

– Е, още сме млади, като одъртеем и си спим отделно, от зъбите тогава ще мислим за чопъри, ха-ха-ха – вкара шега на свой ред Митко.

– Да, така е – чудех се какво да кажа, и разбрах, че не знае защо е тук.

– Копеле, така съм се напил, че забравих къде съм си оставил мотора и каската, ха-ха-ха – продължи Митко, – да си ми виждал мотора?

– Всъщност не, нали си със сузукито – опитах се да разбера какво си спомня той – това бяло и синьо?

– Да бе, пич, знаеш ми мотора не съм го сменял, просто не знам къде го оставих, и стоя на тоя тъп плаж и обикалям като ударен самолет без опашка.

– Ако видим сузуки, непременно ще ти кажа – намеси се Мия в разговора, а Митко се стресна все едно за първи път я вижда.

– Возил ли те е на мотора? – попита Митко. – Жените си падат по това, Алекс да ги вози, ха?!

– Е, ама аз не си падам да возя.

– Недей да скромничиш... айде, айде, наши хора сме – каза той и ме потупа по рамото свойски – вие накъде?

– Търсим един човек – поде разговора Мия, – ще търсим и мотор явно.

– Успех, и ми звънни да покараме малко, ако си намеря мотора, де... чао засега.

– Чао.

– Чао.

Тръгнахме с Мия без да говорим, докато се отдалечим достатъчно да сме сигурни, че не ни чува.

– Май още не се е сетил защо е тук... – изложих тезата си аз.

– Май да – отвърна тя, – търси си мотора, има доста хора, които не знаят, че са умрели, всъщност доста не знаят.

– Сериозно! – учудих се аз.

– Да, не знаят – продължи тя – и сега освен, че са те простреляли, си моторист и женкар, доколкото схванах.

– Глупости – защитих се аз, – това са само слухове и въобще не обичам да возя никого... или по-точно – никоя.

– А и като те видях как се катериш, никога не си стъпвал на спортно игрище и дори в парк.

– Това със спорта не ми се получава, вярно, но в парк съм ходил много пъти.

– Защо, да пиеш бира ли? – продължи Мия с шеговит тон.

– Всъщност и да пуша цигари...

– А жените ги сменяш всяка седмица нали?

– Не.

– Да бе, да, личи ти от 100 километра, сега ще ми кажеш, че си имаш и гадже, ха-ха-ха.

– Имам си – защитих се аз, – защо си мислиш, че си нямам... не съм готин ли?

– Напротив готин си, точно затова, не страдаш от липса на женско внимание.

– Не се оплаквам, но си имам гадже и съм си с нея и много си я обичам, нещо друго да кажеш за мен Фройд? – опитах да си върна за това, че ми каза Холмс.

– Ще видим колко я обичаш, като минат шест месеца.

– WTF, стига с тия шест месеца, какво само ме плашиш – изнервих се аз, – ще минат и к'во, ти като си тук от колко каза – четири години, това са осем пъти по шест месеца, е не си по-умряла от мен.

– Не, глупчо, първите шест месеца, ама явно ти липсват и първите седем години, щом говориш така с дамите.

– Уааа, ти си била дама, аз си мислех, че си спортистка – отядох се на свой ред аз.

– Много си смотан – отяде се Мия, – прав си, че не си женкар, коя ли жена ще си говори с теб, аз му правя комплименти, а той не съм била дама.

– Добре де, шегувах се...

– Не се шегувай – продължи тя с нервен тон, – повече от явно е, че не ти се получава.

– Окей, явно при теб не ми се получава – съгласих се аз.

– След първите шест месеца ще си един вид официално тук, ще видиш, не те плаша, на някой му харесва, на друг не, въпрос на личен избор – сподели Мия, вече значително по-спокойна.

– Аха, еми този Митко умря преди три години, нищо не спомена за това – озадачих се аз.

– Чакай, пич, мисля, че ти казах, шестте месеца започват да текат от момента, в който сам осъзнаеш, че си умрял, казах ти, малко са хората, които въобще осъзнаваха, а ти си един от малкото късметлии, който е осъзнал почти веднага, аз примерно съм се сетила след около три месеца престой тук.

Повървахме още десетина минути и аз споделих, че съм уморен и трябва да си почина малко.

– Окей, дай вярно да поспрем – съгласи се с мен Мия. – А ти всъщност защо вървиш с мен?

– Ми не знам, преча ли ти? – отвърнах аз.

– Не, ама просто питам, можеш да си лентяйстваш някъде.

– Ще изкукуригам, ако стоя на едно място, пък и ми е интересно да разглеждам.

– Тооо, щото има много за разглеждане, понеже обикаляме Лувъра – пошегува се Мия.

– Може пък и аз да видя някой познат, е например Митко с мотора.

– Добре де, ако искаш върви с мен, а сега вярно, дай да починем малко.

Седнахме на плажа и аз неусетно съм задрямал или по-точно направо съм заспал като пън. Нямам представа колко съм спал, но като се събудих, бях доста отпочинал и Мия я нямаше. Е, явно е решила да продължи без мен, но поне научих доста полезни неща.

Огледах се, картината все бе толкова фрийки като преди – плаж, море и гора, приятно слънце грееше на хоризонта, а малки пухкави облачета като от картина на Микеланджело се носеха из небето. Чудех се какво да правя – да продължа да си седя и лентяйствам или да се метна в морето за разнообразие. Последното ми изглеждаше най-логично и уместно. Всъщност още не бях влизал в морето, колко странно, помислих си аз и се запътих към него; в интерес на истината беше доста солено.

Така безметежно си минаваше ден след ден, или по-точно: сън след сън, обикалях безцелно този или онзи плаж, катерех се по скалите, преминавах на следващия плаж и така. Говорех с разни хора просто за разнообразие. Всъщност за разлика от това, което сподели Мия, повечето знаеха, че са умрели. Отначало се опитвах да броя колко пъти съм заспивал, за да се ориентирам колко дни са минали, откакто съм тук, но после се отказах, защото нямаш представа по колко време спя – час, два или пет. Така че се отказах. Вече нямаш представа колко дни са минали или колко месеца, но все пак бяха по-малко от шест, защото тогава щеше да „стане нещото“, за което всички ми казваха. Времето вървеше безметежно, еднообразно и скучно.

В един от тези безметежни дни, ако може така де се нарече времето, в което бях буден, шляейки се безцелно из поредния плаж, изведнъж чух познат женски глас. Не беше глас, който съм чувал скоро, но някъде в подсъзнанието ми беше останало, че го познавам. Гласът идваше от към вътрешността на плажа, близо до непроходимата гора, където се бяха събрали пет-шест човека.

Тръгнах натам да видя от любопитство дали съм прав, или просто изперквам и виждам и чувам „познати“ неща. Но наистина, за мое по-скоро разочарование, не се бях заблудил, познатият глас звучеше още по-познато и с приближаването към групата разпознах и собственика на гласа. Да, това беше Криси, която доста превъзбудено обясняваше какво е станало и защо, по дяволите, се намира тук.

– Криси?! – казах аз с леко учудване и въпрос в гласа. Тя се обърна, изгледа ме от горе до долу с лек ужас в погледа и след това с най-отчаяния глас каза:

– Алекс, аз наистина съм тук.

– Знаеш ли защо си тук?

– Знам, блъсна ме кола, но тайно се надявах, че сънувам.

– И аз така си мислех отначало, ама не сънуваш.

Седнах до Криси, а седянката около нея почна лека-полека да се разотива, като видяха, че сме познати от преди.

– Явно да, щом те виждам, явно не сънувам, ужас, ще я убия Румяна – продължи с нервно-истеричен глас Криси – ау, сега какво ще правя, имам толкова работа за вършене, разправии с банки, с клиенти, а аз да си седя тук умряла...

– Ехооо, успокой се.

– Какво да се успокоя, какво, ти знаеш ли какво ще стане сега в работата, след два дни имам среща с един, дето го боря от поне половин година да купува от нас и сега какво, ей така да си умирам, защото и без това ми е напрегнато, та сега и с тая работа да се занимавам...

– Коя работа?

– Как коя, това тъпо умирање, и то ми е на главата начини, така не може да се работи!

– Спокойно, всичките ти грижи с фирми, банки, клиенти са дотук – казах аз и хванах Криси за ръката, която трепереше. Явно беше нервна и още в стрес от преживяното. Криси замълча и избухна в неудържим рев, седнах до нея и я прегърнах, а тя само това и чакаше, за да се разреве и хълца по-силно. След около петнайсетина минути се успокои и аз се престраших да я попитам:

– Какво става на Земята? – попитах аз с лека закачка в гласа, мъчейки се да ѝ оправя настроението.

– Не е смешно, ама хич...

– Мен от колко време ме няма или откога имаш спомен, че ме няма? – любопитствах аз.

– Може би от четири месеца, но не знам аз от колко време съм тук – каза Криси.

– Лиза как е, окей ли е?

– Не, Алекс, не е окей, даже хич не е окей – сподели Криси с леко приповдигната интонация.

– Защо, болна ли е, или нещо в работата... да не са я уволнили? – попитах аз притеснено.

– Не, не е болна или поне от познатите нам болести, не са я уволнили... все още, но ако продължава така, ще я уволнят наистина – и имаше шанс да се разреве отново.

– Мммм... не те разбирам, как, кой, какво, продължавай? – заекнах аз.

– Алекс, не се прави... – леко се сопна Криси. – Лиза страда много за теб, проблемът е, че страданието ѝ придоби лошо измерение.

– Например..., какво значи лошо измерение и защо ще я уволняват?

– Защото ходи като буреносен облак, отговаря само с „Не“ и „Да“ – продължи Криси.

– Е, аз не виждам нищо лошо в това, ще ѝ мине, едно време се казваше, че войник и умрял се помнят 40 дни.

– Това е хубавото, че отговаря с „да“ и „не“, поне говори...

– Иначе к'во прави, като не говори?

– Пие – каза Криси.

– Пие? – като папагал отвърнах.

– Да, пие уиски – продължи Криси. – Преди само вечер след работа с нас, после ако не се напиеше с нас, започна да си допива къщи сама. След това започна да удря по някое малко на обяд, ей така, за аперитив, а това започна да не се нрави на колегите ѝ, а и няколко път си беше открито пи-

яна през целия работен ден. А това вече не се харесва и на колегите, и на клиентите ѝ.

– Да, това не е хубаво, но честно да ти кажа и аз бих направил същото, не че я оправдавам за това.

– Ние гледаме да не пие много с нас, ама, както ти казах, ако се приберем по-рано с цел тя да спре да поръчва, сестра ѝ ми каза, че си допива сама вкъщи до степен, че едва си ляга – сподели тъжно Криси.

– Нямам какво да кажа.

– Алекс – продължи Криси с по-приповдигната интонация, – Лиза много те обича и много страда за теб, явно не си го осъзнавал досега, но е така.

– Може би си права, не съм го осъзнавал. Винаги съм имал чувството, че съм ѝ нещо като забавление, мимолетно. Никой от нас не беше отварял дума за годежи, сватби и тем подобни, но то си се усещаше де, че натам отиват нещата. Тя е толкова прекрасна – само да щракне с пръст и 10 мъжете ще ѝ паднат в краката, та точно в мен да се влюби... аз не съм нищо особено – продължих аз.

– Не знам, какво си мислел и как си чувствал нещата, ама Лиза много страда за теб, повярвай ми, много! Аз я познавам от доста време, никога не съм я виждала така – продължи на свой ред Криси. – Сигурно си прав, че ако щракне, 10 мъже ще ѝ паднат в краката, та даже и повече, и откакто те няма, много мъже тичаха по нея, но удариха на камък. Само един... Никола е много настоятелен и се върти нон стоп покрай нея, ама и на него ще му изтече гаранцията.

– Е, не може така, трябва да продължи напред! Аз няма да отида при нея, само тя може да дойде при мен, евентуално... – казах замислено аз.

– Какво искаш да кажеш?! – сопна се Криси.

– Нищо, просто споменах технически, че Лиза може да дойде тук, ние не можем да отидем при нея.

– Искаш Лиза да умре, така ли, Алекс? – каза Криси с една извивка в гласа.

– Оффф, не... не искам никои да умира, просто искам Лиза да е щастлива.

– Еми не, не е щастлива без теб, но твоят план ми хареса, ако имаше начин да го осъществим.

– Кой план, аз нямам план?! – учудих се аз.

– Добре де, твоето умозаклучение, което от една гледна точка е план – каза с нескрит пламък в очите Криси.

– Искаш Лиза да умре от насилствена смърт и да дойде при нас?

– Искам Лиза да е щастлива, Александър, и аз като теб, но ако е жива и нещастна или умряла и щастлива, ти какво предпочиташ? – разви своята теория Криси.

Знаех си, че Кристина е брутално пряма, и в това, което казваше, има известна логика, но дори и да беше така, технически беше невъзможно да се осъществи – ние нямахме достъп до нейния свят, а тя не знаеше за съществуването на нашия, така че всичко пропадеше или поне така си мислех в тоя момент.

– Окей! – казах аз след кратко мълчание. – Засега нищо не можем да направим, така че тайно ще се надяваме Лиза по един или друг начин, или да дойде при нас, или да спре да страда за мен. – Е, все някога ще я уволнят и няма да има пари за пиене и ще спре, но не е това идеята – продължи Криси да чертае в черни краски бъдещето на Лиза.

– Е, стига де, може пък внезапно да се влюби в някой млад красив, успял... Ето може да се вземат с Никола или както и да се казваше, да си родят волейболен отбор деца и да са щастливи.

– Не, не може – прекъсна ме Криси, – за да стане дори и хипотетично това, което казваш, най-малкото трябва да е трезва, поне да го запомни как изглежда и как се казва, а тя не е трезва, и второ, трябва да се вижда с хора, които не са от офиса ѝ... Е, разни псевдосвалячи ѝ звънят и я канят на вечери, обеда и кина, но тя не е въодушевена. И другите хора, които вижда, са роднините ѝ... не може от тях – в офиса, и от офиса – в тях, и полутрезва, и да се запознае с

горепосочения от теб, Алекс, хипотетично появил се мъж... освен ватман или кондуктор в трамвай 7... и стига с това – изнерви се Криси накрая, – ти не знаеш какво се случи, като разбра, че си умрял и повярвай ми не искаш...

– Какво? – инстинктивно попитах аз.

– Нищо, което е интересно и би ти донесло морално удовлетворение – сонна се Криси. – Беше много, много нещастна и много плака, и много пи; в общи линии това, а и между другото искаше да скача в гроба при теб, да ви погребели заедно, ей такива дреболии – каза тя с нескрит сарказъм в гласа.

Предпочетох да прекъсна този разговор, а и наистина не исках да знам подробности как жената на мечтите ми е страдала и аз в общи линии съм виновен за това.

– Окей – започнах аз след около пет минутна пауза, – я кажи как те блъсна кола?

– Е, как, много лесно – започна Катя. – Нали я знаеш истеричната ми шефка, нали само вика и крещи, че пак някакъв клиент не знам си к'во парите не му били пристигнали на минутата, а аз лично ги преведох онлайн и значи, че са пратени, ама се развива да отида до банката отсреща да направя извлечение.

– Да, май срещу офиса ти имаше една-две банки.

– Същите – през булеварда, и аз като най-голямата патка вместо спокойно да отида на пешеходната пътека, която е на около 30 метра по-надолу и да се помотая, ама нали бързам, огледах се надве-натри, и видях, че няма много движение и реших да пресека пред един бавно вървящ бус, който явно търсеше къде да спре, всъщност не да пресека, а да притичам...

– И... ? – заинтригувах се аз.

– И!... Нищо и – продължи Криси с нервен глас – вече си гледам надясно дали не идва някой отгоре и един малоумник хвърчи по трамвайните линии, аз не го виждам от буса, той явно също не ме вижда и – бам.

– Само това ли си спомняш?

– Имам някакви смътни спомени от линейки, лекари, но нищо повече. Явно съм си ударила главата някъде, защото като се събудих тук първия път яко ме болеше.

– Доста класическо и едновременно тъпо – 90% от хората тук ги бутат коли, а мен ме гръмнаха.

– Знам, Алекс – почна Криси с по-спокоен глас, – след два дни заловиха убиеца, мисля даже, че го осъдиха по бързата процедура. Би трябвало да е онзи, за който ни разказваше, че се е опитал да те обере.

– Да, същия, точно преди да ме гръмне го видях, той е!

– А разбра ли се как са го хванали, че полицията чак пък толкова бързо да реагира?

– Опитал се да обере един магазин, само че в магазина имало и един ММА боец – то сега нали стана модерно всеки втори да е ММА батка – ама този си бил истински, дето си ходел и по състезания, та освен че не обрал магазина, изял сериозен пердах, та и куките го заключили, а тъпчото бил със същата пушка, с която стрелял по теб, та не било много трудно да се докаже, че е бил той... а и в джоба си носел и твоя телефон със SIM картата, само го изключил; абе, пълен малоумник.

– Малоумник, многоумник, ама аз съм тук, а Лиза страда – казах на финала аз и двамата замълчахме. След около десетина минути съзерцаване на морето се обърнах към Криси да продължим разговора, но тя вече беше заспала.

Дните си вървяха, ей така неусетно, или поне това, което се наричаха дни. С Криси се бяхме разбрали да се виждаме на това място, където беше срещата ни, ако някой някъде тръгне да се разхожда, въпреки че през по-голямото време ходехме заедно из плажа. Срещяхме се с всякакви хора, говорехме си с тях, някои наистина не знаеха, че са умрели, но в разрез на това, което ми казаха, повечето знаеха и с удоволствие дори ни разказваха какво е станало и защо са тук. Странно, но почти всички изглеждаха щастливи, а на тези, които са им минали шестте месеца, още по-щастливи. По

дяволите, как ще разбере кога са минали тия шест месеца и какво толкова ще се случи тогава? Опитвах се да разбира какво ще стане, подпитвайки хората, с които си говорех, но всички, като усетеха накъде бия и се опитвам да водя разговор, ми отговаряха с иронично усмивка: „Не бързай, ще видиш, може да ти хареса, може и да не ти хареса“, а това вече ме влудяваше. Криси не беше толкова любопитна като мен и почти винаги ми се изнервяше, когато повеждах разговора в тази посока. „Споко, бе, Алекс, погледни от позитивната му страна, значи не са минали шест месеца, млад си още... ха-ха-ха“ отговаряше в тоя дух тя от време на време.

В един прекрасен слънчев ден, не че имаше дъждовни, реших да се поразходя до съседния плаж, Криси категорично отказа под предлог, че я мързи и е уморена.

– Хайде до съседния плаж! – подех разговор аз една тъй наречена сутрин.

– Оооо, Алекс, мързи ме, а и нали знаеш как обичам моренце, плаж и спокойствие, няма шефове, няма банки, няма истерични клиенти – отвърна Криси. – Ти върви, аз ще се помотая малко и ще ме намериш тук, като се върнеш.

– Емиии... мен ми писна малко, искам да се поразходя да видя това-онова, там морето работи ли, пясък има ли, ха-ха-ха... – вкарах опит за шега аз.

– Върви, върви, аз съм тук.

Не знам какъв беше тоя порив от моя страна да отида натам, но все пак тръгнах, а и никога не бях ходил на този плаж, който според моите изчисления трябваше да е на юг. Не че тук имаше посоки, но ако слънцето беше на изток, там трябваше да е юг, или поне така си бях решил аз.

Тръгнах бавно, но славно към южните скали. Те бяха на не повече от километър и половина, а и не изглеждаха чак толкова стръмни.

Стигнах при скалите, те наистина се оказаха лесни за преминаване – за няма и двадесетина минути бях от другата

стана. Плажът беше същият, морето – същото, само гората беше малко по-различна, не беше толкова гъста и беше по-свежо зелена. Този плаж беше малко по-дълъг от всички, които съм виждал, може би около 10 километра, защото следващите скали едвам се виждаха. Реших, че няма да ходя до края, а просто ще се помотая малко безцелно, можеше пък и да видя нещо интересно. Бях минал около километър и по едно време чух, че идва поредната мексиканска вълна с нечие име. „Мариооо Ковачее-в“ се носеше от уста на уста. Ох, горката Мия, още го търси. Включих се и аз и името замина назад. След около няма и минута мексиканската вълна върна: „Дааа.“ Иеййй, помислих си, намериха се. Някак си радостно и едновременно тъжно ми стана, зарадвах се за Мия и Марио и ми стана тъжно за Лиза. Сигурно, като каза Криси, още страда, а не знае, че всъщност не е толкова зле мястото, където се намирам. Всъщност хората нищо не знаят за смъртта, аз също не знаех нищо, но винаги съм си го представял отвърдното като по-ужасно място.

Такива мисли ме бяха обзели и вече се каних да обръщам и да се върна на моя плаж и да разкажа на Криси случката с Мия и Марио, когато внезапно до мен се приближи един мъж, доста различно облечен от „местните“ хора. С черен костюм, бяла риза и вратовръзка, леко плешив, слаб и една идея по-висок от мен, все едно беше агент от ЦРУ, или поне такива бяха агентите от филмите.

– Добър ден! – каза той и подаде ръка.

– Добър ден! – отвърнах аз и се ръкувахме. – Александър, ти от наш...

– Не – прекъсна ме той, – от управата съм.

– Ъъ... – захълцах аз, – тук има управа?!

– Да – продължи той без да се представи, – от управата съм, имаме малко работа с теб.

– Работа?! В какъв смисъл, нещо да свършим...

– Ела с мен – продължи той, – минаха ти шестте месеца, трябва да ти обясня какво да правиш... ако искаш, естествено.

Супер, помислих си аз, ще задоволя най-накрая любопитството си, и в тоя момент ме хвана леко страх от неизвестността. И докато стоях, обгърнат в мислите си, без да имам каквато и да е представа какво се е случило, аз и въпросният господин се оказахме във входа на един блок. Бях безкрайно втрещен и стоях като вцепенен и не знаех какво да правя. Въпросният човек леко се усмихна, всъщност за първи път от нашето кратко познанство, отвори вратата на входа и излязохме на някаква улица, която за първи път виждам. Улицата си беше най-нормална квартална, не много оживена и може би беше пролет, или поне така прецених по дървета.

– Бил ли си в Париж? – попита той.

– Не, никога.

– Добре дошъл в Париж, приятелю! – каза той с усмивка в гласа. – Ела с мен и виж дали документите са ти в ред, че полицията тук е много стриктна към емигранти.

– Какви документи, аз нямам документи?

– Имаш, във вътрешния джоб на якето си, я виж каква народност ти се е паднало и ела сега да ти разкажа за тези шест месеца.

Бръкнах в джоба на якето си и наистина имах малко портмоне. Отворих го и вътре имаше някакви дребни пари и лична карта с моя снимка. Разгледах я с подробности и установих, че съм белгиец и се казвам Александер Ван Тои. Бях повече от вцепенен, показах ги на господина от управата, както той сам се нарече.

– Наред ли са? – попитах аз.

– Да, ела с мен на някоя слънчева пейка да си поговорим, господин Ван Тои – продължи човекът от управата, – и междо другото, знаеш и фламандски, в случай че те питат нещо.

Бях напълно потресен и тръгнах машинално след него. Походихме малко, докато се поосъзная от първоначалния шок. Видях лавка за вестници и по датата разбрах, че на Земята е март 2015 г.

– Да, да, 2015 година е! – каза господинът от управата, който забеляза, че се вторачвам във вестниците.

След около десетина минути ходене стигнахме до едно малко паркче, с може би десетина пейки и скулптура в средата, а в единия край на алеята имаше човек с количка за хотдог. Изглеждаше адски филмово и очаквах този с количката за хотдог да е маскиран агент или нещо подобно, но не – явно фантазията и гледането на тъпи екшъни не ми помагаха много в случая.

Господинът седна на една пейка и ме покани с жест да седна да него. Разгледах обстановката и с учудване констатирах, че не се вижда Айфеловата кула, „Баси тъпото, Париж, пък без Айфелова кула.“

– Да поговорим малко и да ти обясня какво правим тук, съгласен ли си? – започна той.

– Абсолютно съм съгласен – ухилих се глупаво аз.

– Въръжи се с търпение. Всъщност гладен ли си?

– Да! – странно за първи път изпитвах глад.

– Като гледам, тук има само хотдог, върви и си купи един.

Отидох до количката и си взех най-големия, с всички подправки, които имаше и една кока-кола. Започнах да ям и бях на седмото небе от щастие.

– Така, да започвам. Готов ли си да слушаш и да запомниш всичко, което ти казвам?

Само кимнах с глава, защото устата ми беше пълна.

– Както си разбрал вече, ти си умрял от насилствена смърт, затова си на оня плаж, който нито е рай, нито ад. Ако си беше изживял живота докрай, както ти е отредено, тогава щеше да отидеш, където ти е мястото. Не знам какъв живот си водил и не е в моята компетенция да отреждам къде ще отидеш.

– Най-вероятно в ада, не съм водил целомъдрен живот – казах с полупълна уста.

– Това не го определяш ти и не е важно дали си спазвал точно закона на твоето вероизповедание, а дали си бил добър човек. На този плаж има хора от всички религии, дали си причинявал злини и добрини на околните, това е водещото! Дали си обичал животните и хората, а не дали си се

напивал, прелюбодействал според твоята религия и употребявал според земните закони наркотици и т.н.

– Емиии... – опитах да се намеся в разговора, но той ме прекъсна.

– Сега слушай и после говори! Та така, умрял си и не си изживял живота си докрай. Като минат шест месеца от твоето осъзнато пребиваване на Плажа имаш възможността да доживееш живота си – какво ще рече това: на всеки 20 дни ще имаш възможност да идваш на Земята за два дни, където си пожелаеш – ето сега си в Париж, може да искаш да си в Лондон, или Камбоджа, може да си на Еверест или в Бразилия, на Копакабана – това е твое желание. Просто трябва да си го пожелаеш и си там! Когато отидеш в някоя държава, ще имаш документи от някоя съседна държава, а ако те спре полиция или нещо подобно, ще имаш дребни пари от местните да си купиш нещо за ядене или дори вестник, за да се информираш, или някоя дреболия, която няма да можеш да вземеш на Плажа – просто при връщането ти няма да е с теб. Престоят ти ще бъде точно 48 часа земно време, освен ако не се издъниш.

– Да се издъня, как да се издъня, аз...?

– Много лесно стават издънките, ти си от София, България, нали?

– Да, защо? Лошо ли е? – попитах аз на свой ред.

– Не, не е лошо, просто ако отидеш в София и искаш да се видиш с някой твой приятел или да комуникираш някак си с твои познати, приятели, роднини по какъвто и да е начин, моментално се връщаш на Плажа, а комуникацията, повярвай ми, няма да се осъществи. Ако напишеш писмо, няма да стигне, ако напишеш бележка и я оставиш например на колата на твой приятел, вятърът ще я отвее, ако тръгнеш да му пишеш мейл, ще се скапе нета, много опити сме виждали, така че не си прави труда да комуникираш.

– Аха, ясно, няма как да стане всички да знаят, че съм умрял, пък един вид да пия бира с тях.

– Да, виждам, че схващаш бързо, но можеш да си се разхождаш из София на воля, може дори и да видиш някой дали

е жив, дали е окей, но те не трябва да те виждат. В момента, в който стане така, че засичането ви е неизбежно, се връщаш на Плажа, така че внимавай.

– Аха, тоест мога да ги гледам отстрани, тайно скрит в храстите – опитах се да се пошегувам.

– Ако искаш и в кофа за боклук се скрий, това си е твой проблем, важното е да не те виждат и да не разберат по какъвто и да е начин за твоето присъствие. Мисля, че съм достатъчно ясен! – сопна се господинът.

– Да, напълно ми се изясни ситуацията. А колко близо мога да се доближавам?

– Колкото си искаш. Ако някой спи на палатка, може да му влезеш в палатката, но секунда преди да се събуди, си на Плажа. Ако мислиш, че си толкова хитър и ловък, може да ходиш на един метър зад него, но мисля, че ти споменах как стоят нещата – когато виждането ви стане неизбежно, си на Плажа – леко се изнерви господинът от управата, а в очите му се четеше „оффф, поредния нинджа тарикат“.

– Окей, разбрах.

– Може да отидеш да видиш отдалече родителите си как са, как са приятелите ти, добре ли са, но само отдалече, никакво приближаване в полезрението им и никакви опити за комуникации! Знам, че тъгуваш за едно момиче, може да я видиш, но тя не трябва да те вижда, иначе се връщаш на Плажа.

– И повече няма да идвам на Земята ли, ако се издъня?

– Не, ще си идваш, но просто да знаеш, на всеки 20 дни по 48 часа.

– Това ли е?!

– Не, има и още – продължи с равен глас, – при всяко идване на Земята, ти започваш да старееш, да ти тече животът, както си е бил, ако ти е било писано да умреш от инфаркт след два дни, а произшествието, от което си умрял насилствено, е настъпило малко преди това, просто реално отреденото ти време тече, и ако ще получаваш инфаркт, просто си умираш наистина и отиваш в рая или ада, както преценят, не е в моята компетенция.

– Тоест, дните ми са преброени... не че преди това не са били?! – казах риторично аз.

– Да, така е! Така че ти сам си прецени ще идваш ли, за-служаваш ли си и т.н., но ако си лежиш на Плажа, може да си лежиш до безкрай.

– А повечето хора идват ли?

– Отначало, като са още ентузиастични – идват. Дънят се, естествено, после обикновено го удрят на туризъм от сорта: „Е, как ми се ходеше в Милано или Тибет“ разглеждат, каквото искат и после се кротват. Това е като цяло, а и, естествено, не може да казваш на никого от Плажа, чиито шест месеца не са минали. Разбра ли каква е системата?

– Разбрах, а сега какво да правя?

– Каквото искаш, все пак си в Париж! Ако тук няма какво да правиш, по-добре не идвай на Земята, ха-ха... въпроси?!

– Да, имам. А като се върна на Плажа, на кой точно Плаж ще се „върна“?

– Точно оттам, откъдето си „тръгнал“, от същото място. Разбрах защо ме питаш! Ще се върнеш там, минаваш си през скалите и си на „твоя“ Плаж, а и нали запомни и не се опитвай да кажеш на момичето, което ходи с теб. Ще дойде и нейният ред да разбере! – каза за последно той, стана и тръгна в неизвестна за мен посока.

Останах сам със смесени чувства на радост, тъга и самота. От една страна, бях в Париж – град, в който така и не стигнах, от друга страна, бях сам в града на любовта и нямаше с кого да споделя емоцията, но все пак бях в Париж! Тръгнах безцелно да обикалям и да разглеждам с усмивка на лице. Няма да разказвам надълго и широко за Париж, защото, както гласи стара римска поговорка: „По-добре един път да видиш, отколкото сто пъти да ти разкажат“. Обикалях няколко часа и седнах на една пейка да си почина. Стана почти привечер и явно неусетно съм заспал. Изведнъж се събудих от едно леко потупване по рамото. Стреснах се и отворих очи – някакъв човек с доста изпокъсани дрехи ме буташе леко по рамото.

– Извинявай, какво правя тук?

Огледах се сънено и разбрах, че съм се върнал на Плажа, точно от този, от който бях тръгнал.

– Нищо, ти как мислиш, какво правиш?

– Нищо не си спомням, а и какво е това място?

Разгледах го от горе до долу и прецених, че е от катастрофа.

– Защо питаш, ти откога си тук?

– Не знам, може би от час или два, а може и повече, не знам.

– Легни да поспиш, утрото е по-мъдро от вечерта.

А странникът само това и чакаше, легна на Плажа и заспа почти моментално. Аз се ориентирах за посоките и тръгнах с бодра крачка към моя Плаж, и по-точно мястото за срещи, както го бяхме определили с Криси. След около може би час, бях на нашето място, но Криси я нямаше. Реших, че е тръгнала на разходка и затова просто седнах и зачаках с тайната надежда да продължа със съня си. Не след дълго чакането ми се увенча с успех и заспах.

Не знам колко време съм спал, но явно е било доста, защото бях уморен от ходене и най-вече от емоции. Разбрах най-сетне какво е да минат шестте ти месеца и какво може да правя. И, както се сещате, вече кроях план как да видя Лиза, да разбере добре ли е, зле ли е, страда ли още за мен, или ѝ е минало. Тайно се надявах да ѝ е минало и да си е намерила някой друг. От друга страна, бих изревнувал, ако е така – хем исках да е щастлива и безгрижна, след като явно аз не можех, хем исках да е при мен, което от една страна беше доста извратено.

След около половин час видях Криси да пристига с бодра крачка.

– Ей, Алекс, доста се забави, къде беше?

– Доста обиколих – казах аз с нескрито задоволство. – Колко време след мен казваш, че си умряла приблизително?

– Мисля, че около четири месеца, защо?...

– Защото аз съм тук от шест. Вчера... офффф, като отидох натам, разбрах, че са минали.

– И по какво разбира? Аз ще разбира ли? Интересно ли е, какво точно се случило? – не спираше да задава въпроси Криси.

– Ще разбереш, ама аз не мога да ти кажа кога и как. Иначе да, на мен ми е интересно... и може да ми стане по-интересно отколкото предполагам – казах аз със самодоволна нотка в гласа.

– Кажи де! – нацупи се Криси.

– Не може, а повярвай ми, искам да ти кажа, но съвсем скоро ще дойде и твоето време, не се притеснявай.

Излегнах се на Плажа, сложих си ръцете зад главата и започнах да наблюдавам облачетата и да чакаме новите 48 часа. Повече от ясно щеше да е къде ще отида: в София, естествено, и да видя Лиза – само тази мисъл ми беше в главата. Дааа, тези 20 дни до следващото идване на Земята ще ми се сторят по-дълги от шестте месеца.

– Алекс, ти прави ли секс, откакто си тук? – заинтересува се Криси.

– Не – отговорих смутено и седнах до нея, – честно казано, не ми е минавала такава мисъл, ти току-що ми напомни – ха, странно, явно освен че не съм гладен и жаден, не ми се прави и секс.

– Е, явно не е така, защото видях едни хора да правят пък и на мен ми се прави.

– Явно аз съм повреден, защото грам не ми се прави, но тук има и готини младежи, може пък да забършеш някой.

– Офффф, няхах това предвид, а как става – като на Земята ли, или си има някакъв обичай?

– Нямам представа, честно да ти кажа, ама ще разберем, а сега трябва малко да съзерцавам небето и да помисля.

– Какво има да мислиш? – попита Криси.

– Като минат и твоите шест месеца, ще разбереш, и да... имам много да мисля – казах аз и се отпуснах върху пясъка.

План номер едно, как да видя Лиза. План номер две, като я видя как е, ще измисля план номер три. Това беше в общи линии.

Ако Лиза беше окей и щастлива, щях и аз да го ударя на туризъм, да отида в Ню Йорк, Тибет, Черапунджи, Амстердам... да гледам Формула 1 на живо... ако ми стигнеха парите за билет... всъщност така и не видях колко пари имах, като се озовах за първи път в Париж. Но ако беше нещастна, както казва Криси, и наистина страда за мен, трябваше час по скоро да стане... с лека помощ от мен, че Лиза да умре и да дойде при нас на Плажа. Всъщност Криси беше права май, по-добре умряла и щастлива, отколкото жива и нещастна, а тооо все някога рано или късно човек умира, та така, че по-добре рано и да бъде щастлива.

Вече нямах търпение да минат моите двадесет дни. Обикалях по Плажа, къпех се в морето и едвам издържах. Всъщност не знаех как ще разбере кога са минали моите двадесет дни, но постоянно мислех как ще отида в София. Странно обаче, един ден се събудих и вътрешното усещане, че днес е двадесетият ден... ами сега? Леко се уплаших... настина ли исках да отида в София и да видя Лиза?! Казах на Криси, че отивам да се поразходя и тръгнах към южните скали.

Вървях вгълбен в мислите си и това какво ще правя, като отида в София и изведнъж се оказах рано сутринта в един безлюден безистен в центъра на града. Според мен беше около шест часа сутринта. Излязох на улицата и се огледах да видя нещо познато и наистина видях – на 20 метра беше централен софийски булевард. Направих пет крачки и се сетих да проверя из джобовете си – и да, имах портмоне и според личната карта вътре бях македонец – пффф, сега пък македонец, помислих си аз и видях около 60 български лева, което не беше чак толкова зле.

Така да се мотая безцелно по това време не беше най-удачното, най-много да мине патрулка и да си имам проблеми, за това май най-добре щеше да е да вляза в някое денонощно заведение да пия кафе и да хапна кроасан, поне докато градът се раздвижи и няма да бия на очи. Всъщност не знаех неделя ли е, петък ли е, вторник ли е...

Закрачих смело по булеварда, защото на около петдесет метра имаше едно денонощно ресторантче. Тъкмо щях да хапна една люта супа, която да ми подейства ободряващо. Явно, като се върнеш на Земята и животът ти започва да тече, както спомена господинът от управата. Всичко си е като на Земята – гладен си, жаден си, сигурно и до тоалетна ще ми се доходи.

– Добро утро! – посрещна ме сервитьор на вратата, явно ще да е делничен ден, защото заведението беше полупразно.

– Добро утро! – отвърнах аз. – Пилешка супа имате ли?

– Да, господине, заповядайте и ще ви донеса меню.

Харесах си една маса, оставих си якето на нея и се отправих към тоалетната, в интерес на истината не се бях виждал как изглеждам, откакто бях умрял. Бях идвал и друг път тук, но сервитьорите за мое щастие бяха други, иначе като нищо можеше да си ме върнат на Плажа, ако някой от тях ме бе разпознал по физиономия, или поне така си мислех. Явно идването на познати за мен места не беше най-умното решение. Влязох в тоалетната и се лепнах за огледалото. За мое учудване си бях точно същият, както бях в деня на убийството, с едnodневна леко набола брада и същата прическа тип таралеж в атака. Измих си лицето и ръцете и се върнах на масата.

Точно в този момент дойде сервитьорът с меню в ръка и уморена усмивка от нощната смяна.

– Една пилешка супа с две препечени филийки и две люти чушки – казах аз без да поглеждам менюто – и една минерална вода.

– Разбрано – каза сервитьорът и в момента, в който тръгна да се обръща, го попитах:

– А коя дата е днес?

– Втори април... четвъртък – каза той с явно учудване в гласа, врътна се и отиде да носи поръчката.

Вече бях хапнал, вън беше почти светло и градът леко се пробуждаше, имаше бързащи за работа хора. Видях един

тролей, а в далечината се чуваше познатият звън на трамвай. Да, градът се беше събудил. Платих си сметката и излязох. Вече можеше да се слея с тълпата и да не бия на очи. Видях на едни градски часовник да показва 6,42 ч. Време беше да отида към блока, където живееше Лиза, да се покрия някъде и да я видя най-малкото как изглежда.

Бръкнах си в джобовете, закопчах си якето, защото подухваше лек ветрец и в комбинация с това, че нощес беше валяло, направо си беше хладно, а бях решил да повървя пеша. Имах предостатъчно време да стигна към 8.30 ч. пред блока, защото според моите сметки, тя няма да излезе по-рано. Ходех с нормални за мен крачки и зяпах магазините – някои си бяха същите, а други сменили предназначението си, но като цяло атмосферата на София си беше същата.

Точно в 8.32 бях пред блока на Лиза – знам за часа, защото попитах един човек. Чудех се дали да се приближа и да рискувам да ме види някой от роднините, които ме познаваха, и да се върна автоматично на Плажа, или да чакам скрит.

Реших да рискувам и да мина покрай входа и да разгледам все пак. Като се приближих, с ужас видях, че има мой некролог и възпоменание от рода: „Шест месеца без...“ Беше ми странно, пък и реших, че е лоша идея да има моята снимка на входа и Лиза най-малко два пъти на ден да се сееща за мен. На около 30 метра срещу входа зад паркиралите коли имаше един стар трафопост. Отидох зад него и израсналите храсти ми даваха добро укритие за наблюдателница. Нямахме голям избор какво да правя и зачаках. След може би около 20 минути чакането ми се увенча с успех, или поне така си мислех. Входната врата се отвори и излезе Лиза – добре облечена, като за работа, но цялата в черно. Изглеждаше някак си уморена и недоспала. Казах си: „Тя винаги е недоспала сутрин“, но имаше и драстична промяна в килограмите ѝ – беше адски слаба, прекрасните ѝ крака се бяха стопили; май Криси наистина имаше право. Останах като хипнотизиран след отиващата към края на блока Лиза

и изведнъж нещо ме бутна по крака. Погледнах надолу и видях, че е кучето на Лиза, което явно ме разпозна и започна да ми се радва.

– Шърлиии, къде ходиш? – чух гласа на майка ѝ, която явно беше изляза с Лиза да разходи въпросната болонка. По дяволите, казах си, трябва да изчезвам, и да – изчезнах, но на Плажа. Дори не можах да го осъзная как стана, явно виждането ми с майка ѝ е било неизбежно и хората от управата автоматично са ме върнали на Плажа. Пффф, провалих се – беше първата ми мисъл, направо не можех да повярвам колко съм тъп и смотан, все едно съм ходил на специални курсове; „ма вярно ли така левашки се издъних още първият път, е не е истина“. Седнах на Плажа и се вгледах в морето – всички чувства на света бушуваха в мен: яд, любов, тъга, радост и отчаяние.

– Казах ти да не се виждаш с познати! – прозвуча познат глас. Погледнах нагоре – бе господинът от управата. В гласа му прозвуча лека насмешка.

– Но аз... то кучето... – започнах да се оправдавам.

– Все тая, стоя само няма и три часа – продължи той, крачейки, и леко ми намигна: – Не се отчайвай, като за първи път беше направо добре – каза за последно, обърна се и си тръгна.

„Ама че съм смотан“, продължих да се самообвинявам аз. Станах и се запътих към мястото за срещи с Криси. Когато пристигнах, я заварих да спи, или като там се наричаше. Седнах до нея и започнах да кроя следващия план, който ще осъществя след двайсет дни. Винаги съм си мислел, че съм хитър и ловък и ще се измъкна от всяка ситуация, но едно е да си го мислиш, а съвсем друго да го направиш. Признавам, че адреналинът ми се беше вдигнал и дори не съм забелязал, че майка ѝ и кучето са излезли с Лиза на разходка – просто гледах като хипнотизиран. „Все пак не я бях виждал шест месеца, нормално“ – успокоявах се аз, но това е нещо, върху което трябваше да поработя.

Такааа, ако съм бил на втори април на Земята, най-рано ще отида на двадесет и втори или около тая дата – не знаех откога почват да се броят следващите 20 дни – от деня на връщането или след като е минал 48-часовият престой, а това че аз съм се издънил, не влиза в сметките. Та трябваше да съм или на 22, или 24 поне, по мои сметки така трябваше да бъде. Нямах календар и започнах да броя дните, кога ще се падне 22 или 24 щеше да е, или сряда, или петък. Ако е петък, ще е добре, ще имам цял уикенд, да продължа с опитите си за виждане и най-вероятно до бързото ми връщане на Плажа. Ако беше сряда, нямаше много какво да правя, защото Лиза беше по цял ден в офиса. Та тайно се надявах да дойда в петък.

Изведнъж мислите ми бяха прекъснати.

– Какво става, Алекс? – каза със сънен глас Криси. – Къде скиториш?

– Обикалях малко – казах аз с явно треперещ глас, на който Криси не повярва.

– Окей, разбрах, няма да ми кажеш.

– Ще ти кажа, чак когато му дойде времето, стига де! Повярвай ми, повече от теб искам да ти кажа! – казах ѝ аз и ѝ намигнах.

– Пффф – с явна досада в гласа продължи тя, – щом криеш нещо, така да бъде.

– Я, разкажи нещо от Земята, преди да се озовеш тук! Нещо забавно, откакто ме няма?

– Няма пък, като не казваш къде ходиш! – цупна се Криси.

– Не мооога, а повярвай ми страшно искам...

– Добре де, майтапя се – каза тя.

– Оффф, с твоето чувство за хумор, айде разказвай.

– Откъде да започна? – зададе си риторичен въпрос Криси.

– До деня на моето убийство си спомням всичко – отвърнах аз.

– Та така, седим си ние в „Калипсо“, нали там ни беше срещата, всъщност аз бях първа там, след може би седемосем минути дойде Лиза и почти веднага и момичетата. Още

с влизането Лиза се изненада, че те няма. Както знаеш, и ти винаги си точен, особено за срещи, но както и да е, както ти казах веднага след Лиза дойдоха и момичетата – Силвия и Нина. Заприказвахме се на кой как му е минал денят – блабла... знаеш, женски работи. Може би след петнадесет-двадесет минути се усети липсата ти и че доста време те няма, ама Лиза каза: „Сигурно е тръгнал пеша и за това се мотае, ще дойде всеки момент“, и продължихме с нашите си теми. Минаха още петнайсетина минути и Лиза реши да ти звъдне, защото вече 40 мин. закъсняваше и това не беше типично за теб, но телефонът ти беше изключен. „Явно му е паднала батерията“, констатира Лиза, но грам не се сетихме да ти звъннем на другия телефон. Малко се озадачихме, ала никой не се притесни, защото знаехме, че няма да идваш с мотора и технически не би ти се случило нищо. Час и половина след това си тръгнахме с Лиза, но в таксито се усещаше някаква тягостна атмосфера – тя мълчеше, аз също, и така се прибрахме.

– И ти кога разбра, че са ме гръмнали? – включих се в разговора.

– Може би десет минути след като се прибрах. Лиза ми звънна и с абсолютно равен и монотонен глас като уредба на жп гара, все едно че не беше нейния, ми каза, че са те простреляли и си в болница, а след това избухна в силен рев. Аз се опитах да я успокоя по телефона, че лекарите си знаят работата и да не се притеснява, но тя просто не ме чуваше.

– Представям си! А на нея кой ѝ е казал?

– Калоян ѝ се е обадил и казал, че някакъв полицай му звъннал от твоя телефон – ти нали ходиш с два телефона и тъпанарът взел единия, а другият ти останал в джоба и полицаят се обадил на последния набран номер, а той бил на Калоян. Той след това се обадил на Лиза и те така.

– И ти какво направи?

– Е какво, взех едно такси и отидох при нея. Още не се беше съблякла, а само седеше на дивана, потънала в съл-

зи, хванах я под ръка, айде в таксито и към Военна болница. Отидохме там – беше страшна олелия – някакъв пиян се ударил в една спирка, трима ранени, линейки, санитари всички тичат нагоре-надолу, страшна работа. Чакахме да се успокои положението и тогава отидохме да питаме как си и в коя стая си настанен. Само че от регистратурата казаха, че такова лице не е настанявано никъде и да попитаме в спешния център на долния етаж. Слязохме долу и там в спешното един от парамедиците, ей така по между другото ни каза, че си умрял в линейката на път за болницата. Лиза направо щеше, какво ти щеше – тя направо си припадна, пребледня и седна на един стол и цялата трепереше. Лекарите се притесниха, че ще имат още един случай за вечерта. Добре че една сестра ѝ би успокоителна инжекция, та след десетина минути беше леко в час и можеше сама да си стои на краката. Тя искаше да те види, но лекарите не дадоха, защото първо полицията не знам си к'во и т.н. И ние тръгнахме да се прибираме, а тя, естествено, не искаше – каза, че щяла да стои тук, докато не ѝ дадат да те види, защото не вярвала, че си ти. Единият санитар, дето те е карал, малко нацупено, нали се сещаш колко са „мили и любезни“, я попита дали имаш татуировка на левия крак и описа твоята татуировка. Лиза само кимна с глава и той троснато каза: „Е, значи е той, умря от кръвозагуба и засегнат бял дроб. Гръмнали са го „както трябва“. Врътна се и си тръгна. Добре че инжекцията още действаше, та аз хванах Лиза под ръка, бам в едно такси и я закарах у тях.

– И на другия ден к'во стана?

– Еми какво, не смеех да ѝ звънна, че не знаех спи ли, как е, ама гледам във фейсбук, че е писала нещо и реших да ѝ се обадя. Вдига тя и вика: „Спешно ли е, че съм в една среща?“, направо изумях, вика: „Ще звънна после“ и затвори. Звъни ми тя след половин час и: „Какво става, добре ли си?“, ме пита. Аз онемях – тя ме пита как съм – продължи разказа си с превъзбудена интонация Криси – ама ми говори едно странно и леко провлачено. Поговорихме си общи

приказки, ама дума не е ставало за теб. Викам си тук има нещо, явно сънувам, чакай да звънна на сестра ѝ да питам всичко наред ли е. Звънтя, а тя не вдига. След десетина и повече минути ми върна обаждане и то какво станало. Явно по някое време инжекцията я е пуснала, ама това било към 6 ч. сутринта и Лиза рев, тръшкане, изпадала в истерия и к'во да правят, викнали линейка и пак и плеснали едно успокоително и тя си отишла на работа ей така.

– Ужас, не искам да знам.

– Е, какво не искаш, след обяд ми звънна пак, ревейки, явно я беше пуснало успокоителното, тръгнала си от работа и ми ги наговори страшни глупости – искала да се самоубива, не можела без теб и тем подобни работи. Викам ѝ: „Дай да се видим“, излязох и аз малко по-рано и в онова кафене до офиса ни, нали го знаеш.

– Не.

– Ееее не, ходили сме дето е леко винтидж, сещаш се...

– Аха, да бе, колко съм смотан – продължих аз, – знам го естествено.

– Та, отиваме там и Лиза вече ударила едно голямо и започна да плаче още като ме видя. Аз сега си викам как да я успокоя, то не е за успокояване, не мога да ѝ кажа: „Спокойно, всичко ще се оправи“, защото знам, че няма. Ама, викам си и аз ще пийна едно с нея, и се направихме на мотики. Тя през цялото време ми разказваше колко ви е било хубаво като сте били на море, с мотора, като ходихте в Италия, в Гърция, в Хърватска и т.н., всичко с най-големи подробности. Как си я зарадвал еди-кога си, с еди-какво си, колко хубаво ѝ е било, като сте правили секс и сте били двамата. Потъна в спомени и рев и аз се притесних, че пак ще изпадне в истерия.

– Оффф... стана ми тежко, направо като си го представя – натъжих се аз.

– Викам ѝ: „Вземи си отпуска два-три дни да се оправиш“, а тя: „Няма, ако седя у нас, ще се побъркам съвсем“. Май беше права. Та, както ти казвам, напи се порядъчно. В

това време мина един от групата ѝ ухажори, абе един Никола, май ти казах за него.

– Да каза ми.

– Та я качи на колата и си я закара в тях. След толкова уиски дано поне поспи тая нощ. Ама на другия ден, викам си, чакай да звънна на един неин колега, дето си имаме приказка, Джими, дет' му викат, знаеш го.

– Аха сетих се кой е...

– Та звъня му аз, и „К'во става бе, Джими, Лиза как е?“, а той напълно нормално ми казва: „Защо как де е? Окей си е, седи си в стаята и нещо работи.“ Викам си, брей какво става? „Не, как работи, а как е емоционално?“, а той още по-учуден: „Защо, какво трябва да ѝ е на емоцията, всъщност какво е станало, та питаш?“ Упссс, викам си, ама Джими усети, че има нещо и започна да пита, и то рано или късно щеше да разбере, и аз му разказах цялата работа с теб. А той се притесни зверски: „Лелеее, ужас, тя за това ли е толкова спокойна и сговорчива и работи като луда“, вика той. „Явно да, за да не мисли за случката“, стана неловко мълчание по телефона и „Чао“ – „Чао“ и затворихме.

Стана ми мъчно и адски болно. Буца застана на гърлото ми и очите ми започнаха да се пълнят със сълзи. Едвам, с дрезгав глас казах на Криси:

– Айде, след малко да си довършим разговора, че нещо се уморих и ми се спи...

Излегнах се назад и се опитах да не мисля, за да заспя, ама не ми се получаваше. Въртях се наляво, надясно, но след това, което чух, нямаше вариант да заспя. По едно време Криси каза:

– Оффф..., Алекс, не се приви, че спиш! Хайде на разходка и обещавам, че повече няма да ти говоря за случката.

Да, явно беше права и повече от явно е, че няма да заспя, та за момента това ми се стори най-правилното решение. Седнах до Криси и зачаках да видя какво ще направи, а тя все едно това и чакаше – скокна и каза: „хайде“ и се запъти към морето. Нямах голям избор и бавно и почти флег-

матично се изправих и тръгнах към нея. Явно разходката щеше да е бавна, мудна и тягостна, или поне това усещане кръжеше във въздуха.

Вървахме може би повече от двадесет минути по прибоа без да си обелим нито дума и изведнъж аз не се стърпях и наруших обета за мълчание:

– Добре де, разказвай, че явно ми е любопитно!

– Аз помислих, че ти е мъчно и за това спрях – оправда се леко тя.

– Е, мъчно ми е, много ясно, няма да правя цигански колела на плажа и то е ясно, рано или късно ще разбере всичко, така че по-добре разказвай.

– То в общи линии е това – няма кой знае какво за разказване ново или интересно. Както ти казах, Лиза пиеше много и постоянно и ходеше като призрак, все едно не е тя, или поне аз това знам за последно де, а като ти споделих за твоето погребение, не искаш да знаеш – направи кратка пауза: – Кой знае, може да ѝ е минало и да е окей в момента или да е още по-нещастна.

– Времето лекува всичко – казах аз, правейки се на мъдрец.

– Да, ама докато го излекува, току-виж си пипнал цироза...

– Времето, не пиенето!

– Да бе, да! Виж кой го казва – човекът дето пиеше по едно шише водка – каза Криси с ирония в гласа.

– Е, това беше за забавление, не с лечебна цел – реших да се оправдая аз.

– Да, по лекарско предписание, с рецепта. Направо ми се къса сърцето, ще ме разчувстваш! – вече не можеше да сдържи смеха си Криси. То направо си беше смешно, колкото и глупаво да звучи отстрани. Седнахме на пясъка и започнахме синхронно да се смеем.

Явно от време на време, на човек му идват всички трагедии и мъки в повече и му се включва автоматична противозкукуригваща защита. След около пет минути, прекарани в неистов смях, се успокоихме и започнахме да се гледаме

тъпо и да си се чудим как може на такава тъпотия да се хилим като луди.

– Окей – казах аз, – хайде да вървим, че с тоя смях няма да стигнем до никъде.

– Да – съгласи се Криси, опитвайки да е сериозна, – че ще закъснеем, закъдето сме тръгнали и ще ни пишат отсъствия, ха-ха-ха... -

– Абсолютно – опитах се да продължа аз, но не ми се получи и пак седнахме на пясъка и продължихме със синхронното смеене, дори аз постигнах нови висоти и легнах назад.

Повече от ясно беше, че няма да стигнем никъде, а разходката ни беше само претекст да прекратим мъчителния поне за мен разговор относно Лиза и как се е чувствала след моята смърт.

– Хайде да се запознаем с някой! – за пореден път започнах нова тема аз – Някой, дето ни се стори интересен и да разберем какво знае, от какво е умрял или пък ако случайно е от София, или дори от България, да познава някой, който да познава някой, който ние познаваме... бла-бла ... много сложно го направих – приключих с монолога си.

– Окей! – за пореден път се съгласи Криси. – Какъв ще е – мъж или жена?

– Хайде първо мъж – ти ще гледаш да е готин и аз ще говоря с него.

Тръгнахме безцелно по Плажа, търсейки с кого да се запознаем, и не след дълго търсенето ни се увенча с успех. Сравнително младо момче, видима възраст около 35 години, седеше сам и гледаше тъжно в морето. Приближихме се до него и Криси започна първа.

– Добър ден, от нашите?

– Добър ден! – отвърна с тъжен и монотонен глас: – От нашите...

– Откога си тук? – започнах на нов ред аз.

– От около две години, плюс минус една седмица – отвърна младежът и за първи път ни погледна. Ние бяхме застанали от двете му страни с гръб към морето и аз се

бях леко навел напред. Младежът изглеждаше много унил, беше облечен с прави класически дънки, ризка и пуловер на ромбове, с две думи от 100 метра ще разбереш, че е компютърен специалист или още по-лошо – програмист.

– Хъм... странно! – продължи Криси и се получи нещо като разпит в полицията – И от какво умря?

– От заушка.

Стегнах всичките си налични мускули, опитах се да се самохипнотизирам, но нищо не помогна за повече от 3 секунди и с Криси избухнахме в луд смях. Опитах да се задържа на крака поне от благоприличие, но не ми се получи, а в това време Криси вече лежеше на пясъка и се превиваше така, че едва дишаше.

– Какво толкова смешно казах? – продължи младежът с тъжен глас, което хвърли още една лопата въглища в парната машина за смях и аз вече бях на пясъка и също се превивах.

– ... Той лекаря... – опита да се оправдае младежът, но това само засили до краен предел машината за смях. Вече едва си поемах въздух и се опитвах да му кажа да млъкне, преди де ни е убил още веднъж, този път от смях. Но явно, обиден от нашето неприлично държание, младежът стана и си тръгна, оставяйки ни да се гърчим в собствения си кикот.

Вече имах чувството, че съм пушил нещо забранено от българските и разрешено от холандските закони. Не беше нормално да се смеем в продължение на може би половин час, с леки прекъсвания.

Като се поуспокоих малко, погледнах Криси, която също почти бе спряла да се смее.

– Зауш... ха-ха-ха – не можах да си довърша и думата и пак се развихихме наново, но този път със значително по-малка степен. След десетина минути вече беше абсолютното спокойно и нямаше изгледи да се развихим наново.

– Та така – започна този път разговора Криси, – това със запознанството изобщо не ни се получи.

– Да, явно днес не ни е денят за запознанство, особено с хора, умрели от заушка.

– Странно – започна Криси със сериозен глас, – и от болест ли като умреш, идваш тук? Може би болестта ти е била предначертана... хъм...

– Явно не, защото го чух да казва нещо за лекаря и по-вече не чувах, а и той си тръгна обиден. Може би лекарска грешка, ама пък какво можеш толкова да сгресиш на една заушка – отвърнах аз, – ма той вярно се разсърди!

– Е, ти да си на негово място как ще се почувстваш? – каза Криси.

– Как – мега тъпо! Идват двама, питат те от к'во си умрял и почват да се хият неистово, то така си изглеждаше отстрани. Дай да престанем с глупостите, да повървим и да помълчим малко.

– Окей – съгласи се Криси.

Тръгнахме по приборя, всеки потънал в собствените си мисли. Аз мислех за това, кога ще ми изтекат двайсетте дни и в зависимост от това, кой ден е, какво да направя. Не че имах план „най-страхотен“, но като цяло мислех да отида до блока, в който живее Криси и да видя точно на коя дата е умряла, защото тя не си спомняше много точно сряда ли е било, или четвъртък.

Колко странно, помислих си аз, преди доста години бях катастрофирал много тежко с колата, няколко часа си съм бил в безсъзнание, защото следващият ми реален спомен, че карах кола, беше от операционната, как ме шиеха, маскирани с типичните си лекарски маски хора, и бях останал с впечатлението, че са ме носили с носилка – припаднал съм или нещо такова, а всъщност през цялото време аз съм си ходел, говорил съм и съм си бил, според приятелите, които са дошли на мястото, напълно адекватен. Ходел съм, говорел съм с тях и с полицаите, дошли на мястото на катастрофата, даже съм обяснявал с подробности как точно е станало всичко – неща, които и до ден-днешен не си спомням. Наистина, следващите ми реални спомени са, че бях вече на операционната и ме шиеха, защото явно съм си ударил главата някъде – всъщност

само това ми беше травмата. Но интересното беше, спомням си, че съм карал кола и съм катастрофирал, но за последните пет дни какво съм правил, къде съм ходил, се сетих може би след около година. Имам предвид, че си спомних реални картини, а иначе веднага ми разказаха какво се е случвало, къде сме ходили на рожден ден, кой как се е напил и всички подробности, но аз така и не можех да визуализирам нещата. Та явно и Криси така не си спомня някои неща от последните ѝ дни, но си спомня перфектно катастрофата. Зачудих се колко странно работи човешкият мозък и как избирателно подбира неща за харддиска, може би адреналина или нещо... офффф... много сложно ми стана, най-вероятно лекарите имат обяснение и забравих за тая тема, като започнах да разглеждам хората по Плажа.

Криси вървеше до мен абсолютно сериозна и гледаше безцелно в земята или морето, погледът ѝ блуждаеше и повече от явно беше, че е потънала в тъжни мисли. Не исках да я притеснявам или прекъсвам, но съм я гледал токова настойчиво, че тя се усети. Погледна ме с абсолютно празен поглед и ми каза почти шепнешком:

– Как си, Алекс?

Прегърнах я и седнахме на пясъка и в този момент Криси избухна в неудържим рев, сигурно си е сетила за нещо или кой знае какво ѝ е минало през главата. След около десетина минути, като се поуспокои малко, станах, вдигнах я и тръгнахме към вътрешността на Плажа. Когато стигнахме на два-три метра от непроходимата гора, сложих я да седне и тя почти мигновено заспа. Явно днес ѝ дойдоха, то и на двамата де, емоциите в повече – тъга, смях, сълзи. И аз се чувствах абсолютно изтощен, все едно съм бил на марафонско бягане. След като Криси заспа, аз реших, че ще съзерцавам морето и хората. Подпрях си брадата на коленете, които бяха сгънати до почти йогийска поза, хванах си краката с ръце и заставах най-позьорски, като за снимка във фейсбук – тип „човек медитира, гледайки морето“ и започнах да зяпам безцелно.

Дните или това, което наричахме дни, си вървах, с Криси обикаляхме Плажа безцелно, кога заедно, кога самостоятелно, няхах сили да я питам какво е станало на погребението и тая тема със страдането на Лиза за мен повече не я повдигнах. Обаче не ми излизаше от главата денят, когато ще се върна в София и пак ще видя Лиза.

В един прекрасен ден, да го наречем сутрин за удобство, се събудих кипящ от енергия. Криси я нямаше и аз за пореден път се почувствах странно, като преди точно два-сет дни. Още не си бях помислил за София и вече бях през нощта в една затънтена централна софийска улица. Иейй, помислих си аз, минали са 20 дни. Огледах се да се ориентирам къде съм. Бях близо до същия онзи булевард, при който бях и първия път, само че часът беше малко по-различен – предположих, че е 21–22. Запътих се към булеварда и в движение проверих какъв съм и колко пари имам. Бях румънец и имах около 150 лв. и някакви леи. Излязох на булеварда и погледнах един електронен часовник, който с червените си диоди ми подсказа, че е 21:32 ч. и 24 април – тоест по моите изчисления – петък. Супер, петък, ден за купони или купони за живите, а аз ще си купонясвам сам. Тръгнах безцелно по булеварда към най-близкото заведение, в което бях ходил многократно. Чудех се да вляза или да не вляза... къде ще влизам, фейсконтролът ме познава и щях да скапя мисията. За това на около петдесет метра пред заведението се спрях, огледах се за случаен познат и пресякох на отсрещния тротоар. Нямам идея защо тръгнах натам, но явно земните ми навици са се завърнали моментално – щом е петък вечер, трябва да се ходи на заведение. Срещу входа на заведението, леко по диагонал, имаше тролейбусна спирка с два билборда тип ситилайт, които, естествено, не светеха. Отидох натам с бавна, почти провлачваща се крачка и се опитвах да разгледам входа на заведението, кой влиза, какво става... можеше пък да видя някой от моите приятели. Това начинание беше

доста рисковано, защото Калоян живееше на около 100 м от въпросното място, но прецених, че по това време или е още в театъра, или вечеря. Както си помислих за Калоян, който е известен артист и почти всяка вечер играе някаква постановка – знаех му режима и по това време нямаше как да е наоколо. Та тъкмо седнах на спирката, на която имаше мъж и жена на около 50 години и чакаха последния тролей, зад мен се чу познат глас и аз тръгнах инстинктивно да се обръщам. „НЕЕЕЕ!“ , прозвуча като камбана в главата ми, „Ще те разкрият!“ и се спрях. Познах много добре гласа – това беше Калоян. „Ужас, трябваше да е в театъра или точно пък днес да няма постановка“, хванах се за главата и се наведох надолу, уж търся нещо по земята. И когато гласът отмина, леко се завъртях да видя дали наистина е той. Да, той беше. Ходеше си с широки дънки, кожено яке, беше си бръкнал в джобовете, а до него вървеше стройна блондинка, на която той обясняваше нещо разпалено. След което завиха зад ъгъла по посока на любимия му ресторант. „Оххх...“, измъкнах се, а и мацката си я биваше, поне в гръб“, помислих аз и пак се загледах към входа на заведението. Калоян и Лиза бяха двамата, за които страдах най-много като седях на Плажа. Но стига за него, сега имах работа – да се правя на детектив.

Продължавам да не знам защо дойдох точно пред това заведение, а не някъде другаде, но така и така бях тук, ако никой от моите познати нямаше да влезе, можеше пък да рискувам да се вмъкна вътре, но все още не можех да видя кой е на входа, може пък да са сменили фейсконтрола и да не ме познаят. Седях си безцелно и се улових, че гледам с празен поглед, когато изведнъж, като че ли от нищото един огромен, то не че има малки, тролей със специфичния си звук на изпускане на въздух „цъссс“ спря пред мен. Мъжът и жената, които чакаха на спирката, се качиха в него и със същата скорост, с която дойде и познатото „цъссс“, въпросният тролей изчезна. Стреснах се леко от цялата ситуация и започнах да се оглеждам като в небрано лозе да не би някой да ме е видял. Тъкмо се успокоих и едно такси, което спря

почти пред входа на заведението, привлече вниманието ми. От него слязоха три момичета, много добре облечени, и за мое учудване, радост и малко тъга едното от тях беше Лиза. Беше много елегантно облечена – с черна рокля, която ѝ стоеше перфектно, с късо кожено яке, по-скоро като аксесоар, а не да предпазва от студ, и високи черни обувки с лека платформа с доста висок ток. Изглеждаше прекрасно. Пак се зазяпах като хипнотизиран и дори не отразих кои са другите две момчета с нея. Явно е преодоляла мъката или пък са я извели насила да я разнообразят, това бяха двата варианта, на които заложих. С бавна, елегантна и леко поклащаща се походка се отправиха към входа на заведението. „Аха, явно беше пийнала нещо за отскок“, помислих аз, а те само махнаха за здрасти на фейсконтрола и влязоха вътре; ясно това с влизането в заведението няма да ми се получи, ще ме познаят.

Дотук добре, а аз какво да правя, да чакам като паяк отвън, за да я видя за десет секунди, докато се качва в таксито, или да ходя безцелно по нощните софийски улици. Всъщност ми беше ясно, че няма да тръгна никъде, а и безцелното висене го бях тренирал на Плажа достатъчно, та настаних се удобно на пейката и зачаках. Разглеждах колите, хората – едни ходеха забързано, други вървяха бавно и си коментираха весели неща. Градът живееше със собствения си ритъм, познат ми от времето, когато бях част от това.

Нямам представа колко време бе минало, но според мен вече беше към 3:30 – 4 ч. Хората лека полека започваха да си отиват или по-жадните да се местят в други заведения с цел да си допият.

Съсредоточих се към входа на заведението и след малко се появи Лиза с някакъв младеж под ръка. Въпреки че изглеждаше доста симпатичен, беше с около 5 см по-нисък от нея и се опитваше нещо да ѝ говори на ухото, което грам не му се получаваше. Младежът я хвана под ръка и се опита да тръгне към едно такси, но Лиза само му пусна ръката, изпрати му една въздушна целувка за чао, врътна се най-де-

монстративно на високите си токчета, на които вече едвам пазеше равновесие, и тръгна сама в обратната посока. Младешът, който явно се изживяваше като местен плейбой, се подвоуми, направи една крачка към таксито, след това се обърна и влезе обратно вътре в заведението. Върнах погледа си отново на Лиза, която си ходеше леко клатушкайки се по бордюра на тротоара и нещо си се смееше. Ръцете ѝ бяха сгънати в лактите, на едната ѝ ръка висеше малка дамска чанта, а с другата просто пазеше равновесие. Знаех че няма никакъв шанс да ме види. Седях на спирката на отсрещния тротоар, а тя се беше съсредоточила в това да ходи на много високите си токчета пияна по ръба на бордюра. Тя премина пред мен по отсрещния тротоар и аз реших, че трябва да се доближа максимално да проверя каква съм нинджа. Пресякох на пешеходната пътека, която беше до спирката, и се озовах на десет метра зад нея. Усещах, че адреналинът ми се качва, а пулсът ми се ускорява. Поех си дълбоко въздух с цел да се успокоя и да не направя по-голяма глупост от тази, която върших в момента. По улицата имаше достатъчно пияни хора, сред които да се смесиш и да не бия на очи. Чатпат някои бяха насядали по земята, облежани на сградата пиеха бира и нещо весело си коментираха, а по булеварда движението се беше оживило; скъпи коли профучаваха от време на време. Леко ускорих мудната си крачка, за да се приближа максимално до нея. Вече бях на около метър зад Лиза, която продължаваше да се клатушка и вече беше забелязала едно такси, което явно беше крайната ѝ цел. Точно в този момент тя стъпи на един криво поставен бордюр и залита наляво към профучаващите коли по булеварда. Инстинктивно скочих и я хванах за лявото рамо, за да не падне, а точно в този момент някакво БМВ премина на сантиметри от нея. Лиза направи закъсняло движение тип „Окей съм, пазя равновесие“ и продължи към таксито, все едно не се е случило нищо. Аз замръзнах на мястото си и започнах да осъзнавам какво съм направил. Вълна от адреналин мина през тялото ми, стоях като вцепенен и краката ми отказваха

да вървят. Едвам направих една крачка вдясно и седнах на тротоара да осмисля случилото се.

„Идиот, тъпанар, не... не, страшен тъпанар“ само това ми беше в главата и с периферното си зрение видях как Лиза се качва в таксито. За какво дойдох на Земята, нали да направя така, че Лиза да дойде при нас на Плажа, и ако си бях стоял мирно и кротко, всичко щеше да се нареди от само себе си. „Идиот герой спасител“, това съм аз, продължих да се самообвинявам.

Не знам, седях може би половин час да осмисля случилото се, но реших, че явно така е трябвало да стане. Може би нямаше да я убие, а само тежко да я нарани и да лежи потрошена в някоя болница. Окей, съгласих се със себе си, ако ще правя нещо, ще трябва да е 100% сигурно, бързо и безболезнено, не исках да страда в някоя реанимация.

Станах от тротоара и тръгнах в посока към блока на Криси, поне да свърша някоя полезна работа, да видя има ли некролог, на коя дата е умряла и т.н., достатъчно ги сътворих за вечерта. Криси живееше на около час пеша и с моето бавно темпо, ако се напругна, можеше и за 40 мин. да стигна, но нямаше за къде да бързам.

След час и нещо влачене вече имаше леки наченки на зазоряване. Събота сутрин нямаше кой да ме види и хоп – бях пред блока на Криси. Огледах се за некролог, но на входа ѝ нямаше такъв. „Хмм, странно“, помислих си аз и започнах да се оглеждам, отдалечавайки се от входа ѝ. На ъгъла на блока имаше едно достолепно дърво, на него ми се мерна нещо бяло и отидох да проверя какво е. Аха, ето го некролога с нейна цветна снимка – ламиниран, разгледах го с подробности и установих, че Криси е умряла на 3 декември 2014 г. „Супер“, помислих си, ако сега е 24 април, както ми показва часовникът, след десетина дни на Криси ще ѝ изтекат шестте месеца и няма какво да крия от нея. Само не знаех дали ще може да идваме заедно – така щяхме да сме отбор в пъкления ни план. Ужас, само като си помислих, че искам да убия жената, която обичам, ме побиха тръпки. Може би

не трябва да се бъркам в тези неща, а да оставя всичко на съдбата, но след като вече се намесих, като я дръпнах да не я удари идиота с беемвето, явно ще трябва да продължа да се меса косвено. Спрях да мисля по този въпрос и си тръгнах. Всъщност Лиза живееше горе-долу наблизко, в съседен квартал, може би на двадесет минути пеша и аз неусетно тръгнах натам. На средата на пътя се спрях и реших, че ще е мега тъпо да ходя пред тях и пак да вися като паяк и затова се отправих към центъра. Можеше пък да мина и през моя квартал, който ми беше горе-долу по път, да видя има ли нещо ново, а и ранното съботно време ми беше екстра да не ме види никой. Запътих се към квартала ми, това ми се видя най-разумното решение за момента.

След около тридесет минути ходене, по-точно влачене, вече бях пред блока ми, а слънцето се опитваше да се покаже през гъстите облаци. Колко странно се чувства човек, като види собствения си некролог. И моят беше с цветна снимка и ламиниран, явно това са новите тенденции, помислих си аз с насмешка. Всичко си беше, както го бях оставил, само съседите от първия етаж си бяха сменили дограмата, най-накрая. Отдалечих се, за да видя моя апартамент, и с изненада видях, че свети. Да не би да съм забравил лампата светната, като съм тръгнал. Но не, видях някаква сянка и явно имаше живот. Уаууу..., кой ли пък живее у нас или може би крадец?! Не това с крадеца ми се стори тъпо и отпадна като версия. Но определено имаше някой и определено това не бях аз. Отдалечих се още, за да имам по-голяма видимост, но в този момент лампата загасна, хмм... Пресякох улицата и застанах до един паркирал миниван и зачаках да видя какво ще стане – ще излезе ли някой от входа и какво точно се случваше. Светнаха лампите на входа и се получи една дълга редица от светещи прозорци. Аха... ясно, въпросният ми гост е вече на стълбището. След няма и две минути входната врата се отвори и от нея излезе майка ми, онемях. Изглеждаше много съсипана и уморена, имаше черно копринено шалче на врата, беше с

дънки и лек бежов пуловер, погледна некролога ми и бавно затвори входната врата. В ръката ѝ имаше плик за боклук и тя едва-едва се запъти към кофите. Изхвърли плика и със същата бавна крачка се прибра в блока. Явно е дошла да чисти и хич не ѝ е приятно. Аз изчаках да се хлопне вратата на входа и се зарових в нещата, които тя изхвърли. Бяха все мои вещи – разни списания, няколко фланелки, едни маратонки, в общи линии въобще не ѝ беше весело. Кой знае как ли се чувства да изхвърля нещата на умрелия ѝ нелепо син?! Разгледах още малко блока, нямаше какво да правя там. Добре, че все пак майка ми е жива и не исках повече покъртителни гледки и негативни емоции. Сърцето ми се сви и бръкнах в джобовете си, тръгвайки в посока към центъра на града. Нямах никакво настроение и въобще не бях щастлив от факта, че съм в родния ми град. Майка ми е жива, е вярно, малко тъжна, но пък жива, видях кога е умряла Криси, Лиза си беше окей, все пак е започнала да излиза сред хора, а не както каза Криси да стои вкъщи и да пие. Градът си беше същият, кварталът си беше същият. „Я по-ведро и по-позитивно“, помислих аз и се запътих към едно денонощно магазинче за цигари. „Ха, не съм пушил, откакто съм умрял, да си купя ли цигари и да пробвам?!“

– Добър ден! – казах аз на гишето.

– Добро утро! – отвърна троснато продавачката.

– Едно червено „Марлборо“, един кибрит и въъ... един ред бул.

Без да ме удостои с поглед, продавачката тръгна навътре и на шубера започнаха да се появяват нещата в обратен ред на поръчката. Първо почти ми тресна кена с ред бул, после така ми подаде кибрита, че почти падна, и вече очаквах да ме замери с кутията цигари и бях нащрек. След като и цигарите се появиха, смостоляви някаква сума, която звучеше като девет и шейсет... аз подадох една банкнота от 20 лв. и получих така рестото, че стотинките се разтъркаляха по тротоара. Прибрах всичко и въобще не си направих труда

да се навеждам са монетите. „Уаууу, много сърдита тая бе“, помислих аз и ми стана смешно и забавно, уж аз съм умрял, а тя е жива пък по-кисела от мен.

Походих още пет минути, вече не бях в моя квартал, та нямаше опасност някой да ме види, то не че в събота сутринта въобще имаше някакви хора, ама все пак за всеки случай, седнах на една пейка. Я сега да проверя как ще усетя вкуса на цигарите и ред була – две от трите ми любими неща, докато бях на Земята, както стана ясно третото любимо нещо ми беше водката. Запалих цигара и бавно си дръпнах от нея. Вкусовите ми рецептори работеха с пълна сила и аз почти примижах с очи от удоволствие – е вярно ли ми хареса толкова, просто не е истина?! Изпуснах бавно дима от цигарата и се чувствах на седмото небе от кеф. Сега беше ред на втора порция удоволствие – бавно с отработено движение отворих кена с ред бул, който беше ледено студен, отпих малка глътка и усетих как газираниите мехурчета танцуват върху езика ми, още по-голям кеф, явно трябваше да отида на осмото небе. Никога не бих си помислил, докато бях жив де, че една цигара и една газирана напитка могат да ме направят толкова доволен. Смачках кена по един особен начин – направих го на спирала, откъснах малкото алуминиево палче, което служеше за отваряне, и го пуснах вътре. Лиза винаги ми се караше, че правя така и някой ден ще се порежа жестоко и тя няма да ме карала в болница, защото сто пъти ми е казвала. А аз никога не се порязвах и този път не беше по-различно.

Така, изпуших си цигарата, изпих ред була до последната капка и се чувствах като Архимед. Огледах се за опорна точка и лост, но нямаше, явно това с повдигането на Земята се отлагаше за друг път. Сега какво да правя, беше въпросът, който си зададох. Май трябваше да поразпитам човека от управата за повече подробности. Като например, започнах да си мисля аз, „Ето сега съм в София, ама ми писва нещо, мога ли да отида в например... Куртово Конаре“ и още щом през главата ми мина „Е“ от Конарето се озовах

на двулентов асфалтиран път, сред едно поле засадено с може би дини или пъпеша или на нещо, което много прилича на това, а пред мен се беше ококорила бяла табела с черен надпис: Куртово Конаре. „Е, кажи честно, вярно ли дойдох тук“, помислих си аз. „Как стана, бási майтапа?!“ и започна да ме напушва смях. Но всичко продължи не повече от тридесет секунди. В полето, на около 200 метра, сега забелязах, че има една колиба; всъщност забелязах я, защото оттам се чу вик.

– Крадец в бостанаааа...

Фокусирах се върху собственика на колибата и причинител на този вик и гледката въобще не ми хареса. Млад и доста здрав българин, около 30-годишен, с вила в ръка започна да тича към мен. Леле, майко, вече имах преднина от около 190 метра, която бързо се стопяваше. Побягнах инстинктивно към селото и не знам дали това беше най-разумното решение за момента. Точно, когато минах покрай първите къщи, лампата в едната светна и силует се появи на прозореца. Точно една секунда по-късно, прозорецът вече беше отворен и рошав човек, видимо сънен, започна да вика след мен, нахъсвайки моя преследвач, който все още беше на доста безопасно разстояние от мен.

– Ето го, ето го, дръж го неговата...

Май доста ще трябва да потичам, и то значително по-бързо от сегашното ми темпо – нямах представа какво ще стане. Всъщност имах, ако ме хванеха, което беше доста вероятно, щях да изям голям пердах. Явно е, че не можеше да ме убият и да съм по-умрял от сега, но и това с боя хич не ми беше интересно. Кривнах в една калдъръмена улица без улично осветление и застанах между едно дърво и една дървена ограда, затворих очи и си казах: „По дявалите, Куртово Конаре, защо не си помислих за Бали?!“

Само усетих, че почвата под краката ми не е калдаръм, а нещо меко, отворих си леко едното око и видях прекрасно море пред себе си: „Ехааа... на Бали съм!“ Но не, не бях на Бали, а си бях на Плажа. Въздъхнах облекчено, явно боят ми

се размина и седнах на мекия пясък. Винаги съм се чудел как става така, че като тръгнат да гонят някой, понякога той изчезва и боят му се разминава, явно това е един от начините.

– Добре щяха да те ступат – чух пак познатият глас на човека от управата.

– Май да – отговорих и вдигнах глава към него, – доволен щях да остана.

– Друг път „Внимавай какво си пожелаваш, защото може да ти се сбъдне“, тук тази поговорка важи в пълна сила – продължи човекът от управата с лека ирония в гласа.

– А, добре де – започнах аз като още дишах тежко, – как става това с въъ... да го нарека телепортиране за по-лесно?!

– Много филми гледаш, това не е телепортиране, или както и да го наричате на Земята – започна той и седна до мен. – Не са и тези фантасмагории с черни, розови и други дупки, по едно време бяха доста модерни, всеки втори астрофизик беше специалист по дупките. Този свят е паралелен на вашия най-общо казано, но и да ти го обясня, няма да го разбереш. Нещо, като вашия интернет, ама няма нищо общо – виртуална нереалност – каза вече с доволна усмивка той. – Науката ви няма да го разбере и приеме, както и човешките възприятия, така че не си прави труда да търсиш логика и обяснение за това, как се случват нещата, а се научи да го ползваш безопасно и да се чувстваш добре. Ако ли не, по-добре си стой си тук на Плажа и недей да спасяваш или да вредиш на живите хора, каквото трябва да се случи, то ще се случи.

– Това, че спасих Лиза да не я блъсне кола, лошо ли е?! Съжалявам, ако съм ви объркал плановете, но действах инстинктивно – опитах да се оправдая аз.

– Не, не е лошо. Ние знаехме, че си там, ако не трябваше да го правиш, щяхме да те върнем тук, преди да си го направил – каза господинът от управата и леко ми намигна. – То си е за теб, да се видиш какъв си всъщност, отиде на Земята с ясната цел да убиеш това момиче, а всъщност я спаси от смърт.

- Нооо... – тръгнах да заеквам аз.
- Да, този с колата щеше да я убие, имаше го като опция. Нямахте да се разминете със счупена ръка, но ти се намеси... добър човек си ти, но си малко егоист.
- Защо да съм егоист?
- Защото мислиш за себе си, искаш това момиче при теб, помисли за нея, помисли за родителите ѝ, за сестрите, за братята ѝ.
- Тя няма братя, а само сестри – уточних аз.
- Знам, помисли за приятелите ви и дали те искат тя да умре, само и само да е с теб. Тези хора ще скърбят за нея, другите хора също искат да са щастливи. Ако не беше я спасил, шофьорът щеше да е в затвора, а има жена и малко дете, сещаш ли се на колко хора щеше да се съсипе животът, само и само тя да е с теб.
- Да, прав сте всъщност, аз просто я обичам и...
- „Да искаш да чакаш, да можеш да чакаш, да знаеш да чакаш, това е любов.“ Бъди спокоен и уравновесен, не прави такива глупости, от които може да пострадаш и ти, и други хора, да не те връщаме набързо тук.
- Добре – започнах аз с приповдигната интонация, опитвайки се да сменя темата – може ли да питам нещо?
- Питай, аз затова съм тук. Ако нямаше какво да питаш, нямаше да съм при теб. – усмихна се той.
- Как точно става това с пренасянето?... Оффф... как да го кажа това, искам в София и къде точно в София, защо на тази улица, а не на онази или на края на града?!
- Като отидеш още няколко пъти до Земята, ще се ориентираш. Като си спомниш къде точно те пращаме, е там, закъдето си мислил последно или наоколо, така че да няма хора.
- Например, че нещо не разбрах?
- Например, да ти го обясня, че имам и друга работа, искаш да си на мача Барселона и Реал.
- Принципно, искам да съм на „Монца“, като има Формула 1 – отвърнах шеговито.

– Слушай сега, после ще говориш! – сопна се малко той. – Повече от ясно е, че не може хоп – и да се появиш от нищото на средата на препълнения Сантяго Бернабеу или Ноу Камп, но може да се появиш в кабинка на мъжката тоалетна например и оттам да излезеш и на никой няма да му направи впечатление. Ако е през нощта и няма никой на стадиона, може да се появиш и на центъра на терена, ама в препълнен стадион няма как да стане.

– Аха, започнах да схващам – ако искам да съм пред нашия блок, мога да се появя пред него, ако няма никого, а ако има хора – в най-близкото затънтено място, така че да не бия на очи.

– Да, точно така.

– То е малко тъпо де, върви си някой по тротоара и аз хоп, като факир се появявам от нищото.

– Да, и предния път ти казах, че бързо схващаш, така че мисли бавно и спокойно, с лека пауза преди града и мястото, пробвай се другия път и не прекалявай. Понякога сме претрупани с работа и не става на мига – човекът от управата ме потупа по рамото, стана и продължи: – Хайде, довиждане засега, че имам и други задачи, ако имаш въпроси, аз съм насреща, чао!

– Довиждане! – само успях да отроня аз, като се излегнах по гръб на пясъка и за пореден път задряхах. Вече имах чувството, че съм болен от сънна болест.

Като се събудих, на небето имаше малко от декоративните облаци на Микеланджело и беше една идея по-хладно. Станах от пясъка, огледах се да се ориентирам и тръгнах към мястото за срещи с Криси. Вървах и размишлявах на случилото се при моя престой на Земята, върху това, което ми каза човекът от управата, и стигнах до гениалния извод, че ако си изиграя добре картите и всичките ми звезди се наредят, може и да ми се получи пъкленият план.

Е, чак пък егоист, не съм егоист – искам всички да са щастливи и Лиза, и аз, и... всъщност май беше прав – искам

аз и Лиза да сме щастливи! Сега, като се замислих, май не съм го преценил добре, въобще не бях помислил за другите. Сетих се как изглеждаше съкрушената ми майка, това ли исках всъщност – и майката на Лиза да изглежда така?! Вече не съм 100% сигурен, че това е правилното решение, пък до колкото разбрах се е появил някакъв Никола. От друга страна пък, родителите ѝ дали бяха щастливи да гледат дъщеря си в това състояние?... Офффф... пак стана много сложно, повече от явно беше, че не съм толкова мъдър и умен, колкото ми се искаше.

Вече бях сигнал до мястото за среща с Криси, но нея я нямаше. „Е, явно е на разходка“, помислих аз и пак се излегнах като гушер в обедна почивка. Щом можех да ходя в някой град, почти на точното място, което исках, това много би ме улеснило. Само че по някакъв начин трябваше да разбере Лиза къде е – ами ако вече ме беше забравила и си е щастлива без мен?! Всъщност са минали повече от шест месеца, нормално е хората да забравят за някого, или поне така бях чувал.

Мина доста време, но от Криси нямаше и следа. На мен, естествено, пак ми се доспа. Заспах и очаквах, като се събудя, Криси да е там, но не... нямаше и следа от нея. Леко се притесних, но принципно нямаше от какво – нали нямаше да я убият, защото вече беше мъртва. Какво ли е станало всъщност?! Щях да разбера най-рано като се появи тя. Заспих и се събудях още няколко пъти. Мотаех се безцелно в района, но Криси така и не се появяваше, затова реших да се поразходя до съседния северен плаж. Според моите изчисления на него не бях ходил отдавна и най-малкото да разгледам дали има нещо ново. Запътих се с бавна, шляещца се походка и пак започнах да мисля върху случилото се. Сетих се, че и на мен ми се е случвало с мотора, и не само с мотора, един-два пъти, когато съм виждал вече как катастрофирам или се подхлъзвам на най-обикновен лед зимата и сякаш няколко стотни от секундата преди удара, падането

или, каквото и да е там произшествие, става нещо и се разминавам на сантиметри. До сега го отдавах на адреналин и умението ми да карам и си виках, че и тоя път извадих късмет! Колко велик моторист съм или каква нинджа съм, какви рефлексии вадя, но може би и мен някой ме е пазел, или може би на това хората казват „ангел хранител“... оффф... стана ми много религиозно и фрийки.

Беше събота, ранния следобед. Лиза отвори очи и в този миг горко съжали за това си действие. Имаше зверския махмурлук, чувстваше главата си с размерите на плажна топка. Ама така става, като не ме слуша и пие уиски с разни сокчета и разрежда с шотове. Винаги съм ѝ казвал да пие концентрат с вода. Това е, тъй да се каже, тайната на моята липса на махмурлук след седем големи водки. Имаше четири пропуснати обаждания – две от Нина и две от Силвия. Повече от явно беше, че са ѝ звънели да изтрезняват заедно в някой ресторант с хубава люта супа. Образи от вечерта се въртяха в главата ѝ, но нищо конкретно. Явно трябваше да обсъди и да направи разбор на вечерта с момичетата. Лиза взе телефона, който ѝ се струваше, че тежи над десет килограма, фокусира дисплея и тръгна да звъни на Силвия.

В късния следобед Нина, Силвия и Лиза вече ядяха люта китайска супа, онази със смешните малки лъжички, но пък се почувства по добре. Отначало обсъждаха весели случки от вечерта. В един момент настана мълчание, всеки се беше заел със супата си, докато в един момент Лиза разряза мълчанието като със самурайски меч.

– Момичета, видях го – започна Лиза от нищото.

– Кой видя? – отвърна Нина.

– Дядо Коледа е видяла – побърза да иронизира Силвия.

– Не, видях Алекс – каза Лиза с леко треперещ от махмурлука глас.

Двете в синхрон изпуснаха порцелановите смешни лъжички и загубиха дар слово. След почетно едноминутно мълчание Силвия наруши тишината.

– Лиза, моля те, спри да пиеш. Алекс умря преди половин година, та и повече, бяхме на погребение – с притеснение за психичното състояние на Лиза в гласа Силвия продължи – не си ли спомняш, хванаха убиета.

– И къде точно го видя – полюбопитства Нина, и с нескрит сарказъм продължи – на Раковска, жонглираше с бухалки?

– Всъщност не го видях – започна Лиза с умислен и тих глас дори и на нея и звучеше нереално – просто усетих снощи, че е до мен, не знам как да ви го обясня.

– Снощи в дискотеката ние бяхме до теб, плюс онзи псевдосваляч, който тръгна след теб да те изпращал до таксито.

– Не – поде разговора Лиза – след като си тръгнах, а тоя niskия го разкарах елегантно още на входа. Като излязох навън и тръгнах към таксито, усетих, че Алекс е до мен и не съм луда, усетих присъствието му.

– Не казваме, че си луда, просто се беше напила – казаха Силвия и Нина в един глас – но мисля, че трябва да потърсиш съвет от специалист.

– Да, не казвате, – сопна се Лиза – само намекувате, аз ви споделям това, което усетих, и да, може би си въобразявам, но все тая – нацупи се леко Лиза.

Настана неловко мълчание и трите започнаха да ядат супата, която вече не беше толкова вкусна след това, което каза Лиза. Накрая Нина наруши тишината и тягостната обстановка.

– Добре де, какво му е на Никола, симпатичен е, професията му предлага големи възможности, грижи се за теб, доста намали пиенето, след като започна да излизаш чат-пат с него. Алекс го няма и няма как да се върне, спри да страдаш за него – каза на един дъх Нина.

– Пък и доколкото чух слухове – продължи Силвия, – са видели Никола в магазина за бижута – приключи тя и театрално ѝ намигна.

– Дай да сменим темата, явно ми се иска да е така – каза Лиза и отпи глътка бира, но гърлото ѝ се беше свиело от мъка.

Тя беше уверена в своето твърдение, че е усетила пристъпването на Алекс и никой не може да я разубеди.

А, ето ги и скалите! Бая съм походил и само това измислих. Накрая престанах с мисленето и започнах да се катеря. След половин час гърчене по тея камънаци вече бях от другата страна и тръгнах по приборя. Но пак тези мисли нахлуха в главата ми: „Аз да съм ангел хранителят на Лиза, бая го е закъсала!!!“ Може би има и някой друг да се грижи за нея или всеки да си има по двама-трима, нещо на смени да се работи...

– Ей, Алекс! – дочух женски глас от вътрешността на Плажа. Огледах се, но не видях кой ме вика и това 100% не беше Криси. – Алекс, тук съм!

Вторачих се и видях русо момиче да ми маха. Тя бе почти до гората, запътих се натам, но нямах представа коя е, а и имаше доста насядали хора. Когато стигнах на около десетина метра от нея забелязах, че това е Мия.

– Хей, радвам се да те видя, Мия! – подех разговора още от далеч. – Как си? Чух, че сте се намерили с Марио! – продължих, крачейки натам.

– Да, ела да те запозная! – каза тя и гласът ѝ звънтеше като на влюбена тийнейджърка. Направо не можех да я позная. Като я видях първия път при скалите, беше сърдита, тросната и нацупена, а сега просто сияеше от радост, все едно вървеше на една педя над земята. Вече бях при тях и Марио се изправи – беше много симпатичен мъж на около 35–37 години, малко по-висок от мен, беше с дънки и спортно яке, което бе напълнил с мускули. „Аха, явно бяха спортни типове и двамата!“ Мия тича в парка, а Марио във фитнеса, това-онова, изглеждаха много симпатична двойка.

– Здравей, Алекс или по-точно Александър! – подадох ръка аз.

– Много ми е приятно, Алекс, нали може? Аз съм Марио! – представи се той с леко глуповата усмивка до ушите.

– Естествено, че може! Всички ми казват така. Мия каза ли ти как се запознахме?

– Да, разказа ми с най-големи подробности – продължи той. – Не си във форма човече, стягай се! – продължи с най-приятелския си глас и ме тупна весело по гърба, което на моето спортно тяло се отрази така, че почти ми изкара въздуха.

– Е, много се зарадвах, като чух, че от отсрещната страна се връща едно мощно „ДА“. Всъщност тук май всички се радват, когато някои хора се намерят.

– Да, така е! – продължи да чурулика Мия. – Четири години живяхме разделени един вид.

– Ти сам ли си? – полюбопитства Марио.

– Да, за мое съжаление! – въздъгнах аз. – Моят красива жена е все още жива и здрава – как звучи направооо... не е истина.

– Охооо, минали са ти шестте месеца – намигна ми Мия. – Е, как е? Хареса ли ти?

– В общи линии да, хареса ми! Но жената, за която ти споменах, че много обичам, страда за мен, аз също за нея – продължих аз тъжно.

– Каза ми, че си имаш приятелка, която обичаш, но аз не ти повярвах – оправда се Мия, – но май наистина не можеш без нея. Как се казва тя?

– Лиза, не ти ли казах!? – учудих се аз.

– Лиза?! – повтори като папагал Марио. – Къде работи? Да не е в една фирма за алкохол, оффф... как ѝ беше фамилията малко завъртяна?!

– Аржентинска...

– Да, сетих се! Една смугла красавица, познавам я! – продължи да се хили глупаво Марио.

– Откъде бе? – опита се да изиграе ревност Мия и го бутна шеговито по рамото.

– Миии... нашата фирма прави ремонт на техния офис преди известно време. Тя разказваше разпалено за новото си гадже, дете бил много готин, карал мотор и... – опита се да продължи Марио.

– Е, аз съм тоя, ама сега ни Лиза, ни мотор, щото един тъпанар ме застреля.

– Та к’во викаш?! Готина смугла красавица, ей, Алекс, ти не си случаен! – шеговито подхвърли Мия.

– Да, една стройна, с черна коса, изваяно лице и кадифена кожа. За тази жена трябва да направиш нещо, човече, не оставяй нещата така! – нахъса ме Марио. – Доведи си жената тук.

– Тъж... как да я доведа, това да не е кино? – облещих очи аз.

– Е, ти как си мислиш, че Марио е тук? – включи се в разговора Мия.

– Умницата ми тя! – зарадва се Марио, прегърна Мия и я целуна по челото.

– Извинете, но аз не разбрах какво стана.

– Нали ти казах – започна Мия въодушевено, – че Марио е паднал от едно скеле на строеж от осмия етаж? – погледна ме въпросително с усмивка на лице тя.

– Да, иии... не можах да схвана смешката?

– Няма смешка. Кой мислиш, че разви винтовете на скелето?! – заяви гордо Мия.

– Ей, умницата ми тя – повтори още по-възхитен той и я целуна два пъти по челото.

Направо онемях – Марио се радваше като малко дете, че гаджето му го е убила.

– Но можеше да пострада някой друг... – Мия ме прекъсна.

– Хей, хей, проверих всичко да стане в събота, когато не е работен ден. Шефът му си беше забравил лаптопа във фургона и аз написах мейл от негово име, щото, ако е от моя мейл, щеше да се скапе нета или нещо такова, нали се сещаш, нямаше да се получи комуникацията – гордо заяви тя, изтъквайки колко е хитра, – че спешно трябва да отиде и да провери скелето на осмия етаж, защото бла-бла... не си спомням какви ги насътворих. Изчаках го, скрита в строежа, и като видях, че идва с колата, въоръжена с гаечен ключ, просто изтичах и развих всички болтове, а той, глупчото, си помислил, че шефът му нещо се е побъркал и въобще не погледна, защото го е прегледал вчера. Просто със замах стъпи на скелето и от там бум... директно на една бетонна плоча – каза на един дъх Мия. – Само погледнах отгоре дали

мърда и мърдаше, той е здрав като бик, викам си леле... не можах!

– Ужас! Сериозно ли?... – изумях аз.

– Да бе, човек, гледай го каква машина е! – и Мия го гушна за огромния му бицепс.

– И после какво стана? – заинтригувах се. Оставаше да каже, че го е намущкала с кол в сърцето.

– Викам си, леле ще се върне пазачът.

– Сега пък откъде се взе тоя пазач?

– На строежите има пазач – включи се професионално Марио.

– Та въпросният пазач, нали го познава и му казва: „Ти докато си тук, аз ще отида за едно кафе и да си купя цигари“ – продължи тя разпалено. – Та викам си аз, ще се върне, ще го види и ще викне линейка и току-виж го спасили, или още по-лошо – да остане инвалид, да се чуля после как да го утрепя.

– И какво с пазача?... – продължих да питам, то си стана някакъв хорър.

– Газ, тичам по стълбите и тъкмо излизам от строежа, гледам го оня се тътри с едно кафе, а аз се правя, че тренирам нещо – подтичквам такава, и луд късмет е, че тоя не ме познава, щото чат-пат съм идвала с него до фирмата, но този бе от новите – някакъв заблуден младеж – спря Мия да си поеме въздух.

– Разказвай, разказвай – побутна я Марио, – аз вече не си спомням, ха-ха-ха... само до... как летях надолу, а около мен тръби.

– Та, правя се, че тичам аз и какво – какво, и му бутам кафето, ама направо като в някоя сапунка. Оня се намуси, ама аз: ох, ах, извинявай, това, онова, започнах да кокетнича с него, та тоя чак се притесни, ама по едно време се поотпусна де, започна и той да флиртува. Телефона ми поиска – и той тичал и тренирал – да сме тренирали заедно; това, онова, абе мина половин час, та и повече, тоя съвсем се замая горкият, викам му аз всеки ден минавам оттук, ще се видим значи, намигнах му и си тръгнах.

– Еха... – подех разговора аз – ти направо си за киното. И тоя кога се усети, че е станало нещо?

– Супер тъпанар ти казвам – продължи тя. – Аз, естествено, отидох в една градинка отсреща и зачаках да видя кога ще дойдат линейките, а нашият човек си влезе във фургона и започна да си чати нещо на телефона. Излиза, пуши, звъня, явно не на 112, щото го гледам нещо се хили, жестикулира как бил целият в кафе, сочи си петната по дрехите, явно обяснява на някой приятел за нашата „случайна“ среща... абе, мина повече от час.

– Верно ли не вижда, че там лежи някой?!

– Не, той падна от задната страна на строежа. Та, викам ти, мина повече от час и нашият човек най-накрая реши да види к'во става, щото забеляза, че колата на Марио е още тук.

– И к'во стана?

– Тоя като видя Марио да лежи на бетона и паднали тръби около него, като се притесни, взе да припада, а порталът на строежа отворен и аз имам пълна видимост к'во прави. Изпусна си телефона, той се разглоби, хвъркна му батерията, страшен тъпанар ти казвам, десет минути не може да звънне. Е, накрая се свърза, де.

– И линейката дойде след... – включих се пак в разговора аз.

– Дойде след има-няма половин час. Тичат нещо, това-онова, ама по едно време гледам – спряха да тичат и бутат носилката с един бял чаршаф, та така! – завърши сагата си Мия.

– Та така – поде разговора на свой ред Марио, – виж каква жена си имам, винаги мога да разчитам да ме убие, ха-хах.

– Направо не мога да повярвам! – изумях аз.

– Какво не можеш, човече, ако обичаш тази жена и си сигурен, че и тя те обича, действай, каквото и да ти коства това! – и пак ме тупна приятелски по гърба, но този път бях подготвен.

– Аз ще отида да потърся една приятелка, дето се засякохме тук. Всъщност нея търся, но за мое щастие намерих вас! Наистина много се радвам, че сте заедно! – казах аз и

станах, а Мия продължи да се гушка като коала за бицепса на Марио и леко ми помаха с ръка за чао.

– Братле – започна прощалното си слово Марио, – ние обикновено сме тук, ако не тичаме или спортуваме, ако искаш винаги си добре дошъл при нас – завърши Марио и едва не се просълзи от умиление.

– Окей! Аз по принцип съм на съседния Плаж и ще ви идвам на гости – казах аз вече прав и им магнах за довиждане.

Баси странното! Това, дето чух, ми дойде в повече, а аз си мислех, че на мен нещо не ми е наред и спасявам Лиза от разни коли. Сигурно Мия щеше да бутне Марио под влак, който тегли валяк, ей тъка, за по сигурно. Мислех да го питам за това, как е приключило разследването за смъртта на Мия, ама си оставих този коз за някой друг път. Впрочем усетих, че Марио се почувства леко пренебрегнат от това, че центърът на вниманието беше съсредоточен върху нея, а той едва ли не играеше поддържаща мъжка роля, дето не се номинира за Оскар. Окей, следващия път ще му дам поле за изява, ама това ще е поне след две ходения до Земята, че сега малко ме затрупаха с информация... скелета, пазачи, кафета, флиртове, линейки, а и най-важното: болтовете или винтовете, все тая как се казват, Мия ги е развила собствено-норъчно.

Какво ли става с Криси и къде ли се губи вече? Доста се бях притеснил. Всъщност можеше да се загубила, че плажовете доста си приличат, но като я знам колко спортна натура е, не вярвах да е напуснала нашия Плаж и мястото за срещи. Имаше само една причина Криси да я няма и точно в този момент се сетих каква е тя – бяха ѝ минали шестте месеца и Криси беше на Земята. Йейй... колко време ми трябваше да прозря тоя факт! Запътих се със стройна и целенасочена крачка към мястото ни за среща. Рано или късно Криси щеше да дойде там, а и тъкмо да проверя как тече времето на Земята и колко ни се струва тук на Плажа.

След няма и 40 минути вече приближавах мястото ни за среща и забелязах Криси да стои там със самодоволна усмивка на лицето и да зяпа безцелно морето. Когато стигнах на почти пет метра от нея, тя чак тогава ме отрази.

– Здравстиии... – казах едно провлачено аз. – Какво стана, разкажвай?

– Здравсти, Алекс! – поде тя. – Знаеш ли какво се случи?

– Предполагам, минали са ти шестте месеца?

– Да, точно така, ходих до Земята.

– Е, нали за това ти казвам, разкажвай! Как мина, хареса ли ти?

– Ходя си аз и ме заговаря един малко необичайно облечен за тук човек.

– Да, и се представи, че е от управата.

– Ха, познаваш ли го?

– На мен ми минаха шестте месеца и аз се срещнах с него.

– Окей, та бла-бла... нещо си говорим и изведнъж хоп – и сме рано сутринта в Прага, много яко, винаги съм искала да отида до Прага, но все нещо става и така и не отидох.

– Странно, а аз отидох в Париж, дето никога не съм ходил, а винаги съм искал, разкажвай.

– Там, рано сутринта в Прага, до някаква голяма река...

– Вълтава, най-вероятно – прекъснах я аз с уточнение.

– Да, тази се оказа, ма то много симпатично в Прага – продължи разказа си Криси – Тръгнахме да се разхождаме покрай реката и на едно място завихме по една улица с павента. Походихме десетина минути между едни стари сгради и срещу нас една малка триъгълна градинка, с няколко пейки и седнахме на една от тях. А отсреща една пекарна и се носи аромат на пресни кифлички и кроасани, направооо, едвам издържах и за първи път се почувствах гладна.

– А какво беше по народност, какви документи...?

– Ха-ха-ха... много смешно – прекъсна ме Криси. – Бях полякия – Екатерина... тъъ... забравих си фамилията, те нали всички са Къшицов или нещо подобно.

– Според моите изчисления трябва да е било 3 май 2015, неделя.

– Не, беше 4 май, понеделник, но все тая де. Та, едвам издържах и отидох до пекарната и няма да ти казвам колко кифли, кроасани, абе, от всичко по едно взех и така преядох, мани, мани...

– А тоя от управата, какво ти казва?

– Еми... тези неща, че на 20 дни мога да идвам за 48 часа, не мога да се виждам с никой познат, знаеш явно си слизал до Земята повече от мен.

– Повече, повече, колко пък да е повече – три пъти съм слизал – единия път за това обучение, ха-ха-ха... и два пъти в София.

– А ти как разбра, че трябва да е 3 май? – полнобопитства Криси.

– Еми как? Лесно, като слязох за втори път на Земята, че първия път стоях само три часа и се „издъних“.

– Издъни се? – прекъсна ме с въпросителна интонация. – А... да, и това ми каза, че те връщат набързо тук. Кой те видя?

– Майка ѝ явно е щяла да ме види и рязко се върнах тук.

– Ха-ха-ха, разкрит си бил от куче.

– Да, и то от болонка – засмях се аз. – Та втория път, като бях на Земята, отидох до вас и ти видях некролога и така разбрах на коя дата си умряла и горе-долу се ориентирах кога ще ти изтекат шестте месеца, ама разказвай за Прага, де!

– Еми... какво? Ти нали си ходил няколко пъти?

– Е, аз съм ходил, ама на теб хареса ли ти, какво видя?

– Да, много готин и жив град. Цял ден се шматках по улиците, видях Вацлавския мост, кулата с часовника, това-онова, катедралата как се казваше... огромната в центъра.

– А да, ама и аз ѝ забравих името. А влиза ли вътре?

– Не, нещо не пускаха, че имало много хора и трябваше да чакам и се отказах – продължи с разказа си Криси. – Абе, Алекс, тея чехи почти никой от тях не знае английски, като ги питам нещо, чат-пат някой обелва по две думи като: йес, ноу, лефт, райт...

– Да, но почти всеки знае немски – намигнах и аз, – ей къде е Германия, къде чак е Англия!

– Да, вярно, после ходих до един парк малко над реката.

– Дето има едно гигантско махало.

– Да, същия! За какво е това махало, знаеш ли?

– Доколкото знам, там е имало паметник на Сталин или Ленин, ама май на Сталин беше – наистина бях забравил, – та след падането на режима са го бутнали и са сложили това махало, нещо не си спомням каква му беше символиката.

– Аха – съгласи се тя, – щото питах, ама нали ти казах, грам не знаят английски.

– Е, ти щом си била полякиня, трябвало е да знаеш полски, не ти ли каза този от управата.

– Каза ми – оправда се Криси, – пробвах и на полски, ама същата работа, само мигат на парцали и нищо не разбират.

– Разказвай, какво стана в парка?

– Нищо особено, бях се поуморила и седнах на една пейка с гледка към града и явно неусетно съм задрямала и се събудих тук.

– Е, и на мен ми се случи нещо подобно в Париж, ама хареса ли ти идеята, че може да слизаш до Земята.

– Да ти кажа и да, и не – продължи с равен глас тя. – Окей, разгледах Прага, мога да разгледам Палермо или да отида до Папуа Нова Гвинея, ама за какво да слизам, като не мога да се видя с никой от моите приятели?! Малко тъпо, не са го измислили добре.

– Ха-ха-ха – засмях се аз, – ти ако не изкритикуваш нещо...

– Ееее... не съм такава, просто споделям и коментирам грешките – каза Криси и се излегна на пясъка.

Трябваше да направим така, че да синхронизираме слизанията си на земята, започнах да си мисля аз. Така хем няма да ни е скучно, хем, ако Лиза страдаше за мен и искахме да я доведем тук, двамата щяхме да се справим по-лесно. Започнах да броя дати и да си чертая календар в пясъка, исках да предположа кога горе-долу ще ходя аз към Земята и кога

Криси и как до го направим. Може би, не е задължително да идваш на всеки 20 дни, може на 25-ия ден да слезеш или след два месеца. В такива размишления изпаднах и реших, че трябва да го обсъдим с Криси, но когато се обърнах към нея, тя вече беше заспала, явно уморена от емоциите и разходките. Аз нямах много голям избор, освен или да се разхождам, или да се излегна и аз на плажа и да се опитам за дремна. Второто ми се видя по-разумно.

Отворих очи по едно време и видях, че Криси е станала права и гледа в морето. Защо ли е станала и какво гледа?! Стоеше така, сякаш чака своя любим да дойде с кораб от околосветско пътешествие. Отидох при нея да споделя какъв план за действие имах, но като я видях, реших, че точно сега не е моментът. Криси гледаше безцелно морето и сълзите ѝ се стичаха по бузите. Май щеше да е по-добре да я оставя, ако имаше нещо, тя щеше да си каже. Върнах се при своеобразния си календар и започнах сложни сметки, които хич не ми се получаваха.

Дните си вървяха безметежно и леко скучно. Говорихме си с Криси, обсъждахме плана ми, всъщност то не беше план, а по-точно наченки на план, който трябваше да доведе Лиза тук, при положение, че е нещастна и страда още, но тя въобще не беше ентузиизирана от това, да ходи повече на Земята. От време на време се съгласяваше с мен, от време на време заявяваше твърдо, че повече няма да слиза и не иска да знае какво става там. „За какво да ходя, кого да видя? Сигурно нашите са се поболели от това. Не искам да знам нищо“, заявяваше от време на време тя. Аз пък ѝ разказах историята как съм видял Лиза и съм я спасил да не я блъсне кола, и всичките ми нови земни приключения, или пък си говорехме за неща, които сме правили, докато бяхме живи и обикаляхме заведенията. Разказах ѝ за срещата ми с Марио и Мия и в интерес на истината това доста я развесели. В общи линии скучаех и чаках да минат двадесетте ми дни.

Вече едва издържах – кога най-после ще минат тия проклети дни – направо ми си струваше цяла вечност, а то иначе са най-обикновени три седмици. Та една сутрин за „удобство на разговора“, дет’ се вика, събудих се от поредната ленива дрямка и усетих един порив в тялото си и прилив на енергия. Опааа..., сега е моментът да внимавам какво искам, защото ще вземе да ми се получи. Чудех се къде искам да отида, но след една минута чудене установих, че то е ясно – искам да съм при Лиза и да я видя, то нямаше смисъл да се чужда повече. Проблемът беше, че не знам в колко часа ще се явя на исканото от мен място, но, както и да е – по-добре щеше да е някъде из центъра на София, отколкото пак да ме гони някой с вила из полето. Окей, съгласих се със себе си. Явно ще е Борово, София, квартала на Лиза и хоп – бях някъде по обяд в едни храсти зад въпросния трафопост, дето неумело се крих първият път, до блока, в който живееше Лиза. Прецених, че е обяд по това, че за разлика от плажното слънце, което стои на едно и също място – земното се местеше и беше почти отгоре. Огледах се плахо за някой човек наоколо, но бях сам и отстрани изглеждаше все едно съм клошар, дошъл в тия храсти да се облекчи. Добре, трябваше да действам, си казах аз, проблемът беше, че нямах никаква представа как трябваше да действам.

Излязох на улицата и се запътих към най-близкия магазин. Знаех, че там винаги имаше хора и винаги можех да се ориентирам за часа и датата.

– Извинете, коя дата сме днес? – попитах първия безделник, който пиеше бира директно от шишето, опааа... още пият бира, значи няма 12 на обяд. Обикновено кварталните безделници имаха кредо в живота си – до 12 ч. само бира, след това минават на твърд алкохол. Та щом пиеха бира, значи нямаше 12 ч.

– Петнайсти май, що? – получих почти неадекватен отговор аз от един небръснат тип с леко червени очи, който леко

ми се нацупи, защото с тъпия си, според него въпрос, му прекъснах пиенето на бира.

– Благодаря ви много и наздраве! – отвърнах с усмивка аз. Това, че му казах „наздраве“ му оправи настроението.

Такааа... 15 май, значи според моите изчисления е петък, значи Лиза е на работа, всичко е под контрол, да изчезвам отгук, преди да са ме видели и да ходя към офиса ѝ. Не че бях сигурен, че е там – можеше да е излязла някъде по работа или да е отпуска, но нямаше как да разбера.

Запътих се към автобусната спирка, защото ме мързеше да ходя пеша дотам, и не след дълго чакане автобусът дойде. Браво, градският транспорт горе-долу е станал редовен. По пътя за спирката вече бях проверил какъв съм и колко пари имам. Оказах се хърватин и с 200 лева джобни. Купих си билет като нормален гражданин и седнах в полупразния автобус, зазаяпвайки се през прозореца. Пак ми стана мило и тъжно за родния ми град – ама аз съм бил много чувствителен бе, още малко и щях да се разплача от умиление. А съм тръгнал да убия жената, която обичам, е не е истина!

След 15 минути вече бях на спирката, на която трябваше да слеза, и с един скок бях на тротоара. Реших, че е много рано да вися за пореден път пред офиса и да я мерна за передните 10–15 секунди, но пък си заслужаваше – можеше вече да ме е забравила и да е спряла с пиенето, да си е намерила нов мъж, който романтично да я чака с букет рози да свърши работния ѝ ден. Е, ако беше така, планът пропадеше за мое щастие и нещастие, нямаше да съм с нея, но пък Лиза щеше да е щастлива, което, от една страна, си беше окей. Шляех се безцелно по тротоара, крачейки бавно към офиса ѝ. Можеше пък да излезе обедна почивка или просто да пуши цигари, защото в техния офис не пушеха и излизаха на улицата. Опссс... пак ми се заби думата цигари в главата, явно ще трябва да си купя. Предния път много ми хареса, което ми звучи странно. Спрях на една будка за цигари, алкохол, ядки, минерална вода и всички безум-

ни неща, които се продават на будките, и си купих цигари, кибрит и разбира се – едно кенче ред бул. Офисът, който беше крайната ми цел, се намираше на няма и 100 метра. Между другото се информирах от продавачката за часа и се оказа, че малко съм грешал – беше 14:17 часа, което ме устройваше. Отидох пред или по-точно до офиса ѝ, облегнах се на ъгъла на отсрещния блок, така че да имам някаква видимост и зачаках. Нямах много избор да разбера въобще на работа ли е, можеше да е отпуска и просто да си вися там безцелно. Сигурен ли бях, че искам да я видя въобще, или да се опитам да не върша глупости, ей такива мисли минаваха през главата ми. Запалих цигара, но не ми хареса колкото първия път, даже въобще не ми хареса и едвам я допуших до средата и я хвърлих... аха, явно ще ги отказвам! Стоях или облегат на блока, или правех по някоя крачка встрани, така че да не бия на очи, не че някой го интересуваше моята особа и защо подпирам блока. Мина половин час и нищо не се случваше. След час, който вече ми се стори доста време, пак не се случваше нищо. Може би не беше на работа, може би е отказала цигарите и води нов начин на живот. Сигурно е спряла да пие и да пуши, и вече е нов човек.

Но явно не! Тъкмо вече бях умрял от скука и си мислех, че ще трябва да стоя до края на работния ѝ ден, вратата на сградата, в която се намираше офиса ѝ, изведнъж се отвори с трясък, все едно излиза Терминаторът. Но не беше никакъв терминатор, а беше Лиза. Уаууу... явно е много бясна! Тя тръгна с леко поклащаща се походка на високите си токчета, излезе на средата на тротоара и с леко некоординирани движения започна да си рови из джобовете, от които извади цигари и запалка. Вратата тръгна да се затваря бавно, от автомата, който гордо висеше на касата, и секунда преди да се хлопне, се отвори с нов трясък и на улицата излезе шефът на фирмата. Опссс... Познавах го от едно-две фирмени партита, на които съм ходил с нея и знаех, че е много спокоен и уравновесен човек, който никога не взима прибързани решения, обмисля всичко до последния детайл и никога не

повишава тон. Явор, така се казва шефът на Лиза, беше около 50-годишен мъж, със спортна фигура, с леко прошарена коса, която винаги беше или поне в случаите, когато съм го виждал, абсолютно точно сресана и с една идея по-висок от Лиза. Той застана до нея и нещо ѝ каза тихо на ухото, но физиономията му беше такава, че не исках да знам какво ѝ каза. Лиза гледаше безизразно в отсрещната сграда и бавно си дръпна от току-що запалената цигара, още по-бавно се завъртя към него и му изсъска нещо в ухото, което пак не исках да знам какво е и тенденциозно изпусна дима от устата си с израза „не ми пука“. Това съскане, като от змии продължи, докато тя не си изпуши половината цигара, или поне това виждах от мястото, на което бях, а то не беше повече от двајсетина метра. Това не изглеждаше добре. Нямах представа за какво се карат, но от факта, че Лиза се полюшваше от време на време, както и некоординираните ѝ движения, стигнах до извода, че не е много трезва. Сетих се, че Криси спомена, че пие по време на работа. Не очаквах това да е стигнало до такива размери. Беше повече от видно, че двамата се карат. По израженията на лицето и жестикулирането, беше ясно, че спорът не е от преди пет минути, ами е някакъв генерален. Явор я сочеше с пръст и съскаше в ухото ѝ, а Лиза ръкомахаше като регулировчик и с жестове му обясняваше, че не е прав и е луд. Спорът продължаваше със засилваща се тенденция, а това никак не беше добре.

Изведнъж, както си съскаха и никой не повишаваше тон, а знаех, че тя съска ли, значи е много бясна, в тишината, която за секунди озари улицата, нямаше коли, не се чуваха трамваи и типичния градски шум, Лиза изкрещя.

– Е, добре тогава, напускам, оправяй се!

– Не, не напускаш, а аз те уволнявам! – репликира Явор, още по-силно от нея.

– Прави каквото си искаш, все ми е тая – каза тя, хвърли си демонстративно цигарата на средата на улицата, врътна се още по-демонстративно и влезе през въпросната тръшка-

ща се врата. Явор поседя около минута с цел да се успокои от случката, оправи си и без това перфектната прическа, оправи си безупречното спортно сако, не че имаше какво да им оправа, но явно с цел да се концентрира, и с равномерна крачка влезе в сградата. Опааа... това не е добре. Не страда, но пие, защото по движенията и по начина, по който се държеше, Лиза изглеждаше, че е ударила някое уиски за обяд. Вече и на мен ми се допуши. Като видях какво става, направо не можех да повярвам – Лиза много обича работата си и така тъпо да направи нещо, че да напусне или да я уволнят (все тая), но това не ми беше приятно. След няма и десетина минути Лиза изхвърча със страшна скорост през вратата. Облечена, с дамска чанта под ръка и лаптоп в другата. Излезе на улицата, гордо се огледа, все едно знаеше какво прави, и тръгна към познатото заведение наблизко, което обсъждах-ме с Криси. Нямах голям избор и тръгнах след нея на безопасно разстояние, за да не ми се налага да я спасявам като миналия път. Всъщност – да, познах! Тя отиде точно там, влезе в градината на заведението и със сядането си жестикулира на сервитьорката какво иска, а то беше ясно – голямо уиски и минерална вода. Добре, че седна с гръб към улицата, та хем можех да виждам какво става от отсрещния тротоар, хем нямаше толкова голяма опасност тя да ме види. Тя извади телефона си и започна някакъв разговор, при който разпалено ръкомахаше. Разговорът продължи съвсем кратко, но пък достатъчно дълго, че вече беше изпила уискито си. Затвори телефона и поръча пак. Започна нов разговор и определено не исках да гледам и да знам какво се случваше после – сърцето ме заболя и се сви на топка. Реших, че трябва да се махна оттук, не исках да видя, че се е напила и поводът за това, като цяло, да съм аз. Е, в конкретния случай я оправдавах, че поводът за напиване е уволнението ѝ, но доколкото разбрах, тя е започнала с това след моето нелепо гръмване. Тайно се надявах да се е поуспокоила и да ѝ е минало, но явно нещата са се задълбочили, имах вече чувство, че вече си има сериозен проблем с уискито.

Така, вече пак имах план, който нямах никаква идея как ще осъществя. Най-общото в плана беше да направя така, че Лиза да дойде на Плажа, ако е нещастна. Не знам на кой звънеше, но най-вероятно на Нина или Силвия. Реших все пак от любопитство да изчакам и да вида какво ще стане. След няма и 15 минути за моя изненада не дойдоха нито Силвия, нито Нина.

Висок мъж на около четиридесет. Беше с леко прошарена кестенява коса, не много симпатичен от моя гледна точка. Носеше обаче доста скъп костюм и доста марков часовник се мяркаше на ръката му. Той инстинктивно въртеше китката си така, че часовникът да не се скрива под ръкава на самото. Фигурата му беше доста атлетична. Е, не като на Марио, но си личеше, че е човек, който се грижи за тялото си и обича да се глези. Целуна Лиза, седна до нея, хвана я за ръката и започна да гледа укорително в чашата с уиски.

Окей, „разбрах намека“, казах си наум аз. Лиза си има мъж, нямаше какво повече да правя там. Най-добре щеше да се прибера на Плажа и да го ударя на туризъм. Стига съм се правил на Джеймс Бонд, Рамбо 3, Шерлок Холмс и Еркюл Поаро взети заедно. „Мисията невъзможна“, както би казал Том Круз. Бавно тръгнах да се отдалечавам от заведението, в което бяха Лиза и нейното гадже. Буца заседна в гърлото ми, сълзи напиреха в очите ми, а не знаех защо. Искях Лиза да е при мен, но за целта трябваше да я убия. Което вече звучеше абсурдно. Но от друга страна, тя вече водеше нов живот, вероятно дори не се сеща за мен. Което, от една страна, си беше добре за нея, и тъжно за мен. Наистина явно бях егоист, както каза човека от управата. Искях я за мен, без да се интересувам тя дали го иска. А от това, което видях, не ме иска. То пък, от друга страна, как да искаш да си гадже с някой умрял. Напълно я разбирах, само дето на мен ми беше тъжно. Ама както казват хората – „шанс“, да не се бях правил на „мъж“ с псевдорапъра. Да му бях дал една стотачка и сега сигурно

щяхме да сме в Доминиканската република, да се къпем в морето и да се търкаляме на плажа.

Оффф стига с тая идилия, казах си аз наум, смачках празния кен от ред бул и го засилих към една кофа за боклук като Майкъл Джордан мятайки за „тройка“.

Така, вече имах нов план, имах идея как ще осъществя. Най-общото в плана е къде ще е следващото Гран при и как да отида там.

Беше тъпо и неефективно да стоя, наблюдавайки Лиза, всъщност нямаше какво толкова да видя, всичко беше ясно. Запътих се към трамвайната спирка с цел да се махна, за да не ме види някой. Предположих, че тя е звъннала на някоя от приятелките си да дойде. Например, Нина или Силвия, и всеки момент щяха да дойдат.

Голяма грешка, си казах, когато бях на около 30 метра надолу по улицата. Срещу мен вървяха Силвия и Нина – баци колко бързо реагираха – явно са били заедно някъде, и то наблизко. Е, точно това не го очаквах и, естествено, се озовах на Плажа като първия аматьор, издъних се за пореден път. Направо започна да ми омръзва – не мога дори и 24 часа да откарам, та какво остава 48.

– Какво става, агент 007? – чух до болка познат глас, обърнах се и това беше човекът от управата, който с ехидна усмивка, говорейки, мина зад мен.

– Нищо, пак се издъних.

– Знам, ама ти си упорит, явно си заслужава упорството – каза той и продължи накъдето се беше запътил.

Да, казах си аз, заслужава си упорството, ама като не ми се получават нещата, явно ще трябва да потренирам. Не може на Мия да ѝ се е получило, а на мен не. Е, вярно, чакала е четири години, ама все пак ѝ се е получило, значи и на мен ще ми се получи. Всъщност вече не знаех дали исках да ми се получи, май по-скоро не. Лиза след четири години ще е щастливо женена за „часовника“, както го кръстих наум. Ще му народи футболен отбор от деца и ще е щастлива с него, няма какво да се бъркам.

Трябваше да го разкажа на Криси или по-точно да ѝ кажа, че вече нямаме план Лиза да идва тук. Запътих се към мястото за срещи и тя беше там, съзерцавайки морето.

– Стига си пила – каза с бащински, но заповеден тон Никола.

– Ще си пия колкото си искам – озъби се Лиза – а ти точно не си човекът, който ще ми държи сметка.

– Ей, ей, стига – намеси се Нина – к’во се карате, виж че има проблеми в работата.

– Има, щото пие – вече отявлено нервно каза Никола.

– Пие, щото страда – опита се да я защити Силвия.

– К’во страда – поде Никола – страда тя, многострадална Геновева ще ми дойде. Тоя умрè, или как да ѝ го кажа, че да ме разбере... Умрè, няма го, дед, чао, ауфвидерзен или да се взима в ръце – продължи Никола с монолога си към Силвия и Нина, все едно Лиза не съществуваше – или да върви на майната си и да се пропива.

Стана неловко мълчание, което продължи около 10 секунди.

– Ти върви на майната си – изведнъж се озъби Лиза, която сякаш беше предмет в досегашния им разговор – тъпанар, не можеш да стъпиш на Алекс и на малкия пръст. Това, че правим секс чат-пат не ти дава право да ми държиш сметка. Да продължавам ли или ще замълчиш с достойнство, а?

– Какво ще продължиш с твоя клошар, псевдоброкер, дето го гръмнаха като първата ливада – отяде се на свой ред Никола.

Малко са хората, които познаваха Лиза така добре като мен. А това не беше вярната тактика за разговор с нея. Като ставаше въпрос за разговор на висок тон с наченки на скандал, Лиза имаше много остър език и много бистър ум, независимо от количеството алкохол, което е изпила, особено ако имаше някой псевдоопонент пред нея. Горкият злощастник, осмелил се да се заяжда и надприказва с Лиза. Обикновено после не смееше да се погледне в огледалото

от нещата, които Лиза ще му каже в две изречения. С две думи, Никола направи грешката на живота си.

– Ей, нещастен малкопишковец, с репликата си на Ролекс и с лизинговия си форд – Лиза беше в червеното на оборотомера и нищо не можеше да я спре – палячо с червен нос и шапка със звънчета. Какво като изкарваш три пъти повече пари от Алекс, за разлика от теб, той знаеше да ги харчи с кеф, а не да си брои стотинките като таксиджия. Ако не си виждал оригинален прошляк, утре като се бръснеш ще видиш. Дано, като си толкова стиснат, си събрал пари са хапчета против бързо свършване, и ако не знаеш, не съм правила истински секс откакто Алекс го няма. Ако на теб ти извадят пушка, ще си дадеш парите, телефона, кредитната карта барабар с пин кода, ако случайно преди това не си се напикал от страх за сивия си лизингов животец – каза за последно Лиза и избухна в неудържим рев, а Силвия тръгна да я успокоява. Ако човек наистина познаваше Лиза, в такъв момент не искаше никой да я пипа. Като усети, че някои я докосва, тя изведнъж спря да плаче и придоби каменна физиономия. Най-спокойно си отвори чантата, а след това портмонето, извади 20-левова банкнота, която значително превишаваше сметката ѝ. Метна я с отработено движение като крупие от Лас Вегас и с равен и безразличен глас каза:

– Това е за мен и за Никола, ако случайно трябва пак да ходи до банкомат, да не се разкарва един вид, аре чао.

Никола тръгна да става от стола, но Лиза му хвърли такъв убийствен поглед, че той си седна обратно, гледайки тъпо в масата.

С грациозна походка тръгна към вратата. Излезе на улицата и машинално се запъти към стоянката за таксита. Лиза вървеше гордо по улицата с изправена глава, не искаше да поглежда никой и да чува нищо, беше вгълбена в себе си. Нина и Силвия се спогледаха. Без да си кажат и дума се разбраха Нина да остане при Никола, щеше да е тъпо да го оставят сам, а Силвия да отиде при Лиза, да не направи някоя глупост, пияна и бясна – не трябваше да я оставят сама.

Лиза вървеше на високите си токчета, горда като Екатерина Велика, нищо не можеше да я трогне.

– Лиза! – каза с малко по-висок тон Силвия, която се опитваше да я настигне. Тя тръгна да се обръща да види защо я викат, но единственото, което стана, бе да си счупи токчето на обувката. Залитна и за малко да падне, но се хвана за един знак, който разясняваше на шофьорите от кога до кога могат да паркират. Лиза седна на бордюра, все пак не можеше да продължи със счупеното токче. На три големи уискита, бясна и със счупено токче, седнала на тротоара срещу едни кофи за боклук, Лиза не беше на себе си, сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

– Дай да викна едно такси или Никола да те закара, моля те – каза Силвия, която току-що бе пристигнала при Лиза. Тя погледна нагоре към нея, абсолютно не ѝ пукаше кой, как и къде ще я закара. В този момент с периферното си зрение мярна под кофата за боклук едно смачкано по специфичен начин кенче от ред бул.

– Алекс – беше единствената дума, която тя промълви. Силвия изумя и реши, че алкохолът ѝ е в повече.

– Окей, Алекс, ти стой тук и не мърдай, аз отивам за такси.

– Алекс е тук някъде, сигурна съм – продължи Лиза.

– И аз съм сигурна – реши да не ѝ противоречи Силвия – но все пак стой тук, идвам след пет минути.

– Какво става, Алекс, ходи ли до Земята? – каза лежерно Криси.

– Ходих, ама рязко се върнах – отвърнах аз с унил глас.

– Защо, кой щеше да те види?

– Кой... който... направо щях да се ударя в Силвия и Нина едновременно.

– Алекс, може ли такива работи, уж си умен човек?!

– Умен, умен, колко пък да съм умен?! Един път съм изкарал 48 часа на Земята, дъня се като последния левак.

Бях бесен, седнах до Криси и започнах разпалено да раз-

казвам какво съм видял. Лиза какви ги е насътворила в работата и че си има гадже.

– Кой бе – изумя Криси – да не е един позьор със златен Ролекс, дето само си върти ръката да го видят всички.

– Не знам дали е позьор, ама Лиза явно на него му звънна, а той дойде като ракета, целуна я и седна до нея, има си гадже, това е – не можах да си довърша изречението, защото Криси ме прекъсна.

– Един фитнес батка с прошарено русолява коса, такъв ли е?

– Да, доста точно го описа.

– Абе я не му обръщай внимание на тоя палячо – продължи разпалено Криси – тоя си харесва Лиза доста отдавна, ама го беше страх от теб и само некви селски задявки, дето Лиза много се забавляваше с тях.

– Страх го е било от мен – изумих се аз – та аз въобще не съм страшен, особено с тая физика на вафла, сега ме няма и явно вече по друг начин се забавляват.

– Така си мислиш ти, знаеш ли колко мъже са ме питали за Лиза, ама ги било страх от теб да я заговорят.

– Моля – изумях аз – аз страшен – това вече е нелепо.

– Ооо, Алекс имаш един убийствен поглед, дето го вадиш от време на време, и слава богу де, който може да разреже главния сейф на БНБ.

– Не и не, Лиза си има мъж, явно е щастлива с него ще си лежа на плажа и ще си ходя да гледам Формула 1 и това е, точка.

– Ти си я видял за десет минути и си направи вече генерален извод.

– Може и за една да съм я видял, но видях достатъчно. Аз ти казвам, че Лиза си има гадже, явно си е ок с него. Та така, нямаме План или аз поне нямам, точка.

– Окей – започна след кратка пауза Криси – ще отида до Земята и ще видя какво е положението.

А, Криси се нави да слезе до земята. Оффф сега трябваше да чакам нови 20 дни. Де да знам може пък „часовника“

да и коленичи с пръстен, аз за к'во да се меся. Най-много да го прекръстя на „пръстена“. Дет се вика, годежният пръстен е „Нямам сериозни намерения, но смятам да те капарирам“ Всъщност все тая, как пък не погледнах в някой вестник къде е следващото Гран при от Формула 1.

Пак се започна едно монотонно висене и чакане този път Криси да отиде на Земята и да види дали може да ми помогне по някакъв начин, да разбере какво се случва с Лиза. Коментирахме вяло какво може да направи, това вече не ми беше на дневен ред. Обикаляхме безцелно по Плажа, но да я навия да отидем до някой друг Плаж, беше мисия невъзможна. Криси категорично отказваше да се катери по каквито и да е било скали. „Да направят ескалатор и тогава може“, отговаряше от време на време на моите опити да се разходим до съседен Плаж. Дори и на гости на Мия и Марио не искаше да отиде, защото според нея не били забавни, което си беше самата истина. Та в общи линии така продължаваше да си тече времето и чакането Криси да слезе до Земята и да донесе нова информация.

– А, и виж къде е следващата формула, явно ще слизаш преди мен – започнах аз, но Криси ме сряза.

– Разкарай се с тая формула, аз отивам да видя Лиза как е.

– Добре де, поне виж кога ще е сватбата – казах аз с не скрит сарказъм в гласа си.

Един ден се събудих от поредната лежерна дрямка и Криси я нямаше. Станах и пообиколих наоколо, но не я видях никъде. Супер, помислих си аз, отишла е до Земята. Ще стоя и ще чакам новини, или по-добре да отида до другия плаж да видя Мия и Марио, това с разходката ми се стори по-добрата идея.

След един час, влачейки се по Плажа, стигнах до скалите, които делеяха нашия и Плажа на Мия и Марио. Без да си давам зор, прекосих скалите. Бавно и лежерно се покатерих,

дадох си заслужена почивка горе, съзерцавах малко морето и още по-лежерно се спуснах от другата страна. Странно ми стана, че не срещнах никой да преминава скалите – нито в моята, нито в обратната посока. Явно всички ги беше налегнал страшен мързел, а и мен също. Когато се озовах на Плажа на Мия, с бавна влачеща се походка се отправих към мястото, където горе-долу ми казаха, че пребивават, ако не спортуват де. Не знам защо спортувах, както си умрял, си оставаш в такова положение: и да спортуваш, и да лежиш по цял ден, тялото ти не се променяше, ама явно хората си имаха навици, пък и сигурно им беше забавно. Все тая де, всеки може да иска и да прави, каквото му се прави, особено тук – по-умрял няма как да бъдеш и същевременно жив. Ей такива неща ми се въртяха из главата, докато ходех към мястото за евентуална среща. Всъщност и аз не знаех защо отивах да се видя с тях, ама поне имах цел на разходката и кой знае, може и да изръсят някоя шуротия.

Почти стигнах и видях Марио седнал и човъркаше нещо в пясъка. Не исках да му се явявам из невиделица, щото току-виж ми се зарадвал и ми скочил на врата от радост, а неговото телосложение и килограми не биха се отразили добре на спортната ми фигура. В този момент забелязах в далечината Мия, която с бавна походка, нетипична за темперамента ѝ, вървеше към Марио. Опсс... май са се скарали и аз идвам в най-неподходящия момент, ама съдба, какво да се прави! Или да не им се меся в отношенията, все пак Мия го е убила собственоръчно, кой знае на какво още е способна – може да ѝ хрумне да го удави, ей така, за по-сигурно. Май ще е най-добре да се направя на разсеян и да си ходя, ей такива неща си мислех и докато направя лек едвам забележим обратен завой, Мия ме видя.

– Ей, Алекс, радвам се, че дойде да ни видиш! – викна въодушевено тя и забърза крачка към мен. В тази момент Марио се обърна и глуповатата му усмивка грейна на лицето.

– Ехеее, гости – поде разговора той. – Супер, братле! Как се нагани да наминеш?

– Ей така, шляех се, пък и исках да съм в приятна компания, че Криси отиде на Земята – казах аз с леко оправдателен тон, че кой знае за какво спорят или се карат, или поне така изглеждаха.

– Как сте вие? Не очаквах да сте тук, мислех, че спортувате и ще се наложи да ви чакам, а вие нещо на мързел сте го ударили – опитах да вкарам нотки на шега аз, които естествено Мия и Марио не разбраха. Мия вече беше на два метра от нас и седна артистично угрижена и започна безцелно да си играе с пясъка. Взимаше една шепа и после си отваряше пръстите така, че пясъкът бавно да изтече от него.

– Оффф, голям проблем – започна тя с най-гробовната интонация, а аз седнах до тях така, че стана равноностранен триъгълник или равнобедрен, все тая, но триъгълникът беше налице.

– Какъв е проблемът? – живо се заинтересувах аз.

– Марио иска да построи къща – започна Мия, – нали си е строител по душа и иска да построи къща за нас двамата.

– Ей, братле, и ти може да идваш на гости, когато пожелаеш – ще има и стая за гости – каза той въодушевено.

– Това е супер идея! – този път искрено се въодушевих аз. – Мога да помагам при строежа, а с какво ще я построите?

– Ето това е проблемът, който не можем да решим от доста време – каза с нотка на тъга Марио.

– Да – поде разговора Мия, – оказа се, че няма нито строителни материали, нито инструменти.

Аз онемах, като чух това. Отначало мислех, че се шегуват, но след пет секунди, като разгледах униците им лица, разбрах, че са напълно сериозни. „Мили боже, тези са откровени идиоти“, помислих си аз.

– Бе то да има инструменти, ей къде е гората – започна философски Марио. – ще отрежа няколко дървета и къщата е готова, я ела, ела, седни до мен – продължи той и потупа за мое щастие по пясъка, а не по моето рамо. Провлачих се мързеливо до него и видях какво прави в пясъка, беше на-

чертал къща, а аз погрешно бях решил, че си човърка нещо безцелно.

– Много добре си я измислил – окуражих го аз, и да, в интерес на истината беше доста добра плажна къща – спокойно, ти си печен, все ще измислиш нещо, я разкажете някоя забавна история, малко да се разсеете. Мислете и то ще си дойде.

– Да прав си, малко сме зациклили с тая къща – включи се в разговора Мия, – я разкажи на Алекс какво е станало с мен, че той беше много любопитен и се изяви като детектив Шерлок Холмс.

– Ааа, да слуша, направо няма да повярваш – започна с нескрит ентузиазъм той.

„Весела история – не кой как са го убили“, помислих си аз и вече бях 100% убеден, че тези, освен че са се родили идиоти, след това са ходили на специални курсове, но какво пък, важното е, че се разбират и им е приятно заедно. Аз като съм толкова умен, съм сам, а Лиза страда. Давай да слушам разказа.

– Та така – продължи той, – всяка сутрин рано-рано Мия отива да тича в парка, аз сутрин не съм много активен, правя си тренировките след работа, джогинг, фитнес, плуване от време на време, кросфит, понеделник работя за бицепс във фитнеса, във вторник...

– Продължавай – скастри го Мия.

– А, да – сепна се Марио, че се беше отплеснал, – та въпросната сутрин май беше точно понеделник, че аз трябваше да работя за бицепс, излиза Мия сутринта да тича и може би 20 мин след като излезе, аз станах и отидох в кухнята да правя кафета, закуски, това-онова.

– Марио е много мил, винаги ми прави закуска – каза Мия и леко се изчерви и го погледна влюбено.

„И аз правех закуски на Лиза, ама сега“, помислих си тъжно аз.

– Та направих аз закуска, това-онова, и чакам Мия да дойде, ама нея я няма, гледам часовника, викам си преди десет

минути трябваше да е тук. Тя обикновено сутрешния крос го правеше за 45–50 минути, а вече минава час и пет минути, а нея я няма и да ти кажа, леко се озадачих, а тя не си взима телефона, като тича, че ѝ тежи и няма как да ѝ звънна.

– Не, че съм тичал някога в парка, ама предполагам не е удобно с телефон – включих се аз.

– Хич не е удобно – съгласи се с мен Мия.

– И изведнъж се уплаших, викам си, станало е нещо – продължи с драматичен глас Марио, – край, разтегнала е, или още по-лошо: скъсала е мускул, леле, какво ще правя, верно, брат, много се притесних. Трескаво започнах да се обличам, понеже ѝ знам маршрута на сутрешния крос, защото вечерният го прави по друг маршрут.

„Лелее, тея верно имат само фитнес, спорт и къщи в главите“, то вече ми стана смешно, ама не можех да се разхиля.

– И какво стана? – попитах аз, давайки си вид, че ми е интересно.

– Обличам анцуга и тъкмо да изляза от нас и на вратата се звъни, оффф... олекна ми, идва си моето момиче, щото тя и ключ не си носи, направо камък ми падна от сърцето – каза с леко треперещ глас Марио, погледна влюбено към Мия и една едвам забележима сълза тръгна да се отронва от окото му. Този път и на мен не ми даде сърцето да прекъсна тази романтична гледка, оставих ги да се съзерцават, докато наистина не ми се докашля, не с цел да ги прекъсна, но се изкашлях като в анимационен филм.

– Да, да – стресна се той и продължи, – отивам съвсем спокойно към вратата, отварям и... ужас ти казвам, направо не можах да повярвам.

– К’во имаше? – попитах аз и явно се ужасих от драмата.

– На вратата стои Марта.

– Ъъ, коя е Марта? – попитах озадачено аз, че вече ми стана интересно.

– Значи Марта – започна делово Мия – е бивше гадже на Марио, имали са връзка 3 години, ама нещо той разбрал, че му кръшка...

– Да бе, брат, с един строител от моите, ти представяш ли си? – вметна той и Мия продължи:

– Та Марио разбрал, че тя си е палава и щом го е направила веднъж, значи ще има и дубъл, и я разкарал без да ѝ обяснява защо, кое, как и подробности.

– Просто казах, че сме дотук, отивам на тренировка. Май беше петък, че работех за гръб, и като се върна, да си е взела, каквото е нейно и да остави ключа от нас на масата.

– И тя какво направи? – попитах аз вече с нескрито любовитство.

– Еми, какво, какво, започна да се тръшка – много ме обичала, това, онова, пусна една артистична сълза, после ме обвини, че си имам друга. Абе нали ги знаеш разделите колко са сополиви и кървави...

„Оффф, за съжаление, знаех“, помислих си аз, но явно съм направил неволно някаква физиономия, защото и двамата се вторачиха в мен.

– Какво? – погледнах учудено аз. – Знам ги разделите и аз съм се разделял и мен са ми набивали шута, знам, гадно е.

– Ама иначе те обвинява, че си имаш друга, а тя ти кръшка – опитах се да му защитя достойнството аз.

– Та такива сълзливи истории, ама накрая събра кураж и ми се развика какъв съм бил женкар, как сигурно съм си имал пет любовници, абе, щуротии на кубик, не съм бил ходел на фитнес, а съм я лъжел и съм ходел при любовниците си.

– Сериозно ли? – включих се аз, защото това ми заприлича на нискобюджетна сапунка – е, как ще си такава скала, ако не ходиш на фитнес, тая, честно, май е луда.

– Е, обясни ми ти – каза Марио на мен, обърна към Мия и продължи, – ето виждаш ли, дори Алекс, който не е стъпвал на спортно игрище, знае, че това – и се потупа по бицепса – няма как да стане без тренировки.

– И к'во ти вика Марта?

– Вика ми, брат, направо няма да повярваш, ама тая верно била луда, вика ми „Ето цялата съм твоя, няма нищо между нас, аз се погрижих, вземи ме.“.

„Това верно ми прозвуча фрийки“ помислих си аз и дори настръхнах.

– Направо черно перде ми падна и ѝ набих ега си шамара, тя си падна на задника, разкресях ѝ се „Какво си направила, кучко мръсна?“ ...

– А тя какво е била направила? – вече стана напрегнато и целият бях в слух.

– Убила е Мия – каза Марио през сълзи. – Първо я парализирала с електрошокова палка – аз не се сдържах и погледнах самодоволно Мия – и после ѝ била отровна инжекция – продължи той вече, плачейки и преживявайки отново шока.

– Спокойно, човек, Мия е тук до теб, нищо няма да ви раздели – казах аз и го прегърнах, защото наистина ми стана мъчно за него. Марио продължи да плаче, а Мия довърши разказа, който явно вече знаеше наизуст от него.

– Та, както разбра и... добре де, прав беше за електрошочовата палка, тази пача ме е парализирала, замъкнала ме в един хрусталак и после най-хладнокръвно ми била някаква отровна инжекция. От полицията казали какво е, но все тая, отишла при Марио и едва ли не се похвалила и очаквал той да я покрие, ама, както разбра, той я шамаросал, хванал я и звъннал на полицията, после лесно доказали, че е тя, щото тъпачката метнала инжекцията в най-близката кофа, а по нея отпечатъци, това-онова, окошарили я за нула време, та така с моята смърт.

– То си е било екшън направо – заключих аз и погледнах към Марио, който вече се беше поуспокоил, а в този момент Мия се премести до него и го гушна като малко бебе. „Пффф, а аз исках нещо весело и забавно, а не екшън с части от драма“, ама все тая, историята си я биваше, пък и малко се разсеях.

Атмосферата стана някак си тягостна и аз реших, че май е време да си ходя или поне да ги оставя за малко насаме. Изправих се бавно и се огледах накъде да тръгна.

– Аз ще отида малко на разходка – прозвуча моят глас в

нищото, защото и двамата се бяха вторачили в това, да се успокояват – а ти защо не използваш някой плосък камък да си направиш нещо като брадва или нещо подобно, да сечеш дървета.

В този момент Марио скокна като ужилен от ято стършели и ухапан от две змии едновременно, прегърна ме и с радост извика:

– Човек, ти си гениален, ти си Сър Вайвър и Бeър Грилс едновременно, супер си, да се залавяме за работа.

– Радвам се, че успях да ви помогна, ама отивам до нашия Плаж да вида Криси дали е дошла с новини от Земята, чао засега.

– Чао, брат – каза Марио и ме прегърна така, че ми изкара въздуха.

Посъвзех се от прегръдката на мечката гризли и тръгнах към мястото за срещи с Криси. Сър Вайвър! Как го измисли този Марио, ще ме съсипе! Преди се е казвал само Вайвър, ама му дали титла Сър, вярно ще ме убие от смях.

Вече нямах търпение да видя Криси и да науча новините и се бях леко изнервил, че не идва. От друга страна пък, по-добре че не идва, сигурно събира много информация за тържествената годеежо-сватба на Никола и Лиза. След още две мои заспивания и лежерни дрямки видях Криси да пристига към мен с бодра крачка.

– Казвай какво става? – започнаха аз, още преди да е дошла при мен.

– Здравсти, Алекс – отвърна с лека нотка на укор в гласа тя, – един вид: можеше поне едно здрасти да кажеш.

– Здравсти, Криси, и? – завърших с една въпросително И поздрава.

– Такааа – започна разговора тя, – няма да изпадам в подробности къде ходих и какво правих, но на темата с Лиза.

– Аха, ще се омъжва за „часовника“?

– Стига – сопна са Криси – сега по темата: като слязох на Земята, беше неделя – 24 май, празници, това-онова, и се

чудя какво да направя. Обикалям си центъра, а хората наистина изглеждаха щастливи, някак си празнично.

– И?

– И! – повтори троснато тя, чакай малко. – Та обикалям из центъра и се чудя как да се докопам до някаква информация. Ама, Алекс, ти си много смотан, направо не мога да проумея как не си се сетил.

– Кое не съм се сетил?

– Интернет, Алекс, интернет, там има всичко, та понеже е ден на писмеността, букви, учение и бла-бла, ходя си аз в центъра и на едно място, гледам някакви хора се събрали около една шатра, не много, ама гледат нещо си. Отивам да видя, а то сложили разни компютри с безплатен нет, който иска да си чати, ей така фрий от общината по случай празника.

– И ти какво, не можеш да ѝ прашаш мейл или да ѝ пишеш в скайп?

– Знам бе, Алекс, успокой се, та сядам на един компютър отварям си аз фейсбук страницата, за щастие не са ми я закрили. Ровя нещо насам-натам, мога да гледам профилите на хората, но не мога да пиша нищо, гледам, отстрани не ми свети в зелено, демек не съм онлайн. По едно време, викам си, я да видя, ние имахме един общ чат с момичетата, може пък да пише нещо там. Влизам вътре и опааа, Лиза навива всички да ходят на 5–7 юни до Гърция на почивка, щото техните отивали на 4 юни и щели да стоят пет дни. Обаче никой не иска и тя накрая написа, че който иска да идва да идва, тя в петък по обяд тръгва с хондата и ако някой споменел на Никола, че ще ходи в Никити и той се изгърси там, нямало да им говори. С две думи – Никола е отпаднал от играта.

– И какво стана по нататък?

– Алекс, явно много му се е ядосала на тоя с часовника. Ама ти съвсем си изкукуригал, днес на земята е най-много 26-27 май до 5 юни има бая време. Още не е отишла в Гърция, но пък знаеш ли какво ще се случи, път е.

– Баси, колко съм смотан, хич не се сетих да намеря ня-

кой интернет клуб и да разровя фейсбук, а се правя на таен агент. Друго видя ли в нета?

– Видях, разгледах ѝ страницата, нищо интересно и ново, пуска само някакви нещастни и тъжни парчета, не отговаря на никого, ако ѝ е писал на стената, и така, тъжна работа. Явно продължава да страда за теб, в общия чат също пишеше само тъжни неща и колко страда. Там само я канеха да излиза, а тя си измисляше причини да им откаже. Та така, Алекс, знаем 100%, че на 5 юни Лиза тръгва да Гърция, по-точно за Никити, знаеш го къде е, „часовникът“ вече не е в играта. Оттук насетне ти си на ход, имаш време да измислиш план и да го осъществиш. Така да разчиташ на случайни неща е малко несериозно. Пресметнах, че горе-долу май тогава ти се пада да ходиш на Земята – или на 5, или на 6 юни. Така че слезеш ли на 5, тя ще пътува към Гърция и следобед ще е там, да не я търсиш из София, а заминавай за Никити.

– Криси, ти си златна, ето това вече е нещо. И обещавам – няма да се дъня – казах аз и доволна усмивка изгръ на лицето ми.

Излегнах се назад и започнах да мисля какво мога да направя. Като цяло почти нищо не измислих, но пък за сметка на това заспах.

Времето течеше адски бавно, ръцете ме сърбяха. Баси, тия девет дни не минават ли, крачех нервно по Плажа, не можех да си намеря място от нерви. От време на време си казвах окей, трябва да съм спокоен и хладнокръвен и да действам решително и внимателно. Този път не трябва да има издънки и да се върна без време на Плажа. Трябва да направя нещо, което ще доведе Лиза тук при мен завинаги. Такива мисли ми се въртяха в главата. Докато един ден не усетих, че сега е моментът за действие.

Окей, казах си, всичко е ясно, Борово – София.

Оказах се пак в един вход на блок, но този път не бях в Париж, а входът ми беше много познат. Разгледах го и на десетата секунда разбрах, че съм във входа на Лиза. Е тол-

кова близо не очаквах да съм, но добре. Сега трябваше да изляза и да видя дали колата ѝ е там. Явно нямаше кой да ме види, след като родителите ѝ бяха заминали предния ден. Единственият вариант беше Лиза да е тук и точно в този момент чух гласа ѝ два етажа по-нагоре.

– Чао, добро кучеее, ще се видим след няколко дни – и познатия звук от заключване на входна врата.

Леле, трябваше да изчезвам, с два скока вече бях пред входната врата, отворих със замах и бях на улицата. Хондата, с която щеше да пътува, беше паркирана точно отпред и аз с бегом се скрих зад блока. Окей, тръгва, а аз какво?! И точно в този момент Лиза излезе със сак в ръка и ключ от кола в другата, отвори багажника, метна сака, огледа се и се качи на шофьорското място. Аз изтичах от другата страна на блока, където имаше автобусна спирка, и трескаво започнах да мисля какво да направя. Бръкнах в джоба си, извадих поредното портмоне и видях, че съм грък и имам към 260 лв. и стотина евро. Това добре, а сега?! И то решението си дойде от само себе си. Точно в този момент спря едно такси. Без да питам работи ли, скочих на задната седалка, метнах едни 50 лв. до шофьора. А той само се усмихна и попита накъде.

– Ей сега ще ти кажа, само изчакай, виждаш ли онази мацка с червената хонда.

– Да.

– След нея и да не я изпуснем.

– За 50 лв. няма да я изпуснем и Шумахер да кара – каза шофьорът и потегли.

Лиза караше нормално и това, да я следим не беше никаква трудност, а да следиш някого с такси въобще не биеше на очи. Лиза си караше и въобще не обръщаше внимание на таксито след нея. А и шофьорът си го биваше, ту караше зад нея, ту пускаше някоя кола.

– Изневерява ти, а? – не се сдържа шофьорът на таксито.

– Нещо такова – смотолевих аз.

– Ще го пипнем копелето – продължи той, – ти не се безпокой.

- Не се безпокоя, виждам, че не си случаен.
- Аз мойта два пъти я хващам и она голям пердах отнася,... е и нея си я ошамарвам, ама вкъщи, на спокойствие.
- Сигурен съм – отвърнах аз и се опитвах да предположа какво ли ще направи Лиза.
- Значи, ако ти потрябва, имам един винкел в багажника, ще ти го дам, пък аз ще си намеря нов – похвали се шофьорът.
- Ако ми потрябва, верно ли ще ми го дадеш? – казах аз с насмешка.
- Естествено, какво е един винкел пред развалена връзка? – продължи мъдро шофьорът.

Докато си течеше разговорът, Лиза беше стигнала почти до края на града и най-вероятно щеше да спре на някоя от трите попътни бензиностанции да си сипе бензин и да си купи нещо за из път – вода, кока-кола, цигари. След още пет минути преследване се оказах прав. Тя спря на първата от трите бензиностанции, които имах предвид. Таксито спря малко по-назад и дружно изчакахме да видим какво ще стане. По напрегнатото изражение на лицето на шофьора разбрах, че той си мисли, че тук им е тайната среща и всеки момент ще започне екшънът. Беше си разкопчал колана и стоеше с лявата ръка на дръжката на вратата, готов за бойни действия.

Лиза беше спряла на най-външната колонка, която е до платното, даде ключа от колата на момчето, което зарежда, и се отправи към касата. За мое щастие на средната колонка имаше един огромен бус мерцедес Спринтер, когото в момента зареждаха, така че от огромния бус не се виждаха касите. Седях в таксито и трескаво преценявах ситуацията. Зареждането с бензин на хондата приключи. Момчето заключи резервоара, остави ключа на шофьорската врата и тръгна към колегата си, който току-що беше приключил със зареждането на буса. Той направи същото, остави ключа на шофьорската врата и отидоха към касите. Аз скочих от таксито и му казах:

– Мерси, пич, задръж рестото. Скрый се с това такси да не ни разкрият.

– Окей, успех! – и таксито тръгна.

Никой не ме гледаше, а пък и да ме види някой, въобще не ми пукаше, стига това да не беше Лиза, знаех, че шофьорът на буса ще иска фактура, а Лиза е след него и ще се забави. Затова най-спокойно отидох до буса, извадих ключа от вратата и с един скок бях вътре, но не затворих вратата, за да не вдигам излишен шум. Пъхнах ключа, запалих и потеглих бавно и спокойно. Погледнах в огледалата да видя дали не е станала някаква суматоха на бензиностанцията, но всичко си беше мирно и кротко. Затворих вече вратата и си сложих колана. Включих се в движението, без много нерви подкарах 3-тонния бус, все едно нищо не е станало.

Слънцето се показваше през рехавите облаци, но в далечината имаше тенденция да вали страхотен летен дъжд. Карах с около 50 км/ч с цел Лиза да ме настигне. Планът ми беше да карам след нея и ако спре някъде, да ѝ повредя нещо по спирачките, но това да стане, когато е на магистралата и скоростта е 130–140 км/ч. Огледах какво има в шофьорската кабина и освен бейзболна шапка, имаше и куп документи, фактури и някакви разписки. Нахлупих си шапката да имам по-камионджийски вид и се разрових из документите. Разкошно, имам талон и полица за гражданска отговорност – изряден шофьор отвсякъде.

Не след дълго хондата на Лиза се появи в огледалата, караше бързичко и изпревари двете коли, които се тътрузеха пред нея.

Така, чудесно... сега е зад мен и какво, имаше още 20 км до магистралата, а дотам се стигаше през един планински проход с доста завои. Единият вариант беше, ако тръгне да ме изпреварва, да я засека и да предизвикам умишлена катастрофа. Ами ако някой друг пострада?! Засега този план не ми харесваше. Бях се разсеял в мислите си и изведнъж след една къса права вече видях хондата да ме из-

преварва. Въргнах си главата настрани с цел да не ме види и Лиза вече беше пред мен. Окей, явно това със засичането по време на изпреварване отпада, може ли да съм такъв идиот... Дадох газ да не я изпусна, защото тя караше малко над ограничението от 90 км. Черните навъсени дъждовни облаци се приближаваха със страшна сила и дъждът вече беше неизбежен.

„Няма нищо по-хубаво от лошото време“, помислих аз и в този момент започна да се излива страхотен порой. Знаех пътя наизуст, минавал съм по него стотици пъти и с кола, и с мотор, сега следваха малко безобидни завойчета и един малко по-остър ляв завой, къса права и един доста неприятен десен. В момента, в който заваля пороят, Лиза върна газта, но аз се лепнах на задната броня и присветнах с фаровете. Тя явно се притесни, въпреки че беше много добра шофьорка. През многократните ни пътувания тя е карала през 50% от времето, а аз и имах пълно доверие и просто заспивал на дясната седалка. Въпреки това тя се притесни, че мога да я ударя и даде газ за да се отдалечи от мен, аз също дадох газ и пак и присветнах. Скоростта беше около 90–100 км. Без дори да натисне спирачките, Лиза влезе в първия лек ляв завой, хондата само леко се поднесе, но електронните системи за стабилност и все пак добрите шофьорски умения на Лиза вкараха колата в пътя и тя продължи без проблеми. Дъждът продължаваше да вали безобразно и се засили до такава степен, че чистачките бяха на най-бързата степен и едвам смогваха да изчистят стъклото, а и нещо като дребна градушка забелязах по платното. Следващият завой беше най-неприятният десен, който започваше доста полегато, но точно по средата му ставаше доста остър. На сухо време 90, максимум 100 км/ч можеше да бъде преминат и то с много риск. На около тридесет метра преди завоя Лиза се усети, че кара много бързо и скочи на спирачките. Може би от пороя не беше видяла неприятния завой, който и тя много добре познаваше, или от това, че карах плътно зад нея и я притеснявах, не знам, но на моя километраж показваше 90 км/ч., аз

също скочих на спирачките, защото технически нямаше как да завия. Маркировката не се виждаше от навалелия дъжд и Лиза почти навлезе в насрещното. Беше стъпила с двете гуми на маркировката – оная, която издава безобразен шум, като я настъпиш, и врътна малко по-рязко волана вдясно с цел да се прибере в платното си. Дъжд, градушка, висока скорост, маркировка и рязко завъртане на волана доведоха само до едно: хондата стана неуправляема, всичките електроники за стабилност не можаха да се справят със загубата на сцепление с пътя. Поднесе се настрани и точно на върха на завоя, където ставаше по-остър, започна да навлиза в насрещното движение с левите врати настрани.

Голям и бял, всъщност по-голям, отколкото бял, беше тирът, който идваше отсреща. Всичките му дивотии, с които тираджиите си кичат камионите, светеха с пълна сила, единственото, което можа да направи шофьорът му, беше да натисне клаксона. Половин секунда след това се чу зверски трясък. Хондата подскочи във въздуха като детска играчка, падна в мойто платно и започна да се върти, направи два аксела и се удари още веднъж за по-сигурно в гумите на прицепа, от което ѝ се откачи предната броня и след още два пируета спря със задните гуми в канавката. Сега беше мой ред да спра 3-тонния бус, което не беше толкова лесна задача. Усетих, че задницата му тръгва да се поднася. Единственият ми шанс беше да дам газ и да се опитам да мина завоя на дрифт, което съм го правил с кола от келешлък, но с бус не го бях тренирал. Само усетих, че леко се чуквам в платнището на тира, което до някъде ми помогна да го вкарам в пътя и след около 30–40 м успях да го спра с двете десни гуми в банката. Пуснах аварийните, защото отдолу идваха коли, скочих от буса и се затичах към хондата.

Гледката беше потресаваща: ударът с тира е бил точно в шофьорската врата. Всъщност шофьорското място беше смазано до неузнаваемост. Не смеех да погледна вътре. „Това ли исках“, изкрещях аз. В това време от тира скочи

шофьорът му, който се държеше за главата и не можеше да повярва какво се е случило. Той стоеше на дъжда като статуя и не мърдаше. В двете платна наспираха коли, пуснаха аварийни, но никой не слизаше. Събрах всичките си останали сили и енергия и отидох при колата. Нямах никакъв шанс да отворя врата, всичко беше брутално смазано, наврях се до кръста през остатъците от прозорец, който бяха с доста футуристична форма и видях Лиза да лежи на пасажерското място. Имаше само леки драскотини от счупени стъкла по лицето и по ръцете. Лежеше безмълвна, бездиханна и красива.

Тръгнах да пипам дали има пулс, но точно в този момент, тя отвори очи, погледна ме и с най-смиреният глас каза:

– Алекс, любов моя, какво става?

Замръзнах в това положение, защо, по дяволите, не се върнах на Плажа, нали Лиза ме видя, какво се случва тук?! Всичко ми беше като на забавен кадър и нереално: не чувах нищо и не знаех къде съм. Не знам колко време е минало, но точно в този момент усетих някой да ме дърпа за ръката.

– Пази се, момче, аз съм лекар.

Обърнах се и видях мъж на около 60 години да ме дърпа, погледнах го в очите и той се стъписа:

– А ти добре ли си?

– Да, да, добре съм, виж момичето в колата как е.

Тръгнах съкрушен по средата на платното в посока София. Не ми пукаше от никой и нищо, бях абсолютно мокър от пороя, който се засилваше. Хората бяха в колите си и някои се опитваха да ме питат какво става, защо спря движението. Нямам представа как съм изглеждал, но всеки, който ме видеше, не искаше да контактува с мен, онемяваше и се обръщаше на другата страна.

Стигнах до една автобусна спирка и седнах на нея, подпрях лакти на коленете и си хванах главата, защото вратът ми отказваше да се подчинява, а имах странното чувство,

че е пълна с олово. Бях съсипан, опитвах се да кажа нещо, но не можех, никакъв звук не излизаше от мен. Сърцето ми беше голямо колкото топче за тенис на маса, едвам дишах, буца ми беше застанала на гърлото, дори и сълзи не можеше да ми потекат от очите, целият треперех, но не от студ. „Какво направих“, само това ми ехтеше в главата, „Какво направих, убих жената, която обичам!“. Нямам представа колко съм седял, но имам смътен спомен, че с периферното си зрение видях да минава патрулна кола на полицията. Може би идват за катастрофата или пък са ме преследвали мен като крадец на буса, все тая, не можеха да ме хванат и вкарат в затвора за крадене на бусове, аз щях да съм си на Плажа. Изпаднах в нещо като безтегловност, няхах представа какво се случва около мен.

Усетих, че някой ме гледа. Погледът му се беше забил във врата ми и аз надигнах глава.

– Е, сега доволен ли си? – каза човекът от управата, който стоеше прав на дъжда.

– Не, а защо не се върнах на Плажа, след като Лиза ме видя?

– Защото се връщаш на Плажа само ако те види някой жив. Предполагам, че сега си още по-доволен – каза с неприятна нотка в гласа той.

– Искам на Плажа – едвам отроних аз, – не мога да гледам мъртвата Лиза.

– Знам, че искаш, затова съм тук – каза той, седна до мен, вперил поглед към задръстването. – Хайде да тръгваме!

Седях на Плажа и още треперех, не бях на себе си, няхах сили дори да стана, все едно Дуейн Джонсън-Скалата ми беше направил любимото си тръшване.

– Ставай и се стегни! – продължи човекът от управата. – Каквото направи вече няма връщане назад, а сега имаш много работа.

– Работа, каква работа?

– Как каква, да намериш момичето – каза с лека усмивка той, нали я искаше при теб, – тръгвай да я търсиш и не се мотай! А и този номер с кенчето си го биваше, изненада ни – усмихна се и ми намигна.

Скокнах като ужилен, огледах се надве-натри и видях, че съм на моя Плаж само че на другия му край от уговореното с Криси място за срещи. С най-бързата крачка, с която можеше да ходя по пясъка, се запътих натам. След нула време бях на мястото за срещи, но Криси я нямаше, огледах се и о, чудо, тя беше на прибойа и дори беше влязла в морето.

– Криси! – провикнах се гордо аз. – Готово.

И се запътих към нея, седнах със замах на пясъка и се ухилих до ушите като идиот.

– Какво готово, Алекс? – озадачи се тя.

– Всичко, Лиза катастрофира брутално по пътя за Гърция.

И разказах за моите прекеждия с шофьора на таксито, кражбата на буса и катастрофата с не много големи подробности.

– Сериозно ли, как е?

– Е, как е, умря и е на Плажа. Е, просто трябва да я намерим.

– Как да я намерим?

– Лесно. Ти стой тук и ако чуеш, че я търсят или намерят – просто... абе ти си печена и ще се оправяш.

– Добре, щом такова мнение имаш за мен.

– Ти просто стой тук или в района, а аз тръгвам да я търся, не знам колко време ще ми отнеме, но докато не я намеря, няма да се върна.

– Окей, Алекс, щом така поставяш нещата – отвърна Криси изумена.

– Чао тогава.

– Чао.

Нямам представа колко време мина и след 25-ия Плаж, който обикалях и виках името на Лиза, спрях да броя и дните,

или, както ги наричах, и плажовете. Вече почти се бях отчаял или мислех, че съм тръгнал в грешната посока. Ами ако Лиза беше на някой друг Плаж, аз като цяло тръгнах на юг, ама ако тя беше на някой Плаж на север. Нищо, ще обикалям до безкрай, все някога ще я намеря, а и нямах голям избор. Понякога се отчайвах, като пристигнеште поредното „Не“ като мексиканска вълна, или пък може би сме се разминали. Може да е спала или да не знае правилата, да не знае, че я търся аз. Такива неща ми минаваха през главата, но нямаше връщане назад, все някога щях да я намеря. А може и тя да ме търси, знае ли човек, може пък да е научила правилата и да знае, че съм някъде тук и тя да обикаля и да ме търси. Това като идея ми харесваше повече. Уморяхах се и заспивах, ставах и с още по-голям хъс тръгвах да вървя. Ще я намеря, нямаше начин да не я намеря. Понякога усещах прилив на енергия и по това разбирах, че са минали поредните 20 дни и мога да слеза на Земята, но практически нямаше какво да правя там.

Прекоших поредните скали и скокнах на Плажа, огледах се набързо да видя и този Плаж. Беше почти празен, колко странно. Усетих обаче, че нещо се задържа в погледа ми, беше от средата на Плажа, на около 100 метра от мен. Загледах се пак и видях едно момиче да седи на пясъка, което беше облегло челото си на колената. Тръгнах да проверя какво ме беше привлякло натам. Тя беше седнала така, че беше почти с гръб към мен. И с всяка крачка, която правех, пулсът ми се ускоряваше. Дишането ми се учестяваше, защото започнах да разпознавам момичето.

– Лиза! – изкрещях аз пресипнало.

Момичето се обърна и да, наистина беше тя, най-прекрасната жена, която убих. Седеше там в цялата си прелест.

– Алекс! – скокна тя и тръгна към мен.

Опитах се да се затичам към нея като по филмите, но от напрежение и емоция краката буквално ми отказаха, паднах на колене и две сълзи този път от радост се стекоха по бузите ми. Гледах я и не вярвах, че това е истина, а тя се затича към мен, падна на колене, прегърна ме и започнахме

страстно да се целуваме, „Лиза, Алекс...“, повтаряхме си имената един на друг като малоумни, все едно не знаехме кой как се казва, смеехме се през сълзи от радост. Никога не бих си представил срещата ни така. Очаквах, че ще е по-романтично, аз ще се държа мъжки като рицар, завърнал се от поредния кръстоносен поход, но отвсякъде не ми се получи. Разревах се от щастие като влюбена тийнейджърка, между впрочем и Лиза също.

Сега оставаше да се върнем при Криси, а по пътя имаше много неща за разказване.

– И повече няма да ме изоставяш и да ми умираш, нали? – каза шеговито тя.

Не знам колко сме вървели, понесени на крилата на щастieto, ама по едно време и двамата стигнахме до извода, че сме много уморени и трябва да поспим. Легнахме на пясъка и почти моментално заспахме прегърнати.

* * *

Някой ме побутна леко по гърба, отворих очи и видях, че това е Лиза, която ставаше за работа и се опитваше да излезе от спалнята без да ме събуди.

– Добро утро, скъпа моя!

– Извинявай, опитах се да не те събудя – продължи тя, – защо плачеш?

– Сънувах разни сънища – казах аз и я прегърнах, – ела при мен за малко и ще отидеш на работа, само да те нацелувам и да видя дали си добре.

Казах аз, прегърнах я и се търкулнахме в леглото.

– Ей, ей ще закъснея – каза тя, целуна ме и скокна от леглото.

– Довечера, като свършиш работа, искам да вечеряме заедно, ще запазя маса в любимия ти ресторант, имам много неща за разказване...

Максим Тутунаров

**НАЙ-КРАСИВАТА
ЖЕНА,
КОЯТО УБИХ**

Българска
Първо издание

Редактор: Нина Ганева

Компютърен набор: Максим Тутунаров

Предпечатна подготовка и корица: Огнян Илиев

Формат 60×90/16, печатни коли 7

ISBN: 978-954-392-397-7

Издавателство „Пропелер“, София

Печат „Диджитал Принт Експрес“